

İ Ç İ N D E K İ L E R

- .
- . MK bildiri, açıklama ve çağrıları
- . 1 Mayıs belgileri
- . Atılım başyazıları
- . TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen :
 - . Yığın bağları - TKP'nin güç kaynağı
 - . Yığınlarla birlikte - yığınların önünde
 - . Savaş makinası: NATO
 - . Militarizm
 - . Sofya Konferansı konuşması
 - . Komintern 60 yaşında
 - . Son politik gelişmelerle ilgili verdiği demeç-Mayıs 1978
 - . Kahramanmaraş olayları üstüne verdiği demeç
 - . Kardeş komünist ve işçi partilerine mektup
 - . Başbakan Ecevit'e açık mektup
- . Atılım'dan
 - . İdeolojik-politik sorunlar :
 - . İdeolojik görevler
 - . Güncel belge
 - . Cephe ve hegemonya
 - . Hak eşitliği
 - . İki program
 - . Anti-TKP'ciliğin bunalımı
 - . Örgütlü savaş
 - . Çarpık eğilimler
 - . Devrimci çalışma
 - . 5. yaş eşiği
 - . Kimle birlikte

- . Belgilerin önemi
- . TKP'ye özgürlük
- . Yavuz hırsız
- . Lenin köşesi
- . İdeolojik saldırılar-devrimci çizgi
- . İki eğilim
- . Engelleri aşmak
- . Sınıf birliği
- . İdeolojik savaş
- . Örgütsel sorunlar
 - . Üye adaylığı
 - . Kadro sorunu
 - . Parti sempatizanı
 - . Kadro eğitimi
 - . Denetleme
 - . Leninci Birlik
 - . Halk yiğitleri
 - . Devrimci disiplin
- . Yurtdışı işçi hareketi üstüne
 - . Militan girişim
 - . Özgül koşullar
 - . Yaratıcı savaş
 - . Dayanışmanın önemi
 - . Sınıf savaşının farklı koşullarından doğan temel görev
 - . Maoizme karşı savaş faşizme karşı savaştan ayrılmaz
- . 1 Mayıs üstüne 3 yorum

TÜM ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERE

Emperyalizm, NATO'nun elebaşları bir yandan uluslar arası durumu gerginleştiriyor. Bir yandan da Türkiye üzerinde baskıyı yoğunlaştırıyorlar. Faşist tırmanmayı körüklüyorlar. İşbirlikçi büyük burjuvaziye, toprak ağalarına dayanan gerici-faşist partiler, başta AP, MHP hükümeti yıkmak, faşist bir yönetime ortam hazırlamak amacıyla sokaklara dökülüyorlar. Komünistleri, sosyalistleri, CHP'liileri, kendilerinden yana olmayan herkesi kanla, kurşunla ezmek istiyorlar. Provokasyonları doğuya kaydırıyor, ulusal ve dinsel ayrılıkları kışkırtıyorlar. Bütün bu saldırıların örgütçüleri gerici, faşist güçleri birleştirmek için "kurultay" düzenliyorlar. İç savaş hazırlıkları yapıyorlar.

Faşist tehlike böylesine somuttur!

Ülkemizin, halkımızın yüzyüze geldiği bu büyük tehlike ancak, emperyalizme, faşizme, tekellere ve toprak ağalarına karşı tüm ulusal, demokratik güçlerin cephe birliği kurmasıyla önlenebilir.

Bugüne kadar ulusal, demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerinin karşısına dikilen iki ana engel, anti-Sovyetizm, anti-komünizm hızla geriliyor. "Sovyet tehlikesi" yalanının iflâsı, artık resmî ağızlarca açıklanıyor. Tehlikenin NATO'dan, emperyalizmden geldiği açıkça görülüyor. Komünistlerle, öteki yurtsever, demokratik güçleri bölmeye yönelik anti-komünist savlar teker teker yıkılıyor. TKP'nin yasal çalışmasının demokrasinin gereği olduğu gerçeği de bugün resmî ağızlarca belirtiliyor. Bütün ulusal, demokratik güçlerin birlik, cephe kurmalarına karşı koyanların gerekçeleri böylelikle çöküyor. Bu gelişme, işçi sınıfının, halkımızın, TKP'nin, bütün ilerici, yurtsever, demokratik güçlerin çetin savaşlarla elde ettiği ortak bir kazanımdır. Bu güçlerin birliğini kolaylaştıran bir etkidir.

Tüm ulusal, ilerici, demokrat, yurtsever örgüt ve güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-tekelci cephe birliğinin temelini oluşturacak plâtfom hangi ana sorunları ele almalıdır ?

Türkiye işçi sınıfı, halkımız en başta emperyalist baskıları geriletmek, emperyalizme her alanda bağımlılığa son vermek, faşist tırmanışı durdurmak, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek, dünya-da ve bölgemizde barışı korumak için savaşıyor. Emekçi yığınların işsizliğe, pahalılığa karşı, köylülerin toprak ve özgürlük için savaşı-mı bu savaşla birleşiyor.

Emperyalizmin boyunduruğunu kırmak için, her şeyden önce NATO'dan, CENTO'dan çıkmak, bütün yabancı askersel üsleri sökmek, emperyalist-lerle bağlanan tüm ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak zorunluktur. Türkiye halkının varlığını savunmak, ulusal egemenliği güvence altına almak için ordunun ulusal, demokratik bir niteliğe kavuşturulması gerekiyor.

Ekonomik bağımsızlığı elde etmeden ulusal bağımsızlığın korunması olanaksızdır. Ekonomik bağımlılık, emperyalizmin tüm ekonomik örgütle-rinden çıkmak,

kapitalist ülkelerle her türlü eşitsiz ekonomik ilişkilere son vermek, yerli-yabancı tekelleri, bankaları, dış tica-reti, yer altı, yer üstü madenlerini devletleştirmekle sona erdirile-bilir. Sovyetler Birliği ile, öteki sosyalist ülkelerle ekonomik iş-birliğini geliştirmek ve kendi kaynaklarımıza dayanmak yoluyla ulusal, ağır endüstriyi kurmak, ülkeyi kalkındırmak olanaklıdır. Köylü yığın-larının özgürlüğü, genliği başta demokratik bir toprak reformunun gerçekleşmesine bağlıdır.

En büyük tehlike olan faşist tırmanışa geçit vermemek için, MHP'-nin, tüm faşist örgütlerin kapatılması, politik cinayetlerin suçlula-rının yargılanması, devlet organlarındaki, ordu ve polisteki emperya-lizmin ajanlarının ve faşistlerin temizlenmesi zorunluktur. TKP'yi yasaklayan, sosyalist partilere, demokratik örgütlere karşı da yönelen faşist 141-142 ve bütün anti-demokratik yasaları kaldırmadan demokra-siden söz edilemez. Ulusal baskıya son vermek, ırkçı, şoven propa-gandayı yasaklamak, Kürt halkına anayasal hak eşitliği uygulamak

demokrasinin ve insan haklarının gereğidir.

Halkımız barış, silâhsızlanma istiyor. Bölgemizde barışın korunması için, başta Sovyetler Birliği ile, komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları bağlanması, Ege'de, Kıbrıs'da barışçı çözümün sağlanması, barışçı, anti-emperyalist dış politika izlenmesi zorunluktur.

Emekçi halkımızın, ekonomik ve sosyal istemlerinin gerçekleşmesi bu ana sorunların çözümüne bağlıdır.

Günümüzde başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş emekçi yığınlar, köylüler, öğretmenler, teknik elemanlar, öteki meslek gruplarından emekçiler, gençler, kadınlar bu ana sorunların çözümü için, en başta faşist tehlikeye, onun kaynağı emperyalizme karşı savaşıyorlar. TKP, TIP, öteki sosyalist parti ve gruplar, CHP'nin önemli bir bölümü, DİSK, Türk-İş'e bağlı pek çok sendika, demokratik yığın örgütleri, devrimci gençlik ve kadın örgütleri bu savaşın değişik kesimlerinde yer alıyor. Yer yer eylem birliği yolunda çaba harcıyorlar. Bu birliğin henüz gerçekleşmemiş olması halkımızın savaşımını zayıf bırakıyor. Hiç bir örgüt kendi başına faşist tırmanışı durduramaz. TKP taşıdığı tarihsel sorumluluğun bilincinde olarak, bütün ulusal, demokratik güçlerle eylem birliğine hazır olduğunu açıklıyor. Bu iş ve eylem birliği, bütün bu anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci güçlerin oluşturacağı ortak bir plâtförmün çevresinde gerçekleşebilir. Faşist tehlikeye, emperyalizme, harp kışkırtıcılığına karşı kurulacak olan bu cephe, böylesi bir güçbirliği ancak örgütsel bir yapı kazandığı zaman başarıya ulaşabilir. Bütün partilerin, örgütlerin bağımsızlığı, eşitliği, savaş arkadaşlığı temelinde gerçekleşecek olan bu cepheye katılanlar, anayurdumuzun, emekçi halkımızın çıkarlarını her şeyden üstün tutmalıdırlar. TKP tüm ulusal, demokratik güçlere, partilere, örgütlere, tek tek kişilere, yurtsever bilim adamlarına, sanatçılara, yazarlara, sayınlara, subaylara sesleniyor. TKP, ulusal, demokratik güçlerin birliğine temel olacak plâtförmü oluşturmak ve cephe birliğinin örgütsel sorunlarını

görüşmek için bir araya gelmeyi, bir forum toplamayı öneriyor.

TKP, tüm ulusal, demokratik güçleri, ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, sosyal ve ekonomik haklar için savaşta birleşmeye çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

9 Haziran 1978

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

B İ L D İ R İ

Amerikan emperyalistleri, yerli işbirlikçileri Türkiye'nin Doğu illerinde-Kürdistan'da bir çıban başı koparmak çabasındadırlar. Bu bölgede silâhlı-ateşli bir provokasyon ocağı tutuşturmaya çalışıyorlar. Hakkari ilinin Şemdinli bölgesinde, İran'dan gelen Barzaniciler kendilerine karşı olan bir gurupla bir aydır kıran kırana savaşıyor. Yörede yaşayan Kürt halkını bu ategin içine çekmek istiyorlar.

Bu provokasyonu Amerikan emperyalistleri, CIA tezgahlamıştır. Böylesi bir tutum, son NATO tepe toplantısının gerginliği daha da arttırma, yeni yeni savaş ocakları yaratma amaçlarıyla ayın içindedir. Bu planı destekleyenlerin bir kolu Türkiye'de, bir kolu Tahran'da, bir kolu da Pekin'dedir. Demirel'lerin, Türkeş'lerin gövde gösterileri, hükümeti devirme çağrıları, Malatya, Kars, Iğdır olayları, gerici ayaklanma provaları bu CIA planının içindedir. Çin Dışişleri Bakanının Ankara'ya ve Tahran'a gelişi bu planla bağlıdır. Şemdinli'de çarpışanların üstünden Çin silahlarının çıkması da bir raslantı değildir. Maoocuların değişik kolları, Perinçek'çiler, TİKKO'cular ve ötekiler aynı provokasyon planında değişik roller alıyorlar.

Emperyalistlerin amaçları şunlardır: Birincisi, Türkiye üzerinde Amerikan diktasını daha da pekiştirmek, gelişen anti-Amerikan, anti-emperyalist hareketi kırmak. Faşist tırmanışı hızlandırmak ve bugünkü hükümete geri adım attırmak, olmazsa onu yıkmak çabalarını güçlendirmektir. Anti-sovyetizmi, anti-komünizmi, TKP düşmanlığını alabildiğine körüklemektir. Hürriyet ve Tercüman gibi büyük burjuvazinin yayın organları, CIA'nın, MİT'in yönetiminde bu provokasyon kampanyasının başını çekiyorlar.

İkincisi, Türkiye'de uyanan Kürt halkının bu uyanışını, ulusal, demokratik istemler için savaşımını ezme, Kürdü Kürde kırdırmaktır. Türk ve Kürt halklarının emperyalizme ve faşist tırmanışa karşı savaş birliğini kırmaktır.

Üçüncüsü, daha geniş olarak Yakın Doğu'da, İsrail saldırganlığına karşı savaşan Arap halkları, özellikle Irak ve Suriye'deki ilerici güçlerin üzerinde Amerikan emperyalizminin baskısını yoğunlaştırmak, İran'da gelişen halk hareketine karşı kanlı şah rejimini desteklemektir.

Emperyalistler, Türkiye'de gerici egemen çevreler, Demirel, Türkeş gibileri her zaman böylesi provokasyon planlarından yararlanmış, onların uygulanmasına destek olmuşlardır. Onlar her zaman Kürt ağalarını, beylerini korumuş, Kürt halkını, Kürt köylüsünü kırmışlardır. Orduyu bu kırımları alet etmişlerdir. CIA'nin, MİT'in borazanlığını yapan gerici basın, silahlı kuvvetlere yine böyle bir tepeleme hareketi için çağrıda bulunuyor. Ordunun içinde, bu tutuma karşı olan yurtsever er, assubay ve subaylara karşılık, bu planı destekleyenler de vardır.

TKP, böylesi bir durumda yalnız Kürt halkını uyarmakla kalmıyor. Emperyalizmin bu provokasyon planına alet olmamak için, Kürt ve Türk emekçilerinin eylem birliği kurması için savaşıyor. Halkı, yurttaşları kırdırmamak için işçi sınıfını, tüm ulusal demokratik güçleri birliğe çağırıyor. Olaylar, gelişmeler gösteriyor ki TKP'nin tüm ulusal demokratik güçlere yaptığı çağrı günceldir. Kürt halkının bu cephe birliğinde yerini alması bir zorunluktur.

Emperyalizmin, onların ajanlarının provokasyonlarını bozmak için bütün ulusal demokratik güçler, birleşin!

Türkiye Komünist Partisi

19 Haziran 1978

Merkez Komitesi

Bildiri

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan Politik Belge ve bir sıra anlaşma, çıkarılan Ortak Bildiri, Türk-Sovyet ilişkilerinde yeni bir dönemin açıldığını gösteriyor. Bu gelişme, NATO ve Amerikan köleliğinden kurtulmak için halkımızın yürüttüğü savaşta daha geniş olanaklar sağlıyor. Bu anlaşmalar, Lenin ve Atatürk'ün temelini attığı Türk-Sovyet dostluk ve kardeşliğini yeniden canlandırma, daha da geliştirme yolunda atılan önemli bir adımdır. TKP, komünistler imzalanan bu belgeleri yürekten selamlıyor.

TKP kurulduğu günden bu yana Sovyetler Birliği ile dostluk ve iyi komşuluk ilkesini savunmuş, bu ilkenin yasama geçmesi için savaşagelmıştır. Proletarya enternasyonalizminin ilkelerinden, Lenin'in partisi SBKP ile kardeşlikten, dünyada barışın kalesi, ulusal bağımsızlık savaşlarının güç kaynağı SSCB ile dostluktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Birçok komünist bu uğurda canını vermiştir.

Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikası, TKP'nin, işçi sınıfının, ilerici, demokratik güçlerin, halkımızın savaşları ve ulusal burjuvazinin içinde gerçekçi, sağ duyulu eğilimlerin ağır basması sonucunda bugünkü gelişme sağlanmıştır. Büyük komşumuzla dostluk ilişkilerinin bu denli gelişmesi, tüm ulusal demokratik güçlerin ortak bir kazanımdır.

İmzalanan belgeler, bölgemizde, Avrupa'da ve dünyada barış ve güvenliğin, silahsızlanma yolunda girişimlerin güçlenmesine önemli katkıda bulunuyor. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık, gericiliğe, faşist tirmanışa karşı demokrasi ve özgürlük için savaşımın olanaklarını genişletiyor. İşçi sınıfımıza, halkımıza bu savaşta güç kaynağı oluyor.

Emperyalizm, işbirlikçi, gerici çevreler Ülkemizi, ekonomik, politik her türlü bunalımın burğacında itmiştir. Bu bunalımdan, bu yıkımdan kurtulmak savaşında karagün dostumuz Sovyetler Birliği halkımıza yeniden dost elini uzatıyor. İmzalanan bu anlaşmalarla ulusal ekonomiyi geliştirmek, ekonomik bağımsızlığı kazanmak yolunda Ülkemizin önünde yeni olanaklar açılıyor.

Emperyalizmin yaydığı "Sovyet tehlikesi" yalanı giderek çöküyor. İki-

li anlaşmalarıyla, üsleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği NATO'culuk, soğuk harpçilik politikasının temel dayanakları sarsılıyor. Böylelikle Ulkemizde anti-komünizm, anti-Sovyetizm güçten düşüyor. Bu süreçler, ulusal demokratik güçlerin eylem birliği için elverişli bir ortam yaratıyor.

Bu olumlu gelişmeyi baltalamak isteyen güçler, emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi, gerici faşist güçler, Maocu'lar ağır bir darbe yediler. Ama barışın, Türk-Sovyet dostluğunun, ulusal bağımsızlığımızın, demokrasi-nin, özgürlüklerin, halkımızın düşmanları boş durmuyor. Sovyetler Birliği ile gelişen dostluk ilişkilerine azgınca karşı çıkıyor, anti-komünist, anti-Sovyetik provokasyonlardan ayak diriyorlar. Faşist tırmanışı sürdürüyorlar. Kimi küçük burjuva çevreleri ise bağlanan anlaşmaların içeriğini boşaltmaya, önemini küçültmeye yönelik bir tutum alıyorlar.

TKP, Türk-Sovyet dostluğunu, bağlanan anlaşmaları, imzalanan belge-leri emperyalizmin, gerici faşist güçlerin, Maocu'ların saldırılarına karşı savunuyor. Onları işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara maletmek için var gücüyle savaşıyor. Hükümet, imzaladığı anlaşmaların gereklerini yerine getir-melidir. Bunun güvencesi, emperyalizme bağımlılığı kırmak, gerici-faşist güç-lerin saldırılarını ezme, faşist tırmanışı önlemektir. İşçi sınıfı, halkımız bunu istiyor. TKP bu amaçla bütün ulusal, demokratik güçleri cephe birliğine çağırıyor.

Yasasın Türk-Sovyet dostluğu!

Yasasın bu dostluğu savunan ulusal demokratik güçlerin birliği!

27 Haziran 1978

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

ACIKLAMA

Hükümet Türk-İş'in başlarıyla anlaştı. Bu uzlaşma, özünde, emperyalist tekellerin, Uluslararası Para Fonu'nun, işbirlikçi büyük burjuvazinin istemlerinin uygulanmasıdır.

Yerli ve yabancı tekeller bu uzlaşmayla dolaysız olarak ücretleri dondurmayı, sömürüyü arttırmayı, sendikal hakları kısıtlamayı, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kazanımlarını geri almayı amaçlıyor. Böylece, bunalımın yükünü işçi sınıfının, emekçi yığınların sırtına daha da yüklemek istiyorlar.

Bu uzlaşma, Türk-İş yönetimini, sarı sendikacıları ayakta tutmak çabasını güdüyor. Bu uzlaşma sendikal hareketi burjuvazinin kontrolü altına almaya, özellikle devlet sektöründe sınıf sendikalarının örgütlenmesini önlemeye yöneliyor. İşçilerin işyeri seçme özgürlüğünü kısıtlıyor, işçi kısımlarını, sürgünleri yasallaştırıyor. Referandum isteminin demokratik özünü boşaltıyor.

Burjuvazi, sarı sendikacılar eliyle, işçi hareketinde sınıf uzlaşmacılığını yaymaya çalışıyor. Böylelikle işçi sınıfının savaşını gemlemeye, işçi sınıfını kapitalizmle "bütünleştirmeye" çalışıyor. Bunun için işçi sınıfı arasında ayrıcalıklı bir işçi aristokrasisi yaratmaya, "kârdan pay alma", "işletmeye ortak olma", "yönetime katılma" yutturmacasıyla işçi hareketini bölmeye, sınıf savaşını yozlaştırmaya çalışıyor.

Bu uzlaşmayla sendikaların, burjuvaziden ve burjuva hükümetlerinden bağımsızlığına bir darbe indiriliyor. Ücretlerin, sendikal istemlerin saptanmasında tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesi, sendikal demokrasi çiğneniyor.

Hükümet ve Türk-İş'in başları, bu uzlaşmayla işçi sınıfını köylünün, öteki emekçi yığınların karşısına koyuyor. İşçi sınıfıyla tüm emekçi katmanlar arasındaki dayanışmanın temelini baltalamak, böylece emperyalizme, faşist tırmanışa karşı olan güçlerin birliğini engellemek istiyorlar.

Belgeyi imzalayanlar bu gerçekleri maskelemek için sık sık demagojiye başvuruyor, laf kalabalığı yapıyorlar. Bunalımın, ekonomik çıkmazın nedenini işçi ücretlerine bağlıyorlar. Politik bunalıma ise sınıf savaşının neden olduğunu ileri sürüyorlar. Böylece holdingçi burjuvazinin konumlarını savunuyor, amaçlarına bu yönde kılıf giydiriyorlar. Bunu yapmakla, bunalımın gerçek nedenlerini, emperyalizme bağımlılığı, kapitalist sömürüyü, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin egemenliğini, faşist tırmanışı gözden gizlemek istiyorlar.

Öte yandan da, işçi sınıfına, devlet sektöründe sınıf çıkarları için sav-
vaştan vazgeçmesini dayatıyorlar. Gerçekle ise, bu yöntemler tekellerle dev-
letin bütünleşme sürecini hızlandırıyor.

Bu uzlaşma nasıl bir ortamda yapılmıştır? Emperyalizmin, NATO'nun Tür-
kiye üstündeki baskısı artıyor. Gerici-faşist güçler, faocular, saldırılarını
yoğunlaştırıyor. Hükümeti sağa çekme girişimleri üsteliyor. Holdingci bur-
juvazi, MESS patronları işçi sınıfına, Maden-İş'e karşı yeni bir saldırıya
geçmiş bulunuyor. Hükümetin bocalamasından, işçi hareketine karşı bu yeni
saldırıdan emperyalizmin işbirlikçisi, gerici-faşist güçler yararlanıyor,
demagojilerini arttırıyorlar.

Hükümet emperyalist tekellerin, gerici-faşist güçlerin baskısına boyun
eğmekle, onlara ödün vermekle halktan aldığı desteği yitiriyor. CHP içinde
bu politikaya karşı tepki geliyor. Emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi
gerici-faşist karnesi hükümet eliyle uygulayamadığı plânlarını, CHP ağırlıklı
hükümete uygulamak istiyor. Eski hükümetin açık, kaba baskı-terör yöntemle-
rinin yerini ince, üstü kapalı yöntemler alıyor.

Öcretlerin dondurulması, işçi haklarının budanmasını öngören bu uzlaşma,
devalüasyon, işçi sınıfının ve dar gelirliilerin zararına olan vergi düzen-
lenmesi ve halkın sırtına bindirilen zamlarla gelişen zincirin yeni bir halka-
sıdır. Bununla yanyana, ilerici güçlere, demokratik hak ve özgürlüklere karşı
baskılar artıyor.

Hükümetin halka verdiği tüm sözlerle karşın böylesi bir tutum alabileceği-
ni, bunun sınıfsal ve politik nedenlerini TKP, daha onun kurulduğu ilk günden
bir bildiriyile halkımıza açıklamıştır. Merkez Komitesi plenumunda hükümetin
işçi sınıfına uzlaşmacılığı, pasifliği aşılacak, sarı sendikacılığı destekle-
mek ve kendine dayanak yapmak çabası vurgulanmıştır. Gelişmeler partimizin
bu görüşünü doğruluyor.

TKP, işçi sınıfının çıkarları temelinde sendikal birliği, DISK, Türk-İş
Üyesi ve bağımsız sendikaların emperyalizme, faşist tehlikeye, kapitalist
sömürüye karşı savaş birliğini savunuyor. Bu savaş, halkımızın ulusal bağım-
sızlık ve demokrasi savaşının kopmaz bir halkasıdır. TKP, tüm ulusal, demokra-
tik güçleri işçi sınıfına yönelen bu saldırının karşısına birlikte çıkmaya ça-
gırıyor.

Bir avuç sarı sendikacı ile hükümet arasındaki bu uzlaşmaya karşı, işçi
ve sendika hareketinde doğan tepkiler, işçi sınıfının savaş yolundan döme-
yeceğini gösteriyor. İşçi sınıfının hak ve özgürlüklerini, sınıf sendikacı-
lığını ödünsüz savunmadan, emperyalizmden güç alan faşist tırmanışa, baş teh-
likeye karşı başarıyla savaşılamaz.

Bildiri

Amerikan-Çin askersel-politik işbirliği dünyada, bölgemizde barışa tehlikeye sokacak, yumuşama sürecini baltalayacak, ülkemizin ulusal güvenliğini sarsacak doğrultuda yoğunlaşıyor. Amerikan-Çin işbirliği nükleer kırım silahlarının yasaklanmasına, sınırlandırılmasına karşı duruyor. Bu, insanlığın geleceği için büyük bir tehlike yaratıyor.

Bu serüven ortaklığı sosyalist dünya sistemine, komünist, işçi ve ulusal kurtuluş hareketine karşı yöneliktir. Pekin hegemonyacıları, Sovyetler Birliğine, öteki sosyalist ülkelere karşı yürüttükleri savaşta zayıf olan konumlarını Amerika ve NATO'ya yaslanmakla güçlendirmeyi deniyor. Amerikan emperyalizmi de, Afrika, Asya, Yakın ve Uzak Doğu'daki çıkarlarına koruma, silâhsızlanma görüşmelerinde Sovyetler Birliği'ne karşı şantaj yapmak için Pekin'i "koz" olarak kullanıyor. Böylesi bir Pekin-emperyalizm-gericilik ekseninin kurulması bir dünya savaşı tehlikesini arttırıyor. Günümüzde Çin yönetimi, soysuzlaşmasında yeni bir aşamaya, Amerikan emperyalizmiyle tam bir kenetlenme aşamasına girmiştir.

Hua-Guo-Feng'in Balkanlar'daki gezisi bölgemizde barış, halklar arası dostluk ve işbirliği ilişkilerini baltalamak amacıyla yapılmıştır. Pekin'in Türkiye üzerindeki hesapları, Türk-Sovyet ilişkilerini bozmayı ve kendilerine bağlı gurupları desteklemeyi amaçlıyor.

Ülkemizde doğrudan doğruya Pekin'in örgütlediği, beslediği Maocu guruplar Amerikan emperyalizminin işbirlikçileriyle, en gerici faşist güçlerle bütünleşmişlerdir. Türkiye'de Maoculuk çürüme-kokuşma sürecinde yeni bir aşamaya girmiştir. Onlar Ülkemizde, Çin'in Amerika'yla ve dünya gericiliğiyle oluşturduğu eksenin saldırgan, kanlı militan-~~lar~~lığını yapıyorlar. Maocular Amerikan üslerinin Sovyetler Birliği'ne, komşu halklara karşı güçlendirilmesini, emperyalizme, NATO'ya bağımlılığı, silâhlanma yarışını savunuyor, Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesine, hükümetin bu yolda attığı adımlara azgınlıkla saldırıyor. Onlar, yüzlerce yurtseverin kanına girmiş olan faşist MHP ve Ülkü Ocak-

11 komandolarla kolkola giriyor. Başta TKP üyelerine ve tüm ilerici güçlere yalanla, demagojiyle, kan ve kurşunla saldırıyor. Maocuların bu saldırıları, onların yalıtılması ve bunalımlarının derinleşmesiyle atbaşı gidiyor. Değişik Maoçu guruplar arasındaki çatışmalar birbirini öldürmeye kadar varıyor. Egemen çevreler, CIA ve MİT Maocuları gizli ve açık yollardan politik ve maddesel yardımla destekliyor. Maocular halkımızın baş düşmanları arasında emperyalistlerle ve faşistlerle yanyana yer alıyor.

TKP, Amerikan emperyalistlerinin, Pekin yayılcılarının balta-lamaya çalıştıkları dünya barışının güçlendirilmesi, Nötron bombasının yasaklanması, silâhsızlanma, bölgemizin ve topraklarımızın her türlü nükleer silâhlardan arındırılması için savaşıyor. Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, Amerikan üslerinin sökülmesini, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm ~~kox~~ komşu ülkelerle dostluk ve işbirliği ilişkileri kurulmasını vargüçle savunuyor. TKP emperyalizme, işbirlikçi gerici, faşist güçlere, Pekin hegemonyacılarına ve onların ülkemizdeki uzantılarına karşı aralıksız bir savaş veriyor. Barıştan, ulusal bağımsızlıktan ve demokrasiden yana bütün örgütleri, güçleri bu savaşta eylem ve cephe birliğine çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

25 Eylül 1978

B İ L D İ R İ

Ülkemiz çetin günler yaşıyor. Emperyalizmin askersel, politik, ekonomik baskıları yoğunlaşıyor. Faşist saldırılar her geçen gün daha kanlı boyutlar alıyor. Halkımızın, yurdumuzun üzerine yürüyen iç ve dış tehlike ağırlaşıyor.

Amerikan emperyalizmi, topraklarımızdaki saldırı üslerini, nükleer silah depolarını, casusluk merkezlerini daha da etkinlikle çalıştırmayı Türkiye'ye dayatıyor. Ulusal zenginliklerimizin kamulaştırılması istemine zorbalıkla karşı çıkıyor. Bu emperyalist baskıların amacı, NATO'nun Güneydoğu kanadını güçlendirmek, ABD'nin Orta Doğu'daki konumlarını pekiştirmek, Türkiye üzerindeki politik, askersel, ekonomik çıkarlarını korumak ve özellikle Türkiye'nin Sovyetler Birliği ile, sosyalist ülkelerle gelişen ilişkilerini baltalamaktır. Emperyalizmin bu saldırgan stratejisi halkımız için , bölge ve dünya barışı için büyük bir tehlikedir.

Hükümet ABD emperyalistlerinin, NATO egemen çevrelerinin baskılarına boyun eğiyor. Bununla birlikte emperyalizm, Uluslararası Para Fonu, CIA ülkemizde faşist tırmanışı körüklüyor. Faşizm seçeneğini yedekte tutuyorlar.

Faşist MHP sıkıyönetim istiyor. Böylece kanlı saldırılarını sıkıyönetime gerekçe hazırlamak için yoğunlaştırdığını açığa vuruyor. Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi burjuvazinin vurucu, terörcü gücü MHP, hükümeti sıkıyönetime zorluyor. Bundan amacı, orduyu kısıktırmak, ilerici güçlerin, işçi hareketinin üstüne hükümet eliyle orduyu sürmek, bu ortamdan yararlanmak ve erke gelmektir.

CHP ağırlıklı hükümet faşist güçlerin uyguladığı bu kanlı senaryoya her gün gencecik insanların vurulup, öldürülmesine seyirci kalıyor. Faşist partinin, faşist vurucu örgütlerin üstüne gitmemekle, emperyalizme ödün vermekle, bunalımın yükünü emekçilerin sırtına yükleme politikasıyla desteklerini yitiriyor. "Sağa da sola da karşı olmak" politikasıyla giderek demokratik güçlere yönelik baskı yöntemleri uyguluyor. Anti-komünizme yöneliyor, demokratik güçlerle arayı daha da açıyor. Bütün bunlar, faşist tehlikeyi arttırıyor.

TKP, daha bu hükümet kurulduğu gün onun niteliğini açıklamıştır. Sorunların üstesinden ancak, anti-emperyalist, anti-faşist programı olan, ulusal, demokratik güçlerden oluşan bir hükümetin gelebileceğini vurgulamıştır. Gelişmeler TKP'nin bu görüşünü doğruluyor.

Ülkemizde Amerikan emperyalizminin, NATO'nun baskılarını geriletecek, faşizme dur diyecek, yerli-yabancı tekellerin sömürüsünü gemleyecek güçler vardır. TKP, ulusun gerçekten ilerici bütün güçlerinden geniş bir ulusal

demokratik cephe birliği kurmak savaşında bütün engelleri aşacaktır. Burjuvazinin anti-TKP, politik-ideolojik saldırılarını yenilgiye uğratacaktır. Hiçbir yasaklama, TKP'nin anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğinde öteki demokratik güçlerle omuz omuza yer almasını engelleyemez.

Faşizme geçit vermeyecek güç halkın örgütlü, yığınsal savaş birliğidir. İşçi sınıfının, emekçilerin, onların örgütlerinin savaşları, eylemleri emperyalist baskıları, faşist tırmanışı geriletecek, yenilgiye uğratacaktır. Böylesi bir ortamda faşist teröre karşı can güvenliğini sağlamak, demokratik hakları korumak görevini işçi sınıfı, halkımız kendisi üstlenecek, bunun için örgütlenecek, yeni savaş örgütleri kuracaktır.

Askersel diktatörlük çağrısı yapan faşist MHP ve tüm yan örgütleri kapatılmalıdır! Faşist yasalar kaldırılmalı, anti-demokratik koğuşturmalar durdurulmalıdır! Yurdumuzda bir tek Amerikan askerine yer yoktur! Amerikan-NATO üstlerine el konulmalıdır! Yeraltı, yerüstü zenginliklerimiz devletleştirilmiştir! Yığınsal işten çıkarmalara, ücretlerin dondurulmasına son verilmelidir!

Bu ulusal görevlerin karşısında eylem birliğinden yan çizenler tarihin önünde hesap vermekten kurtulamazlar. Sosyalist partilerin, sendikaların, yığın örgütlerinin yöneticileri, CHP'nin sola açılan kanadının sözcüleri, yurtsever saygılar, aydınlar, subaylar böylesine bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar.

Tüm ulusal demokratik güçler, tek savaş cephesinde birleşiniz!

5 Ekim 1978

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Çağrı

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, yeniden militarist kliği sıkıyönetimle halkın karşısına dikti. Bu olay, memlekette bunalımların daha da derinleştiğini, emekle kapital arasında, emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle halkımız arasındaki çelişkilerin sertleştiğini, burjuvazinin iç çelişkilerinin arttığını, egemen güçlerin parlamenter yöntemlerle kolay kolay hükümet edemediklerini gösteriyor. Sıkıyönetim, faşizm tehlikesini daha da arttırmış, memleketi askersel bir diktatörlüğün eşiğine getirmiştir. Böylece, gerici-faşist güçlerin bir kolu, dolaysız olarak yönetimi hükümetle paylaşıyor. Sıkıyönetim generalleri arasında MHP yanlıları var. Parlamento sınırlı olan etkinliğini büyük ölçüde yitirdi. CHP sağ kanadının ağır bastığı hükümet, sıkıyönetime gitmekle emperyalist çevrelerin, AP'nin, faşist MHP'nin, gericiliğin dayatmasına boyun eğiyor.

Sıkıyönetimin gerçek amacı, kapitalist bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemek, gelişen işçi hareketini, ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşımını durdurmaktır. Barış ve yumuşama sürecini, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle ilişkilerinin gelişmesini baltalamak, emperyalizmin, NATO'nun, CENTO'nun bölgemizde zayıflayan konumlarını yeniden güçlendirmektir. Sıkıyönetim halkımıza karşıdır; başta işçi sınıfına, komünistlere, sosyalistlere, sosyal-demokratlara, CHP'nin sola açılan kanadına, Kürt demokratlarına karşı yöneliktir.

Kasım ortalarında, İran olaylarını, Türkiye'deki gelişmeleri, ele alan NATO, CENTO genel sekreterlerinin Ankara toplantısı, burjuva basınında bir süredir yürütülen militarizm propagandası, gerici-faşist parti sözcülerinin ordu üst yö-

netimine yaptığı çağrılar, sıkıyönetim için planlı bir hazırlığın yapıldığını gösteriyor. Faşist terörün çapının genişlemesi, Pekin yanlısı ve öteki Maoçu gurupların provokasyonlarını arttırmaları ve barbarca uygulanan kanlı Maraş kırmıyla faşist terörün iç savaş boyutlarına varması, sıkıyönetim dayatmasına yönelik planın bir parçasıdır.

CHP sağ kanat yönetiminin izleyegeldiği politika, Türkiye'nin sıkıyönetime sürüklenmesine yolaçmış, emperyalizm, gerici çevreler bu politikadan sıkıyönetimi dayatmak için yararlanmışlardır.

Hükümet emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarına olan ekonomik politikasıyla kapitalist bunalımın üstesinden gelememi. Bunalımın yükünü emekçilerin sırtına "sınıflararası uzlaşma" politikasıyla bindirme yolunu tuttu. İşçi sınıfının direnişini kıramayınca, sınıf sendikalarına karşı baskıya, onları bölmeye yöneldi. "Hem sağa, hem de sola karşı olma" politikasıyla, faşist odakların üstüne gitmemesiyle, orduyu, polisi, MİT'i faşistlerden arındırmamasıyla, terörün daha da azgınlaşmasına yol açtı. Hükümetin bu politikası giderek tüm ilerici güçleri baskı altına almaya yöneldi. "TKP'ye Özgürlük!" isteminin yaygınlaşmasına karşı anti-komünizmi yoğunlaştırdı. Üstelik yeni anti-demokratik yasalar hazırladı. Başından beri ulusal demokratik güçlerle işbirliğine yanaşmayan, bu girişime karşı düşmanca tutum alan CHP sağ kanadı, gerici faşist güçlere biteviye ödünler verdi. Halka verdiği sözlerin tersini uygulayarak duruma düşen hükümetin iç politikası tümüyle iflas etti. İç gericilikle uzlaşmaya giden NATO'culukta ayak direyen hükümet, "çok yönlülük" adını verdiği dış politikasına karşı yönelen emperyalist baskılara boyun eğdi.

Sonuçta, ABD üslerini daha da yoğun çalışmaya açtı. NATO'nun silahlanma politikasını onayladı. Yeni bir NATO casusluk üssü açmaya söz verdi.

Egemen sınıflar, sıkıyönetime gitmede TKP'nin sürekli savunduğu ulusal demokratik güçlerin cephe birliğinin sağlanamayışından yararlandılar. Serüvenci akımların bireysel terörizmini de gerekçe olarak kullandılar.

CHP üst yönetiminin politikasının iflasiyla bunalımların üstesinden gelmek, faşist tırmanışı, terörü önlemek, ulusal bağımsızlığı, barış ve güvenliği sağlamak için, açık ve kesin anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci bir politikanın izlenmesi zorunluğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Ülkeyi çıkmazdan, ancak halkın devrimci erki, işçi sınıfının ağırlığında ileri, demokratik bir hükümet kurtarabilir.

Hükümet, "özgürlükleri koruma" savıyla sıkıyönetimi savunuyor. Terörün tırmanmasından, ilerici güçlere karşı nasıl yarar umduysa, sıkıyönetimden de şimdi böyle yarar bekliyor. Oysa faşist odakların üstüne gitmemek terörü nasıl azdırdıysa, sıkıyönetimin ilerici güçlere karşı baskılarına gözyummak da hükümeti devirmek isteyen gerici faşist güçleri öyle güçlendirecektir. Hükümetin bu politikada ayak diremesi, faşist diktatörlüğe geçmek isteyen çevrelerin işine yarayacaktır.

Tehlike yenilmez değildir. Faşist tırmanışı durduracak, bu tehlikeyi alt edecek güçler vardır. DİSK, Türk-İş'e bağlı sendikalar, ilerici parti ve örgütler, parlamenterler sıkıyönetime karşı çıkıyor. Ordu sıralarında, halk arasında tepkiler gelişiyor. Bu durumda, TKP, TİP, TSİP'in, sosyalistlerin, sosyal demokratların, CHP'nin sola açılan kanadının, Kürt demokratlarının, sendikaların, tüm demokratik yığın örgütlerinin, ilerici, devrimci gençlik kuruluşlarının, ordudaki yurtsever

güçlerin sıkıyönetime, demokratik özgürlüklerin daha da kısıtlanmasına, insan haklarının çiğnenmesine, mezhep kışkırtmalarına, ırkçı göven baskılara karşı olan herkesin ivedi istemler için eylem birliği yapması ertelenmez görevdir.

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır!

MHP ve tüm faşist örgütler kapatılmalıdır!

Türkeş tutuklanmalı, kanlı kırımların hesabı sorulmalıdır!

Bugünkü koşullarda eylem birliğine karşı öne sürülen her türlü gerekçe demokrasi savaşına büyük zarar veriyor. Bütün ilerici güçler, en küçük demokratik konumları ve kazanımları bile sonuna kadar ortaklaşa, aktif savunmalıdır. Paniğe kapılmadan, serüvenciliğe sürüklenmeden, koşulların gerektirdiği her türlü eylem biçim ve yöntemlerini birlikte saptayıp uygulamalıdır. Halkın, ilerici kadroların can güvenliğini koruma sorunu tüm güncelliği ile gündemde duruyor. Komünistler, halk direnişinin en başında yürüyor, yürüyeceklerdir. Hiçbir baskı işçi sınıfının, halkımızın ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşını durduramayacaktır.

28 Aralık 1978

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

Ç A Ğ R I

Türkiye Komünist Partisi, Çin hegemonyacılarının Viyetnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne karşı girdiği alçakça saldırıyı kesinlikle yeri, protesto ediyor. TKP MK, ABD emperyalizminin masalığını yapan Pekin gerici-lerinin bu saldırısına karşı savaşta kahraman Viyetnam halkıyla, komünistle-riyle omuz omuza dayanışma içinde olduğunu açıklar.

Çin gericileri, bu saldırıyla, Viyetnam'ın ulusal bağımsızlığını, egemenliğini, toprak bütünlüğünü çiğniyorlar. Saldırıların başlıca amacı, dünya sosyalizminin güney doğudaki kalelerini zayıflatmaktır. Bölgede ve dünyada barışı baltalamaktır. Bu saldırıyla Pekin hükümeti, sosyalizme, barışa, ulusal bağımsızlık hareketine düşmanlığını gösteriyor.0, böylece uluslararası ilişkilerin temel ilkelerini haydutça çiğniyor.

Bu saldırı, Çin'in Amerikan emperyalizmi ve NATO'nun elebaşlarıyla kur-duğu bağlaşıklığın somut bir sonucudur. Den Sia Ping'in Vaşington gezisinin emperyalist plânlarla bağlı olduğu Viyetnam saldırısıyla bir kez daha açığa çıkmış oluyor. ABD emperyalizmi ve kanlı Pol Pot rejiminin alaşağı edilme-siyle de Çin hegemonyacıları bölgede yitirdikleri konumları yeniden elde etmek istiyorlar. Pekin saldırganları tıpkı Hitlerler gibi emperyalizmin vurucu gücü olmaya adaylıklarını koyuyorlar.

Viyetnam Sosyalist Cumhuriyeti'nin açıkladığı gibi, "Pekin yönetimi Viyetnam'a karşı yürüttüğü düşmanca politikanın fiyaskoyla sonuçlanması üzerine, açıktan açığa eski Çin derebeylerinin, emperyalistlerin , sömür-gecilerin saldırganlık yolunu tutuyor." Pekin militarist yönetimi, yayıl-ma ve büyük hanlar devleti kurma plânlarını topla, tankla, kanla uygulamaya koyuyor. Düne kadar küçük devletlerin sözde "koruyucusu" pozuna girenler, şimdi Viyetnam'ı Çin imparatorlarının çalımıyla "cezalandırmak"tan söz ediyorlar.

Bu saldırı, ülkemizdeki Maocuların iç yüzlerini daha da açığa vuruyor. Türkiye'deki Maocular, militarist, yayılıcı Çin gericiliğinin ülkemizdeki ajanları, beşinci kollarıdır. Pekin uşakları tıpkı efendileri gibi ulusal bağımsızlığın can düşmanıdır. Onların anti-Sovyet, anti-TKP propagandalarının, provokasyonlarının içeriği budur.

TKP, kardeş Viyetnam halkının bu çetin günlerinde, tüm halkımızı, tüm ilerici güçleri ve örgütleri Çin saldırısına karşı çıkmaya ve Viyetnamla dayanışmaya çağırıyor.

Tüm dünya barışını tehdit eden ve yeni bir dünya savaşının tehlikesini taşıyan Pekin hükümetinin bu saldırısına hiç kimse sessiz kalamaz. Türkiye hükümeti, Çin saldırısını açıkça kınamalı ve Viyetnamla dayanışmasını bildirmelidir.

Fransız ve Amerikan emperyalistlerini yenen Viyetnam halkı bu savaştan da utkuyla çıkacaktır. Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler, tüm ilerici dünya halkları Viyetnam halkının haklı savaşının yanındadır.

TKP, bir kez daha sesleniyor: Yayılıcı, saldırgan Pekin hegemonyacıları Viyetnam'dan elinizi çekin!

Yaşasın Amerikan emperyalizmine karşı ulusal bağımsızlık için savaşan halkımızın, kahraman Viyetnam halkıyla dayanışması, savaş kardeşliği!..

19 Şubat 1979

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

Bildiri

Türkiye işçi sınıfı,ulusal demokratik güçler,dünya işçi sınıfının birlik,dayanışma ve savaşım günü 1 Mayıs'ı İzmir'de ve Mersin'de yığinsal,örgütlü,disiplinli olarak kutladılar. Gerici-faşist güçlerin saldırılarına karşı 1 Mayıs kazanımını korudular. En başta NATO'ya,Amerikan emperyalizmine,faşizm tehlikesine, emperyalist baskılara boyun eğen hükümetin sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına karşı savaşta eylem ve cephe birliğini güçlendirdiler.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin,sıkıyönetimin,hükümetin yasaklamaları,demagojileri,demokrasi güçlerini birbirine düşürme girişimleri,Türkiye işçi sınıfını yıldıramadı,yolundan şaşırtmadı. Egemen güçlerin hazırladığı provokasyon tuzakı boşa çıkarıldı. İşçi sınıfına,emekçilere 1 Mayıs gösterilerini yaptırmama oyunu bozuldu.

TKP, 1 Mayıs'ta ulusal bağımsızlık,demokrasi,barış ve sosyalizm bayragını büyük bir özveriyle,bilinçle,yigitlelikle yükseklerde dalgalandıran DİSK, Türk-İş üyesi işçileri,köylüleri,tüm emekçileri ilerici,devrimci gençleri,kadınları selâmlıyor. 1 Mayıs gösterisini örgütleyen,yürüten komünistleri,sosyalistleri, CHP'lileri, Kürt demokratlarını,ülkenin dört bir yanından gelen, İzmir'de 1 Mayıs alanına çıkan yüz bin emekçiyi bu başarıdan ötürü kutluyor.

Hükümet 1 Mayıs'ta orduyu halkın üzerine sürdü. Sıkıyönetim bölgelerinde ve buna dayanarak tüm ülkede terörü yoğunlaştırdı. Milyonlarca İstanbulluyu evlerine hapsetti. Yığinsal tutuklamalara spor alanlarını toplama kamplarına çevirdi. DİSK yöneticilerini, TİP, TSİP genel başkanlarını, binlerce ilericiyi göz altına aldı. Demokratik örgütleri kapattı. Barışçıl bir gösteriye terörle yanıt veren CHP ağırlıklı hükümetin gericilikle uzlaşması daha da açığa çıktı. Demokratik özgürlüklere, işçi haklarına karşı saldırı, giderek tırmanan anti-komünist kampanyayla, Kürt halkına karşı şövenist baskılara at başı yürüyor. Bu süreç, NATO'nun, Amerikan emperyalizminin, UPP'lerin ülkemiz üzerindeki baskılarıyla, dayatmalarıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

TEKP, 1 Mayıs'ta göz altına alınan DİSK yöneticilerinin, TİP ve TSİP genel başkanlarının, öteki tüm yurtseverlerin serbest bırakılmasını, tüm kovuşturmalara durdurulmasını istiyor. Kürt köylere yapılan baskılar durdurulmalıdır. Sakıyönetim kaldırılmalıdır. MEHP ve tüm faşist saldırı odakları kapatılmalıdır. Emperyalizmin, NATO'nun, UPF'lerin dayatmalarına boyun eğilmemelidir. TEKP, bu amaçla, komünistleri, sosyalistleri, sosyal-demokratları, tüm CHP'lileri, Kürt demokratlarını ortak direnişlerde eylem birliğini güçlendirmeye çağırıyor.

2 Mayıs 1979

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

TKP MK'nin 1 Mayıs belgileri

- . Bütün Ülkelerin proleterleri, birleşiniz!
- . Yaşasın 1 Mayıs-dünya işçi sınıfının savaş, birlik ve dayanışma günü!
- . NATO'dan çıkılsın, emperyalizmle ikili kölelik anlaşmaları yırtılsın, Amerikan üsleri sökülsün! Ulusal bağımsızlık için savaş!
- . Amerikan emperyalizminin dayattığı yeni askersel bloklara, yeni casusluk üslerine, silahlanmaya hayır!
- . Emperyalizmin yeni sömürgecilik boyunduruğuna, emperyalist tekellerin, para fonlarının dayatmalarına karşı ekonomik bağımsızlık için savaş!
- . Faşizme geçit yok!
- . Sıkıyönetim kaldırılsın! Faşist MHP ve tüm yan örgütleri kapatılsın! Devlet aygıtı faşistlerden temizlensin!
- . Faşist komandoların, Maoçu bözkurtların saldırı ve provokasyonlarına karşı savaş!
- . Ulusal bağımsızlık ve demokrasi için savaşta can veren halkın yiğit evlatları 1 Mayıs'ta bizimle!
- . Faşist 141-142. maddeler kaldırılsın! Anti-komünist yargılamalar durdurulsun! -
- . Demokratik basına özgürlük! Yayınlara konan yasaklar kaldırılsın!
- . Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!
- 1 Sosyalist partiler ve demokratik örgütler, sendikalar üzerindeki baskılara son!
- . Ulusal baskılara son! Kürt halkına ve ulusal azınlıklara hak eşitliği! Ulusların kendi yazgılarını özgürcü belirleme hakkı!
- . Sıkıyönetimsiz toplu sözleşme! İşten çıkarmalara karşı savaş! Zamlara, vergi yüklerine karşı savaş!
- . Tekellerle hükümetin işçi sınıfına dayattıkları "sarı uzlaşmayı" yırtalım! Kapitalizmi kurtarmak için özveriye hayır- iş, ekmek ve özgürlük savaşında özveriye evet!

. Tekellerin amansız sömürüsüne karşı: Ücretler arttırılsın, çalışma süreleri azalsın, iş güvenliği sağlansın, iş kazaları önlewsin, çalışma hızlandırılmasın, işçi sağlığı korunsun! Üretimde işçi kontrolü için savaş!

. Lokavt yasaklansın; genel grev, dayanışma ve sempati grevleri yasalasın! Gizli oy, açık sayımlı referandum hakkı için savaş!

. Sınıf sendikalarına karşı saldırıyı kiralım! Sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığına, sendika yıkıcılığına karşı sınıf ve yığın sendikacılığı ilkeleri temelinde birliği pekiştirelim!

. Parti, sendika, ulus, din, mezhep ayrımı gözetmeksizin, çalışan, işten atılan tüm işçilerin, kapitalist sömürüye, baskılara, işten atmalara karşı eylem birliği! Her işçi direnişiiyle, her grevle en geniş dayanışma!

. Yurtdışındaki işçilerimizin bulundukları Ülkelerin proletaryası ile tekellerin sömürüsüne karşı enternasyonalist dayanışmasını güçlendirelim!

. İşçi sınıfının bölünmesine karşı, TKP'nin, TİP'in, TSİP'in eylem birliği!

. Toprak ağalarına, tekellere, bankalara, tefeci ve acacılara karşı savaşta işçi-köylü bağlaşıklığı! Topraksız köylüye toprak! Anti-tekel, anti-feodal yığınsal köylü örgütlenmesi için ileri!

. Halkımızın geleceğı olan gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaş birliği daha da güçlensin!

. Sömürüye, eşitsizliğe, faşist saldırılara karşı, özgürlük ve hak eşitliği için savaşan tüm kadınlarımıza selâm !

. Memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar!

. Yurtsever er, assubay ve subaylar! Yeriniz, bağımsızlık için savaşan halkımızın yanındadır! Ordu NATO komutasından çıksın! Erlere, subaylara yapılan baskılara, aşağılamalara son verilsin!Ulusal ordu, kışlada demokrasi!

. Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, yurtseverlerin, tüm halk güçlerinin eylem ve cephe birliği için ileri!

- . Ulusal demokratik cepheyi oluşturmak için: Komünistler, sosyalistler, CHP'li yurtseverler, Kürt demokratları savaş birliğini güçlendirin!q
- . Bunalımdan tek çıkış yolu: Sosyalizme açılan ileri demokratik devrim!
- . Yaşasın Türkiye proletaryasının devrimci öncüsü TKP! Yaşasın TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliği!
- . Yaşasın Marksizm-Leninizm! Anti-komünizm, anti-Sovyetizm, ırkçılığa, şövenizm, sağcı ve "solcu" oportünizmin her türüne karşı aralıksız savaş
- . Yeryüzünde barış, silahsızlanma ve yumuşama için savaş!
- . Sovyetler Birliği ile imzalan politik belge yaşama geçirilsin! Tüm sosyalist ülkelerle dostluk ilişkileri kurulsun!
- . Doğu Akdeniz ve Ege'de barış ve güvenlik için, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının kardeşliği güçlensin!
- . Yaşasın İran halkının, Filistin ve tüm Arap halklarının emperyalizm, siyonizm, gericiliğe karşı savaşı!
- . Emperyalizmin suç ortağı Pekin hegemonyacıları, Viyetnam'dan elinizi çekin! Yaşasın Viyetnam halkıyla enternasyonalist dayanışma!
- . Dünya devrim sürecinin güç merkezi, dünya barışının ve sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği'ne, yüce Lenin'in partisi SBKP'ye selâm!
- . Yaşasın dünya sosyalist sistemi! Yaşasın dünya komünist ve işçi hareketi! Yaşasın ulusal kurtuluş hareketleri!
- . Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

1 Nisan 1979

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

Akın - Saldırı

Amerikan bankerleri, milyarderleri, generalleri Türkiye'ye yeniden akın ediyor. Bu akın, "Uluslararası Para Fonu"yla Ankara'nın bağladığı ağır koşullu, borç üstüne borç alma anlaşmasıyla üstelendi. "Dünya Bankası"ndan ^{Mc Namara} /geldi, bir hafta kaldı. O gitti, arkasından başta "Morgan Garanti Bankası" olmak üzere 6 Amerikan bankasının temsilcileri sökün etti. Bunlar, giderken basına bir açıklama yaptılar: Yeni bir konsorsiyum kuracaklarmış. Türkiye'nin dış borçlarına bakacak. Eski Osmanlı borçları kurumu gibi.

Bunların peşi sıra NATO'nun Güney-Doğu komutanı Haig Ankara'ya damladı. Sonra, Türkiye'nin Savunma Bakanı, Işık Danimarka'ya uçtu. NATO'nun "nükleer plânlama grubu"nun toplantısına gitti. Nötron bombası yapımı gündemde.

Bunlar olurken azıllı gericiler, faşistler saldırılarına daha da hız verdiler. Ankara'da sokaklara çıktılar. Türkeş Hitler biçimi poz verdi. Ortaliğa meydan okudu. Göbels gibi alçakça yalanlar söyledi. Kan akıtırken, faşist sürülerine "vurun" diye buyruk salarken bu duruma yalancılıktan acıdı. Demagoji yaptı.

Faşist tırmanmadaki hızlanış raslantı değildir. Onlar bu hızı Türkiye'ye akın eden eski-yeni sömürgecilerden alıyor. Onlardan kaynaklanıyorlar. İçerde: Koçlara, Sabancılar, gerici egemen çevrelere, işbirlikçilere güveniyorlar. Ordunun başındaki halk düşmanı militarist kliğe dayanıyorlar. Ve de, bugünkü hükümetin olaylara seyirci kalmasındaki ikircimli, korkak tutumundan, işçi sınıfına karşı baskıya geçmesinden yararlanıyorlar.

Faşist tırmanışın kaynağı ortadadır. Ama daha bir olay vardır. İşçi sınıfı, ilerici güçler azıllı halk düşmanlarıyla boğuşurken, kendilerine sosyalist diyen partiler buna boşveriyor. Faşist tırmanış, olayları görmezlikten geliyor. Dedikodu, entrikalarla vakit geçiriyorlar. Bunlar, halkın, Anayurdun üstüne yürüyen tehlikeyi önemsemiyorlar. Ulusal Demokratik Cephe kurma girişimlerini baltalayanlar, bu gibiler,

kafalarını duvara vuracaklardır. Bu cephe er geç kurulacaktır.

TKP, yabancı akınına, faşist saldırılara karşı işçi sınıfıyla, bütün halk güçleriyle, örgütleriyle ön sıralarda, yılmadan savaşıyor.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

İleri

TKP Merkez Komitesi başarılı bir plenum yaptı. Merkez Komitesi tüm kadrosuyla toplantı. Toplantının gündemine giren borunlardan biri TKP'nin güçlendirilmesi, yığınsallaştırılması, politikasını yığınlara yayması, etkinliğini artırması sorunuydu.

Önce, çok önemli iki olguyu vurgulamak gerek. 1. TKP'nin , gelişmesinde tarihsel bir aşama olarak saptanan Konferansı geçen yılın başlarında yapılmıştı. Bundan sonra, üst parti komitelerinin, sorumlu görevlilerinin Politik Büro'yla, gene önemli bir toplantıları oldu. Arkasından plenum geldi. Bu olgular partinin sağlıklı, düzenli çalıştığını, geliştiğini gösterir. 2. Bu toplantılar memlekette sınıf savaşlarının sertleştiği, kanlı ölçüler aldığı, faşist tırmanışın üstelediği bir dönemde oluyor. TKP olumsuz, illegal koşullarda savaşıyor. Gericiliğin, burjuvazinin yarım yüzyıl boyunca sürdürdüğü baskı ve terör komünistleri yıldıramadı, yıldıramaz.

Başarıların, gelişmelerin anahtarı TKP'nin Marksizm-Leninizm ilkelelerine, öğretisine dayanmasıdır. İşçi sınıfına, toplumun en devrimci gücüne ve geniş halk yığınlarına bağlı olmasıdır.

TKP'nin gelişmesi, güçlenmesi memlekette işçi sınıfı hareketinin örgütlü gelişmesiyle, geniş yığınların ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzen için, kalıcı barış ve güvenlik için faşist tırmanışa, Amerikan köleliğine, çürüyen, kokuşan, bugünkü kapitalist sömürü düzenine karşı yürüttükleri çetin, yiğit savaşlarla bağlıdır. 1 Mayıs'ta yüzbinlerce işçi, 1 Mayıs Alanı'nı dolduran yığınlar, gençlik, kadın, barış örgütleri, sendikalar, değişik dernekler, yazarlar, kimi CHP'li sayıtlar, hepsi: "TKP'ye özgürlük!" diye haykırdılar.

Komünist Partisi'nin programı, güttüğü politika, izlediği ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolu geniş yığınların istem ve savaşlarını yansıtır. Köylülerin 1 Mayıs Alanı'nda yer alması işçi-köylü bağlaşıklığının ilk halkalarını, ilk adımlarını gösteriyor. Ulusal Demokratik Cephenin temelleri

böyle atılıyor.

Bütün bunlar gerici, faşist, emperyalist çevrelerin, işbirlikçi burjuvazinin yüreklerine korku salıyor. Korksunlar! TKP ilerliyecektir.

Komünistler ileri!

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Ortak Amaç

Ortak amaç için ortak ilkeler.

TKP Merkez Komitesi, memlekette bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlere, örgütlere, ilerici, yurtsever kişilere, demokratik gelişmeden yana, barıştan yana, harbe, yağınsal insan kırma silâhlarına, saldırıya politikasına karşı olan bütün yurttaşlara özel bir açıklama ve çağrıyla başvurdu. Bütün bu güçleri, örgütleri, işçisini, köylüsünü, aydınını, bilginini, gazetecisini, yazarını, sağ duyusu, ulusal bağımsızlık duygusu olan herkesi bir Ulusal Demokratik Cephe oluşturma forumuna çağırdı. Gelin, bütün bu sorunları somut ele alalım, oturup bunları tartışalım, bir platform çizelim, bu eylem programını uygulayacak bir örgüt biçimi kuralım, dedi.

Gün eylem günüdür. Yurdumuzun, halkımızın üzerinde emperyalizmin, Amerika'nın, NATO'nun baskısı artıyor. İşbirlikçi burjuvazi kanla, kurşunla faşizme tırmanıyor. Halkımıza bir iç savaş dayatmak, açık diktatora kurmak çabasıdadır. Bu büyük tehlikeyi iyice görmek zorunludur. Ama bu kadarı yetmiyor. Bu azgın saldırıya karşı eylemde birlik gerek.

Eylem birliği için ortak ilkeler, istemler somuttur. Bunlar güncel savaşımın içindedir. Kanlı faşist tırmanışı önlemek, gibi. Amerikan emperyalizminin, NATO'nun, sömürgecilerin baskılarını kırmak gibi. Hükümetin tutarsız, ikircil konumunu yenmek gibi. Bütün yurtsever güçlerin, örgütlerin, partilerin savaşta eylem birliğini sağlamak gibi.

NATO'dan çıkmak, Amerikayla bağlanan ikili-kölelik anlaşmalarını yırtmak halkımızın ulusal ana isteği olmuştur. Anadolu topraklarını atom başlıkları yağınaklarından, Amerikan füze rampalarından temizlemek, Nötron bombalarını topraklarımıza sokmamak halkımızın, 42 milyonun isteğidir. Genel silâhsızlanmaya gitmek, silâhlanma yarışını durdurmak, yumuşama girişimine arka olmak halkımızın isteğidir. Dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliğin sağlanması için savaşmak halkımızın isteğidir. Kara gün dostumuz Sovyetler Birliğiyle, bütün

sosyalist ülkelerle, bütün komşularımızla iyi ilişkiler kurmak, Sovyetlerle saldırmazlık paktı bağlamak halkımızın isteğidir.

Halkımızın bütün bu ulusal isteklerini kendisine kılavuz edinen örgütler, partiler, kişiler Ulusal Demokratik Cephe kurmak yolunda bir forum toplayabilirler. TKP, ortak ulusal amaca yönelik bütün çıkışları destekliyor. Bunun için savaşıyor.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Atılım

Ağustos-1978

Dost-düşman

Türkiye'nin, halkımızın en yakın dostu, büyük komşusu Sovyetler Birliği'dir. Bu, bir gerçektir. Tarihsel bir olaydır. Bunu halkımız Ulusal Kurtuluş Savaşı günlerinden biliyor. Ve, bunu hiç unutmuyor. Dost çetin günde belli olur. Sovyetler Birliği bu dostluğu yeniden gösterdi. Türkiye ile Sovyetler arasında Moskova'da bağlanan son anlaşmalar bunun kesin bir belgesidir.

Halkımızın, ülkemizin can düşmanı emperyalizmdir, onunla sarmaşan işbirlikçi büyük burjuvazi, kodaman ağa ikilisidir. Bu gerici güçler Türk-Sovyet dostluğuna her zaman karşı çıkmışlardır, onu baltalamışlardır. Ve, Anayurdumuzu, NATO'nun kucağına itmişlerdir. Türkiye bugün bu emperyalist güçlerin baskısı altındadır. Amerikan emperyalistleri, NATO'ya egemen çevreler, Türkiye hükümeti üzerindeki baskılarını topraklarımızda kurdukları saldırı uslerine, CIA ajanlarına, Demirellere, Türkeşlere, faşist komandalara dayanarak sürdürüyorlar.

Başbakan Ecevit: "Sovyet tehlikesi yoktur" dedi. Tehlikenin Batı'dan, emperyalistlerden geldiğini söyledi. Moskova'ya gitti. Her iki komşu ülke için karşılıklı yararlı, eşit haklı, barış ve güvenlik için çok önemli anlaşmalar bağlandı.

Ortada somut bir konu ve sorun duruyor. Verilen sözün, varılan anlaşmaların kâğıt üzerinde kalmaması, yürürlüğe konması gerek. Sovyet düşmanları anlaşma, dostluk, barış düşmanları, faşistler, Maoocular azıttıkça azıtıyor. Demirel'i, Türkeş'i hükümeti devirmeye çağırıyorlar. Bağlanan anlaşmalara saldırıyorlar. Faşizme tırmanışlarını silahla sürdürüyorlar. Hükümet ikircimli tutumundan ayrılmıyor. Gerici çevreler, sıkıyönetim istiyor. İçişleri Bakanı Üzaydınlı; Faşist Türün için, çellat Elverdi paşalar için "eski dostlarımdır" diyor. Bu bakan ilerici güçlere, örgütlere saldırıyor.

Hükümet bu tür bakanlarla, devlet mekanizmasını faşistlerden temizlemedikçe, ilerici güçlere, örgütlere karşı baskıları kesmedikçe, halkın istemlerine ve savaşımına dayanmadıkça hiç bir iş yapamaz. Yerinde kalamaz. Bağladığı anlaşmaları savunamaz. Halka verdiği sözlerin hiç birini yerine getiremez.

Dost-düşman ortadadır. TKP dosttan yanadır! Düşmanlara karşı savaş-tadır.

Atılım

Eylül-1978

Sinsi saldırılar

Burjuvazi, işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı çok yönlü bir saldırı taktiği kullanıyor. Bir yandan kan, kurşun. Üte yandan işçi sınıfının birliğini kırma, emperyalizme, faşist tırmanışa karşı ulusal güçlerin elle vermelerini engellemek için türlü oyunlar. Burjuvazi, bu iki taktiği kimi zaman alması, kimi zaman yanyana kullanıyor.

Faşist komandolar, Maocular her gün ilericilere saldırıyor, ortalığa kurşun yağıdırıyor, adam öldürüyor. Hükümet, özellikle İçişleri Bakanlığı, savcılıklar, güvenlik örgütleri bütün bunlara seyirci kalıyor. Bu, faşistlerin, azıllı gericilerin ilerici, yurtseverleri sindirmek, ezmek politikasını onaylamak demektir.

Hükümetin bu politikası hem işbirlikçi büyük burjuvazinin, hem hükümette CHP ağırlıklı kesimin, CHP'de sağ kanadın istem ve çıkarlarıyla uyumludur.

Ecevit Tünc'la işçi ve sendikal harekete karşı bir "anlaşma" bağladı. İşbirlikçi büyük burjuvazinin, bütün gerici hükümetlerin getirdikleri ekonomik yıkımın yükünü geniş emekçi yığınların sırtına yüklüyorlar. Ecevit, bu yoyunu DİSK'in bugünkü yönetimiyle de oynamak yolundadır. Burjuvazi DİSK'i içinden vurma, üye sendikalar arasına kama sokmak, onları eritmek amacını güdüyor. İşçi hareketini öteki ilerici güçlerden yalıtılmak istiyor. Burjuva hükümetleriyle işçi sınıfının savaşımı köreltecek anlaşmalar bağlamak bu oyunlara gelmek işçi sınıfına hıyanet olur.

Bu açık ve sinsi saldırının daha bir yönü vardır. Memlekette egemen çevreler ve bugünkü hükümet NATO'ya bağlılıktan ayrılmıyacaklarını vurguluyor. Amerikan baskısıyla, topraklarımızdaki casusluk ve saldırı üsleri yeniden açık açık işletilmeye başlıyor.

Bu somut durumdan yitriyen Türkiye Komünist Partisi, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçleri bir Ulusal Demokratik Cephe kurmaya çağırıyor. Gelişmeler TKP'nin bu yurtseverlik çışının ne denli güncel ve zorunlu olduğunu gösteriyor. Komünistler emperyalizme, faşist tehlikeye, burjuvazinin sinsi saldırılarına karşı işçi sınıfının, halkımızın savaş birliğini kurmak çizgisini şaşmaksızın izliyorlar.

Atılım
Ekim-1978

Çıkar yol

Amerika Türkiye'ye dayatmış olduğu kölelik anlaşmalarına yenilerini ekliyor. Ambargoyu, koşullara bağladı., "kaldırdı". Böylece, Türkiye'yi yıkıma iten, süregelen bunalımların süreci içine iten silahlanma yarışına, NATO'ya daha da bağlıyor. Hükümet, emperyalist baskılara bağımlılıktan ayrılmak istemiyor.

Yayıltı Amerikan emperyalist çevreleri silahsızlanmaya ayanışmıyor, dünyada yumuşama sürecini baltalıyor, yeniden "soğuk" savaşı körüklüyor. Ambargoyu kaldırma koşulları Amerika'nın bu tutumuna göre ayarlanmıştır. Türkiye Üzerinde Vasington'un, Pentagon'un, NATO'ya egemen devletlerin, bunlarla yanyana büyük ketellerin, özellikle Uluslararası Para Fonu'nun baskıları bíteviye artıyor. Emperyalistler, bugünkü hükümetin barıştan yana, Sovyetlerle, sosyalist ülkelerle iyi ilişkilerden yana attığı adımı geri atırmak girişimine geçmişlerdir.

Böylesi bir durumda, "dünya hegemonyası" delisi Çin yönetici gurubunun başı Balkanlara geldi. Bölgemizde ortalığı karıştırma girişiminde Amerikan emperyalistleriyle elele veriyor. Bölgemizde, özellikle Doğu Akdeniz'de barış ve güvenliği baltalama, yeni çiban başları koparma oyunlarına Pekin yönetimi aktif katılıyor.

Bunlarla, özellikle Vasington'un Ecevit hükümeti üzerinde artan baskılarıyla yanyana, bu baskılarla içiçe işbirliği, gerici çevrelerin, faşizme tırmanışı zorlayan Demirellerin, Türkeşlerin kanlı, kurşunlu baskıları sürüp gidiyor. Hükümet, iç savaşırlara giden gericilere, faşistlere ödün veriyor. Tehlike iki baştan, hem içerden, hem dışardan 42 milyon halkın üzerine yürüyor.

CHP ağırlıklı Hükümet, bu hükümette yerli ve yabancı tekellere bağlı kesimin ağır baskısı, tehlikeyi bir başka yandan da arttırıyor. Hükümet, tutumuyla, eylemleriyle, görölüyor, daha çok halktan, ilerici güçlerden, örgütlerden korkuyor. İşçi sınıfına, sendikalara, gençlik örgütlerine, ilerici derneklere karşı baskıları bunu gösteriyor.

Bu durumda biricik çıkar yol ulusal, demokratik güçlerin, örgütlerin Ulusal Demokratik Cephe birliğidir. TKP, bu uğurda girişimini, savaşımını sürdürecektir. Bunu güncelleştirecektir.

Can güvenliği

TKP, bundan 55 yıl önce programındaki demokrasi ve Cumhuriyet belgisi uğrunda savaş boylarında çarpışıyordu. Cumhuriyetin bu yıldönümünde de üzerindeki yasağa karşın, TKP tüm ulusal varlığı, halkın faşist teröre karşı can güvenliğini koruma savaşındadır.

Can güvenliği, Anayurdumuzu yayılcı emperyalist çevrelerin, Amerikan, Batı Alman ve bütün yabancı tekellerin boyunduruğundan, amansız sömürüsünden kurtarmak savaşından ayrılmaz. Can güvenliği, yabancı tekellerle, bankalarla, "kasırga" işadamlarıyla ortaklık kuran işbirlikçi burjuvaziye, gerici, baskıcı çevrelere karşı, yurt çapında geniş halk yığınlarının verdiği bir savaşla iç-içedir.

Can güvenliği, NATO'ya, topraklarımızdaki Amerikan saldırı üslerine, ikili kölelik anlaşmalarına, atom başlıkları yığınaklarına karşı ulusça verilen savaşla kaynaşmıştır. Can güvenliği, tüm ulusun güvenliği, bölgemizde, tüm dünyada barışın güçlenmesi, yumuşama sürecinin gelişmesiyle sağlanır. Bütün komşularımızla, en başta barışın yıkılmaz kalesi Sovyetler Birliğiyle politik, ekonomik, kültürel ilişkilerin geliştirilmesi ulusal güvenliğin zorunlu gereğidir.

Can güvenliği, halkımızın üstüne kanla, kurşunla yürüyen faşist tırmanışı yenmek savaşıdır. Can güvenliği, işbirlikçi burjuvazinin, vurguncu tekellerin halkımıza, geniş yığınlara dayattıkları işsizliği, pahalılığı, yoksulluğu yenmek için savaştır.

Can güvenliği, bilime, aydınlığa susayan, okul, üniversite isteyen, liselerin, fakültelerin birer faşist kışlası olmasına karşı duran milyonlarca gencin, öğrencinin, öğretmenin, bilginin savaşıdır. Çünkü, halkımızın can güvenliğine kast edenler, faşistler, Maocular, barışın, ulusal bağımsızlığımızın, demokrasinin düşmanlarıdır.

Can güvenliği, geniş yığınların örgütlü yürütmeleri gereken bir savaştır. Köyde, kentte, fabrikada, mahallede, her yerde örgütlü yürütülmesi zorunluk olan bir savaştır. TKP işte böylesi bir savaşın ön sıralarında yer alıyor. Halkımızın can güvenliği, ulusal güvenliği, mutlu geleceği böylesi örgütlü bir savaşla sağlanacak.

İ L E R İ !

İşbirlikçi burjuvazi, gerici güçler, erklerini ayakta tutabilmek için ellerindeki bütün araçları kullanıyorlar. Bir yandan vurucu faşist komandoları işçi sınıfının, halkın üzerine sürüyor. Öte yandan, bir AP-CHP "ortak hükümeti" oluşturma çabası gösteriyor. Amaç, ulusal bağımsızlık , demokrasi savaşını, NATO'ya karşı, barış uğrunda savaşı kırmaktır.

Ama bugün, egemen gerici çevrelerin ana boy hedefi TKP'dir. AP, MHP en gerici , emperyalizme göbeğinden bağlı çevrelerin partileri, CHP ağırlıklı hükümetin, özellikle onun sağ kanadının eliyle ilerici güçleri. Örgütleri ezmek istiyor. Buna karşılık, hükümetteki sağcı kanat da, Türkeş'lerin, Demirel'lerin kanlı saldırılarını işçi sınıfına, onun partisine - TKP'ye karşı yönlendirmek çabasında. Hükümetin ikircimli tutumu , faşistlerin üstüne halkın istediği gibi gitmemesi, ilerici gençleri, anti-faşistleri tutuklaması, bunların örgütlerini kapaması buradan geliyor.

Hükümetin Amerikan ve Batı Alman tekellerinin, emperyalist çevrelerin baskılarına boyun eğmesi faşist tehlikeyi arttırıyor.

Emperyalistlerin ve onlarla işbirliği kuranların, kanlı faşist terörle halkın gözünü korkutmak, işçi sınıfını yıldırmaq, ilericileri sindirmek çabaları, taktikleri fiyasko üstüne fiyasko veriyor. Hele, TKP'nin yığınlar arasında artan etkisini kırmak çabaları boşa çıkıyor. Örneğin, TKP Programı "davası" . Bu duruşma onu açanlara karşı , hem ulusal, hem uluslararası çapta bir suçlamaya dönüştü. Batı Almanya'da, özellikle Frankfurt kentinde faşist Türkeş'e karşı işçilerimizin yaptığı yığinsal gösteri, bu faşist "başbuğ"un apar-topar oradan kaçıp gitmesi, işçi sınıfının, halkın savaştan geri durmadığını, durmayacağını ortaya koyuyor. Kasım başlarında İzmir'de yapılan anti-faşist gösteri, İstanbul'da "Spor ve Sergi Sarayı"nda, 7 Kasım'da yapılan büyük "Barış ve Dostluk" gecesi, bunların hepsi yığınların savaş gücünü gösteriyor.

TKP'nin ulusal ve uluslararası çapta politik gücü, saygınlığı böylesi bir savaş içinde gelişiyor. Tek parola: İleri !

Atılım
Ocak-1979

Yeni Yıl

Halkımız yeni yıla daha çetin savaş koşullarında, sıkıyönetim altında giriyor. Geçtiğimiz yıl, sınıf savaşları keskinleşti, faşist tırmanış ve terör yoğun, kanlı biçimler aldı. Maraş kırımını bu sürecin yeni bir halkasıdır.

Amerikan emperyalistleri, NATO egemen çevreleri, CIA, bölgemizdeki ve Türkiye üstündeki baskılarını arttırdı. Gericici, faşist ve Maoçu güçleri silahlandırdı, halkın üzerine sürdü. Hükümet, halka verdiği sözleri tutmadı. Emperyalist baskılar ve faşist tırmanış karşısında geri adımlar attı. Kapitalist bunalımın yükünü egemen sınıflar, hükümet halkın sırtına bindirdi.

✓ Bu duruma karşı işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların savaşları aralıksız sürdü. En önemlisi, bu savaşlar içinde TKP'nin gücü, etkinliği köyde-kentte yükseldi. MK Plenumunun toplanması, partinin gelişmesine yeni atılımlar sağladı.

Böylesi bir gelişmeyi emperyalist çevreler, işbirlikçi tekelci burjuvazi çıkarları açısından tehlikeli gördü. Hükümet, "hem sağa, hem sola" deyip komünistlere, bütün ilerici güçlere vurmakla, faşist tırmanışa ödün vermekle bu süreci durduramadı. Burjuvazinin bu kolunun da kendine özgü yöntemleri iflas etti. Sonuçta o, ordunun başını tutan militarist kliğin de dayatmasıyla, gericiliğin eski silahına, sıkı yönetime sarıldı. Sıkıyönetim, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına, tüm ilerici güçlere, en başta işçi sınıfına, komünistlere karşı yöneliktir.

Bu durumda, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak daha da zorunlu olmuştur. Hiçbir baskı işçi sınıfının, halkımızın ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm için savaşını durduramayacaktır.

Komünistler, Türkiye Komünist Partisi dipdiri ayaktadır. Leninci partimiz her koşula göre savaşmaya hazırlıklıdır. Kons-pirasyonu, parti disiplinini daha da pekiştirmek, konumları ko-rumak, kadroları ezdirmemek, devrimci uyanıklığı elden bırakma-mak gündemdeki yeni görevlerdir.

Yeni yıla böyle giriyoruz.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Yığınsal direnc

Sıkıyönetim sürüyor. Bunalım derinleşiyor. Sınıf savaşmaları sertleşiyor. Faşist tırmanış, ne durdurulmuş, ne önlenmiştir.

İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, egemen çevreler, gelişen ulusal bağımsızlık, demokratik hak ve özgürlükler için geniş yığınların savaşımını ne barbar faşist kırımlarla, ne CHP sağ kanadının eliyle durduramadı. Durduramayacaklar.

Sıkıyönetim komutanlıklarının yasaklarına karşın, milyonun üstünde işçi, emekçi yığınları, halkın değişik katmanları barbar faşist saldırıları, Maraş kırımını protesto ettiler. Bu protesto direnişinin başını sendikalı işçiler DİSK çekti. Protesto direnişi düzenli ve dakkası dakka^{no} oldu. Ege-İzmir yöresi sendikaların, değişik demokratik örgütlerin faşist tırmanışı, sıkıyönetimi protesto yürüyüşü daha da görkemli boyutlar aldı. Yurt dışında, özellikle Federal Almanya'da Türkiyeli işçilerin gösteri, protesto yürüyüşleri dünya kamuoyuna, herkese Türkiye'de faşizmin kanlı yüzünü gösterdi. Stockholm'dan Paris'e, Batı Berlin'den Köln'e, Hamburg'a kadar her yerde, her ülkeden işçiler Türkiye'deki faşist tırmanışı, sıkıyönetimi yerdiler. Savaşkan Türkiye işçi sınıfı uluslararası savaş alanına böylesi bir direnişle çıkıyor. Bu, onun en kalıcı, en uzun süreli kazanımlarından biridir. Türkiye işçi sınıfı, halkımız, tüm ilerici güçler faşizme, emperyalizme, NATO, UPP, Amerikan, Batı Alman emperyalistlerinin saldırılarına karşı savaşlarında yalnız değildir.

Kimi küçük burjuva çevreler, kimi aydınlar, kimi sosyalistler sıkıyönetimi görünce, ordunun başındaki militarist kliği görünce şaşırverdiler. Yürüyüşleri, yurdun dörtbir yerinde süren grevleri, milyonluk protesto direnişini görünce kekelemeye başladılar: "Aman ne yapıyorsunuz? Sıkıyönetimi, faşistleri daha da azdıracaksınız", dediler. Bu tutum, düşman karşısında, emperyalizm karşısında diz çökmektir.

TKP, oluşan, yığınsal ölçüler, örgütsel biçimler almaya başlayan "Cangüvenliği" komitelerini, Ulusal Demokratik Cephe için savaş, halk direnişini var gücüyle destekliyor. Yığınsal direnc daha da güçlenecektir.

Uzatmalı baskı

Hükümet sıkıyönetimi uzattı. Ama böylesi geniş halk yığınları üzerinde zorbalığı uzatmakla burjuvazi, ne ekonomik, politik, sosyal bunalımın burgacından ülkeyi kurtarabildi, ne hiç birsey. Tersine, işbirlikçi tekелci burjuvazinin talanı, geniş emekçi yığınlarını acımasız sömürüsü daha da üsteliyor. Faşist tırmanış durmamış, durdurulmamıştır. Uzatmalı Amerikan, NATO baskısı Türkiye üzerinde daha da yoğunlaşıyor.

Bu sıkıyönetim, bilindiği gibi, hem iç gericiiliğin, işbirlikçi tekелci burjuvazinin, hem Amerika'nın, NATO'nun baskı ve isteğiyle geldi. Bununla , yeni toplu sözleşme döneminde yarım milyon işçinin direncini kırmak, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına daha da bindirmek istiyor.

Türkiye'de gelişen ulusal bağımsızlık direnişi, işçi sınıfının savaş dinamizmi, TKP'nin sürekli artan, politik yaşamı etkiliyen gelişmesi ve bölgemizde ulusal bağımsızlık, barış, güvenlik hareketlerinin yoğunlaşması Amerikan emperyalistlerini, NATO elebaşılarını telaşa düşürüyor. İran'daki derin, geniş ulusal çapta patlama, kanlı Şah rejiminin yıkılması emperyalistlerin, Türkiye'de gerici egemen çevrelerin uykularını kaçırdı. Bu seferki sıkıyönetim böyle geldi, böylesi bir durum içinde uzatıldı.

İran'dan kaydırılan Amerikan ajanları, CIA görevlileri, Amerikan savaş, dinleme üsleri ve bunların personelleri Anadolu'ya aktarılıyor. Bütün bunları kolayca yapabilmek için sıkıyönetim uzatılıyor.

Yayılcı Amerikan çevrelerinin daha bir telaşı var. Şahlık devrilince CENTO bloku daha da çöküyor. NATO'nun bu uzantısı, Amerikan-İngiliz koltuk değnekleriyle, tek ayak üstüne kalıyor. Bu tek ayak Türkiye'dir. Sıkıyönetimin nedenleri böylece daha iyi ortaya çıkıyor.

Sıkıyönetime karşı geniş halk katmanları arasından gelen tepkiler daha da artacaktır. Ordunun başındaki militarist klik bu tepkileri sıkıyönetimi uzatma yoluyla "önliyeceğini" Askeri Şura toplantısında açıkladı. Ecevit hükümeti buna "Evet" dedi.

Halkın sıkıyönetime karşı direnişi gelişecektir. Komünist Partisi bu bu savaşı yılmadan, durmadan sürdürecektir.

CENTO çöktü. NATO, emperyalizmin baş saldırganlık örgütü duruyor. Washington'un Türkiye üzerindeki baskıları, hele İran olaylarından sonra daha da üsteliyor. Bununla, atbaşı, içerde gerici güçlerin saldırıları yoğunlaşıyor.

Süregen bunalım alabildiğine gidiyor. Hükümet, ta baştanberi, bunalımın bütün yükünü geniş emekçi yığınların sırtına yükleme yoluyla da boğazları aşmak peşindedir. Uzatmalı sıkıyönetim, işçi sınıfının, geniş halk yığınlarının demokratik hak ve özgürlüklerini budamaktadır. Baskının, sıkıyönetimin sivri ucu, doğrudan doğruya, işçi sınıfına, onun savaşına, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşına karşı yönelmiştir.

Demirel'ler, Türkeş'ler, ta baştan, işçi ve ulusal bağımsızlık hareketini ezmek, TKP'ye balyoz indirmek istemiyle sıkıyönetime oy verdiler. Ve bu istemlerini yürütmek için her aracı, ellerindeki her kozu kullanıyorlar. Onlar, hükümetteki "eski" AP'lileri de, kontr -gerillacı paşaları da, MİT'i de, hepsini bu girişimlere sürüyorlar. Provokasyonlarının arkasını kesmiyorlar. Bütün bu baltalama işlerini CIA'nin yönetiminde sürdürüyorlar.

CHP'nin hükümetteki sağ kanadı, politikasını, entrikalarını işçi sınıfının birliğini parçalama, onu kontrolü altına alma çabaları üzerinde yoğunlaştırıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, öteden beri tüm çabaları, baskıları işçi hareketini bölmek, sendikaları parçalamak, onu güçsüz bırakmaktır. Ecevit hükümeti bu işte Demirel'in yolundan yürüyor. DİSK'in başındakilerin son davranışları, bazı sendika federasyonlarını aforoz etmeleri bu saldırıların en taze örneğidir. Işıklar, Baştürk'ler cibilliyetlerini ortaya koydular. Bunlar, Ecevit'le, Sabancı ve Narin'le oturdular, "kemerleri sıkma" - ücretleri dondurma politikası üzerinde anlaştılar. Bununla Tunç'la Baştürk burjuvazinin eline su döküyor. Biri leğeni, biri ibriği tutuyor.

Burjuvazinin saldırıları, genel çizgileriyle, TKP'yi boy hedefi alıyor. Son zamanlarda, ardarda yapılan MİT, Milli Güvenlik Kurulu toplantıları bu yönde oluyor. Maocu "Aydınlık"ın anti-TKP curcunası, provokasyonları CIA'nin, MİT'in plânlarını ortaya koyuyor.

Ecevit hükümeti, Amerikalısına, NATO'suna, yerli ve yabancı tekellere, AP'sine, faşistine ödünler vere vere bunalım sürecini biteviye hızlandırıyor. Pahalılık, işsizlik, sömürü, vurgun, paranın düşüşü başını almış gidiyor. Tekellerin aşırı kârları - "kasırga" vurgunları füze misali yükseliyor.

Ve, tekellerin, hükümetin işçi sınıfına, emekçi yığınlarına saldırıları yeni yeni boyutlar alıyor. Bu saldırılar çok yanlıdır. Hükümet işbirlikçi ^{tekeli} burjuvazinin her isteğine kucak açtıkça ve işçi sınıfına, sendikalara, ilerici örgütlere karşı baskılarını artırdıkça gerici, halk düşmanı güçlerin, AP ve MHP'nin faşizme tırmanma çabaları daha da yoğunlaşıyor. Demirel, Türkeş alanlarda halka meydan okuyor.

Uzatmalı sıkıyönetimlerle, demokratik hak ve özgürlükleri kısmakla, sarı sendika ağalarıyla birlikte DİSK'i bölmekle, gösteri, yürüyüş, miting yasaklarını artırmakla hükümet bunalımı, sınıf savaşımını daha da sertleştiriyor. Bu gelişmeleri "önlemek" amacıyla burjuvazi TKP'ye dört yandan saldırıyor. Gerici-faşist basında, Maocu gazetelerde ve yönünü şaşırmış kimi yayın organlarında TKP'ye karşı yoğun bir saldırı gidiyor. TKP sorunu Meclise girdi. TKP sorunu hükümet üyeleri arasında tartışılıyor. Ecevit'in yamalı bohça hükümetinde AP'den gelme bakanlar "141-142'nin lafı edilmez" diye kazan kaldırıyorlar.

Bu saldırıların başka bir yönü daha vardır. O da Doğu ve Güney Doğu illerinde Kürt halkına karşı baskıların yoğunlaşmasıdır. Valilerin toplantıları, İçişleri Bakanının Doğu "gezisi", Genelkurmay Başkanının Irak "gezisi", ordu birliklerinin bu illere kaydırılması daha bir olayla bağlıdır. Amerikan emperyalizmi, NATO'nun patronları Türkiye üzerinde, Ecevit hükümeti üzerinde baskılarını artırıyor. Amerika yeni saldırı blokları peşindedir. CENTO gitti, yerine başkasını kurmak girişimi vardır. Amerika Anadoluda yeni yeni üsler kuruyor. Baskıların ana kaynağı bunlardır.

TKP bütün bu saldırılara karşı savaşta başı çekiyor. Hem yığınları, işçi sınıfını savaşlara daha örgütlü sürmeğe, hem kendisini yığın eylemleri içinde güçlendirmeye çalışıyor. Saldırıya karşı yığinsal savaş!

YIĞIN BAĞLARI - TKP'NİN GÜÇ KAYNAĞI

İ. Bilen

Türkiye Komünist Partisi MK Genel Sekreteri

Ülkemiz derin ekonomik, sosyal ve politik süregen bunalımın kaskacında kıvranıyor. Bununla birlikte, sınıfsal çatışmalar keskinleşiyor. Tüm emekçi katmanların ve ülkenin politik yaşamı üzerinde işçi sınıfının etkisi güçleniyor. Yiğınların savaşımını yönetmede TKP'nin rolü artıyor. Faşist ögelerin azıtması, bu süreçte egemen sınıfın kendi konumlarına eski yöntemlerle koruma yeteneğini yitirdiğini, önüne geçilmez devrimci sürecin gelişmesi karşısında bu çevrelerin duyduğu korkuyu yansıtıyor. Bu yadsınmaz bir kanıttır.

Türkiye'de durumu çözümlerken her zaman, onun büyük emperyalist devletlere bağımlılığına ve Türkiye ekonomisinde hızlanan tekelleşme sürecini gözönünde tutmak gerek. Yerli tekellerin uluslararası kapitalizmle sıkı sikiya bağlanması uluslararası kapitalizmin yalnız kredi açma, para ve teknoloji sağlama alanlarında değil, hammadde ve enerji sağlama alanlarında da kontrolünün sürekli artması sonucunu doğurmuştur.

Büyük burjuvazisinin yabancı korporasyonlara holdinglerle bağımlı oluşu yerli tekellerin gelişme olanaklarını sınırlandırmaktadır. İç pazarın darlığı ve yerli tekellerin dış pazarda yarışım gücünün düşük oluşu bunlar arasında çelişkiler doğuruyor. Günümüzde- bu nedenlerle- yerli tekellerle uluslararası tekeller arasında çıkar çatışmaları sıklaşıyor- burjuva partileri arasında çelişkiler keskinleşiyor.

Daha bir özelliği belirtmek gerek. Bu da endüstri sermayesiyle banka sermayesinin birleşmesi- finans oligarşisinin doğmasıdır. Bu sürecin karakteristik yönlerinden biri holdinglerin kurulmasıdır. Bunlar- Türkiye'de-

yabancı sermayelerle elele veren, birlikte çalışan 43 bankanın kontrolü altındadır.

Kapitalist üretim biçimi tarım alanına da iyice giriyor. Bunun sonucunda toprak ağaları burjuva alıyor, kapitaliste dönüşüyorlar. Bunlar bankalarla ve endüstri tekelleriyle çitişiyor, sıkı bağlar kuruyor.

Türkiye'de 1920'lerden bu yana oldukça geniş bir devlet sektörü vardır. Baştan, ülkemiz kapitalist gelişme yoluna koyulduğu zaman bu sektör kapitalizmin gelişmesine yardımcı olmuştur. Daha sonraları tekellerin ekonomik gücüyle devletin politik erkinin birleşmesi, kaynaşması süreci başlamıştır. Bununla, tekelci devlet kapitalizmi için karakteristik olan ilişkiler oluştu. Tekelci burjuvazinin uluslararası emperyalizmle sıkı işbirliği kuran kesimi devlet yönetimini bu dönemde eline almıştır.

Silâhlı kuvvetlerin başını tutan, militarist klikle finans oligarşisi çitişmesi bu süreç içinde oluştu. OYAK holdinginden yararlanan generaler, birçok kampanyaların ve bankanın yönetim kurullarına girdiler. Bu da ülke ekonomisinin askerselleştirilmesine işine hız vermiştir. NATO'nun, Türk ordusu için plânladığı gereç ve silâhların üretimi, yerli tekellerin siparişlerini yerli tekellerin kendilerine verilmesini istemeleri bunun somut örneklerinden biridir.

Ama tüm bunlara karşın kent ile köy arasında, ülkenin değişim bölgeleri arasında, ekonominin çegitli kolları arasında kapitalizmin dengesiz gelişmesi kendisini çok açık gösteriyor. Kimi bölgelerde kapitalizm öncesi üretim, derebeylik artığı ilişkilerin kalıntıları duruyor. Küçük mal üretimi oldukça yaygındır. Teknik bakımdan üretim araçları oldukça geridir.

Türkiye'nin uluslararası emperyalizme bağımlılığı ve yerli sermayenin tekelleşme sürecinin kendine özgüllüğü toplumsal uzlaşmaz çelişkileri derinleştiriyor. Kentle köy arasında uçlanma hızlanıyor, sınıfsal çatışmalar

artıyor, güçleniyor. Emek ile sermaye arasındaki, uluslararası emperyalizm ve onunla işbirliği kuran yerli tekelci burjuvazi, toptan ağalarıyla halk yığınları arasındaki çelişkiler keskinleşiyor. Bu da, bunalımlar durumunun doğması için nesnel koşulları yaratıyor.

Türkiye'nin içine düştüğü derin ekonomik bunalımın temel nedeni, onun uluslararası emperyalizme, saldırgan askersel bloklara bağlı olmasıdır. Ülkede kapitalist sistemin, tekellerin egemenlik sürmesidir. Türk burjuvazisinin emperyalist tekellerle işbirliği kurması, ülkemiz ekonomisini emperyalist ekonomik sistemin bir bileşeni, bir parçası haline getirmiştir. Bu sistemi sarsan süregelen bunalımlar ülkemizde yıkıcı sonuçlar vermektedir.

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu bunalımın derinliğini aşağıdaki verilere dayanarak daha iyi kavrayabiliriz. İşsizlerin sayısı, Başbakan Ecevit'in 1978 güzünde belirttiğine göre, çalışabilir nüfusun % 20'sini kapsamaktadır. Enflasyonunun hızı % 60,2'dir ve tüm OECD üyesi ülkeler arasında en yüksek olanıdır. 1972'den 1977'ye kadar Türk Lirası 15 kez devalüe edildi. Son devalüasyon yüzde 30 oranındadır. 1975'te 2 milyar Dolar olan döviz rezervleri 1977'de 450 milyona düştü. 1977 yılında dış ticaret açığı 4,5 milyar dolardı. Yatırımları finanse etmek için iç kaynaklar bulamayan hükümet kredi için emperyalistlere avuç açıyor. Resmi verilere göre askersel harcamalar devlet bütçesinin üçte birinden fazlasını yutuyor.

Emperyalist tekeller ülkemizi soymakla, sömürmekle yetinmiyorlar. Onlar, uluslararası finans örgütlerinin yardımıyla, Türkiye ekonomisi üzerinde dolaysız bir kontrol sağlıyorlar. Ekonomik bunalımın keskinleşmesiyle emperyalizm ülkemiz üzerinde baskısını daha da arttırıyor. Uluslararası Para Fonu (IMF), Türkiye eğer yatırımları azaltırsa, ekonomik gelişme hızını düşürürse, Türk Lirasını devalüe ederse, ücretleri dondurursa, tarım ürünlerinin taban fiyatlarını en düşük düzeyde tutarsa, geniş tüketim malları fiyatlarını arttıırırsa kredi vereceğini açıkladı. Bu tür yeni-sömürgecilik

yöntemlerinin amacı ülkemizi emperyalist sisteme daha sıkı bağlamaktır. Bu, yabancı ve onlarla işbirliği kuran yerli tekellerin kârlarını daha da arttırmaktır. Bunalımın yükünü emekçi yağınların sırtına yüklemektir.

Almaşık, birbirini değiştiren hükümetler, ABD emperyalizminin verdiği reçetelerle bunalımları önlemeyi denediler. Ama tüm bunlar, Türkiye'nin emperyalist tekellere bağımlılığını arttırmaktan başka bir sonuç vermedi. Sonra, yalnız ABD tekellerine değil, Ortak Pazar ülkeleri (herşeyden önce Batı Almanya) tekellerine bağımlılığı arttı. Bu da bunalımın daha da derinleşmesine yol açtı. Türkiye'nin dış borçları 20 milyar dolara ulaştı. Türkiye'nin devlet bütçesi bile yabancı korsorsiyumların kontrolü altına girdi.

Türkiye'nin politik yaşamında büyük grevler, emekçilerin savaştan gösteri ve yürüyüşleri oluyor. Türkiye halkı yaşamsal çıkarları uğrunda çetin bir savaşım veriyor. Son yılların en önemli yağınsal eylemlerini belirtmek yararlı olur. 1976, 1977, 1978 yıllarında yapılan 1 Mayıs gösteri ve mitingleri. 1976'da Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılması istemiyle yapılan genel grev. 1977-1978'de yerli ve yabancı tekellere karşı Maden-İş'in-meta-lurju işçilerinin 8 aydan fazla süren büyük grevi. Geçen yılın Mart ayında faşist teröre karşı uygulanan genel grev bu sürekli çıkışlardan birkaçıdır.

Örgütlülük ve yağınsallık son yıllarda düzenlenen 1 Mayıs gösteri ve yürüyüşlerinin ayardecici çizgileri olmuştur. Bunların politik niteliği özellikle 1978 yılında bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Emekçiler anti-emperyalist, anti-faşist belgilerle yanyana: "TKP'ye özgürlük!" istemini başa aldılar. Tüm bunlar, Türkiye komünistlerinin legal ve illegal yöntemleri akıllıca, titizlikle kullanmalarının, özgürlük çalışmalarının bir sonucudur.

Bunlardan çıkan tek sonuç açık ve kesindir: işçi sınıfının ve tüm halkın ekonomik, sosyal istemleri uğrunda verdikleri savaşım sürekli politik nitelik

kazanıyor. Bu, emperyalizme karşı, ülkemizin NATO'dan çıkması için, silâhlanma harcamalarının arttırılmasına karşı, tekellere ve büyük toprak ağalığına karşı, ulusal ezgi ve faşist tırmanışa karşı, bağımsızlık, barış, demok-rasi ve özgürlük için savaşıma dönüşmektedir.

Sınıf savaşları değişik biçimlerde oluyor. Kimi zaman bu savaşım sert, acımasız nitelikler alıyor. Örgütlülük düzeyi yükseliyor. Ulusal çapta demok-ratik çıkışlar giderek daha da yığınsallaşıyor. Bu savaşım da emekçi yığınla-rın öncüsü olan işçi sınıfının rolü artıyor. TKP. edimsel çalışmalarla komü-nistlerin, sosyalistlerin ve sosyal-demokratların eylem birliğini güçlendiriyor.

Devrimci savaşımın gelişmesi işçi sınıfının enternasyonal bilincinin ge-liştiğini kanıtlıyor. Sosyalist ülkelerin başarıları, uluslararası komünist ve işçi hareketinin, ulusal kurtuluş savaşı veren halkların kazanımları ülkemizde devrimci sürecin gelişmesine yardım ediyor. TKP'nin güçlenmesi, onun yığın-ları yönetme yeteneğinin artması olayların gelişmesine sürekli artan bir etki yapıyor.

Yukarda belirttiğimiz etkenlerin etkisiyle daha 1960 yılları ortaların-da başlayan politik bunalım uzayıp gidiyor. Durağan hükümetler zamanı çok-tan geçti, gitti. Çoğu kez hükümetlerin ömrü birkaç ayı bulmuyor.

12 Mart 1971'de ABD emperyalizminin plânları gereğince ve militarist kliğin baskısıyla ülkemize faşist tipi bir rejim dayatıldı. Fakat bu rejim ne bunalımların üstesinden gelebildi, ne de sınıf savaşlarını bastırabildi. İki buçuk yıl sonra o da çöktü, dağıtlıd.

Türkiye hükümetinin Kıbrıs Cumhuriyetine karşı yaptığı saldırıdan sonra memlekette yeniden hükümet bunalımı patlak verdi. Emperyalizmle işbirliği yapan tekeldci burjuvazi gerici ve faşist partilerden oluşan bir ortak hükümet kurdurdu. Bununla bunalımdan çıkmayı denedi. Amu bu hükümet de gelişmelerin sertleşmesi, bunalımın derinleşmesi, geniş halk yığınlarının, herşeyden önce işçi sınıfının baskıları sonucunda düştü.

Bunun arkasından, hem büyük partileri, hem gerici ve reformist nitelikli olanları bir tek politik platformda birleştirme denemeleri başladı. İşçi sınıfının, demokratik güçlerin direnişi sonucunda ve burjuva partilerini kemiren iç çelişkiler yüzünden bu taktik de boşa çıktı. Böyle olunca, egemen sınıflar yeni bir taktiğe başvurdular. Burjuva-reformist CHP ile, AP'den ayrılan bir grup ve iki gerici parti temsilcilerinden oluşan bir hükümet kurdular. Ecevit'in başkanlığında kurulan bu hükümetle, yerli holdinglerle ve yabancı tekellerle bağlı olan ŞİŞP'nin sağ kanadı ağırlıktadır. Bu hükümet de sağlam, durağan değildir. Bunun işbaşında kalması bunalımın derinleşmesinden öteye gitmiyor.

Türkiye üzerindeki emperyalist baskılar artıyor, faşist tırmanış yükseliyor. Bugünkü hükümet emekçi yığınların durumunu iyileştirme yönünde hiç bir şey yapmıyor. Tüm tersine, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemeye çalışıyor. Orta katmanların durumları biteviye kötüleşiyor. Hükümetin hiç bir önlem aldığı yok. Bu hükümet küçük köylülerin çıkarlarını da savunmuyor. O, üstelik, toprak reformunu da bir yana itti. Ülkenin Doğu bölgelerinde yaşayan Kürt yurtdaşlara karşı baskı, terör ve zorbalıklar sürüp gidiyor.

Hükümet, faşist tırmanışa karşı hiçbir önlem almıyor. Özellikle devlet aygıtının faşistlerden arındırılması için hiçbir şey yapılmıyor. Faşist örgütler yasaklanmamıştır. Hükümet faşist tehlikeye karşı savaşta demokratik güçlerle eylem birliğine yanaşmıyor. Böylece, bunalımların üstesinden gelme olaşağı bulamıyor. Tersine, emperyalizme ve işbirlikçi, tekelci burjuvaziye faşizme giden yolu açık tutma olanağı veriyor.

E Ecevit hükümeti, sertleşen sınıfsal gelişmeleri, öncüllerinden farklı, ikircimli, sosyal-demokrat yöntemlerle azaltmaya, durdurmaya çalışıyor. (Bilindiği gibi, CHP bugün Sosyalist Enternasyonalin üyesidir). Bu hükümetin amacı, işçi sınıfının savaşımına gemlemek, onun bilincini körletmek, sınıf sen-

dikacılığını baltalamak, emekçilere sınıfsal uzlaşmacılık ideolojisini dayatmaktır.

Egemen sınıf anti-komünist kampanya yürütüyor. Burjuvazi, DİSK'in dizginlerini eline almaya, gücünü kırmaya çalışıyor. Hükümet ücretleri dondurma, işçi ve sendikal hakları sınırlama politikasını uyguluyor. Bunu yaparken Türk-İş' in başındaki Amerikancı sendika yöneticilerine dayanıyor. İşçi sınıfına karşı baskılar artıyor. 1 Mayıs gösteri ve yürüyüşlerinde, TKP'ye konan yasağın kalkmasını isteyenlere yapılan baskı, bunların yığınla mahkeme verilmesi, TKP Programını basan yayınevine karşı dava açılması gibi olguları anımsatmak bunu göstermek için yeterlidir. (1)

TKP, bugünkü hükümetin eylemlerini değerlendirirken, onun emperyalizmle işbirliği yapan tekelci burjuvazinin çıkarlarına savunduğu noktasından çıkış yapıyor. Bununla birlikte, TKP, bu hükümetin yalnız ikircimli tutumla kalmadığını, sürekli sağa kaydığını, günden güne daha fazla baskı önlemlerine başvurduğunu gözler önüne seriyor. İşte bundan ötürü biz yığınları, orta katmanları, burjuvazinin tekelci olmayan kesimini uyarıyor, Ecevit hükümetinin bugünkü derin bunalımın yarattığı önemli sorunların üstesinden gelebileceği bir düşe kapılmamalarını söylüyoruz.

Ama, TKP, Ecevit hükümetini daha önceki gerici-faşist hükümetlerle aynı kefiye koymuyor. Partimiz, hükümetin dış politikasındaki gerçekçi eğilimleri ve faşist tırmanışı engellemek yolunda çekine çekine, korka korka da olsa attığı bazı adımları destekledi. Başka bir sözle hükümetin doğru yönde, olumlu, en küçük de olsa her adımı, komünistler destekliyor. Bununla birlikte komünistler, onun sosyal-ekonomik sorunların çözümünde gösterdiği tutarsızlıkları, emperyalistlere, gericiliğe verdiği ödünleri onun bu tutumunu sert biçimde eleştiriyorlar.

(1) Bak: "Bakış ve Sosyalizm Sorunları", Sayı 10, 1978

Türkiye'de faşist tehlike öyle birden bire, beklenmedik doğmuştur. Ülkemiz, cumhuriyetin kurulduğundan bu yana geçen 56 yılın 36'sını "sıkıyönetim" koşullarında yaşamıştır. Türkiye parlamentosu hiç bir zaman burjuva devleti yasama organlarının ^{işlevini} yerine getirmemiştir. TKP 55 yıldır yasaktır. 141, 142 ve öteki faşist yasalarla yalnız komünistler değil, tüm demokratlar, ilericiler demokratik haklardan yoksun bırakılıyor.

Faşizmin şimdiki aşamada böylesine canlanmasının bir özelliği de onun artık örgütsel bakımdan biçimlenmiş olmasıdır. Onun vurucu gücü Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)'dir. Gerici-faşist karması hükümetler zamanında bu parti, birkaç kez hükümete katıldı. Böylece, gerici-faşist karması hükümetler ona devlet aygıtında birçok kilit yerlerine oturma olanağı sağladı. Bu partinin sosyal tabanını, lümpenler, orta katmanlar ve küçük burjuva arasından yoksullaşan ve umutsuzluğa düşen ögeler oluşturmaktadır.

MHP, emperyalist çevrelerle işbirliği yapan tekelci burjuvazinin bir kesimine dayanıyor. Bu testle o, aşırı gerici partilere oy veren seçmenlerin bir bölümünü kendinden yana çekmiştir. Bunun sonucu, Mecliste sandalye sayısını 16'ya çıkarmıştır. Böylece Meclis gurubu oluşturma hakkını elde etmiştir. Son seçimlerde MHP'nin 1 milyon oy alması faşizm tehlikesinin açık bir kanıtıdır.

Faşist tırmanışın en tehlikeli belirtisi, MHP'nin ve silahlı birliklerinin açtıkları vurucu-kırıcı terör eylemlerinin hızla artmasıdır. Bu saldırılar yalnız işçi sınıfına değil, burjuvazinin bir kesimine, gericiliğin dümen sularında yürümeyen kesimine de yöneliktir.

Bugünkü hükümetin kurulmasından bu yana terör eylemleri hızla arttı. Bu yılın Ocak ayından Aralık ayı ortalarına kadar bine yakın, faşist kurşunlara kurban gitmiştir. Bu saldırılar en başta komünistlere, sosyalistlere, ilerici örgütlerin temsilcilerine ve CHP'nin sola açılan kanadındaki üyelerine karşı yöneltilmiştir. Faşistler, "komünistlere ölüm" belgisiyle ülkede bir iç savaş çıkarmak peşindedir.

Türkiye'deki faşistler Hitlerci öncüllerinin tüm yöntemlerini, örgütlenme biçimlerini benimsemişlerdir. Faşist komandoların ve onların barbarca saldırı ve çıkışları bunun örnekleridir. Bunların tüm eylemleri CIA'nın, ülkemizde gestapo rolü oynayan MİT'in, ordu içinde kurulan kontrgerillanın ve MHP'nin güdümü altında oluyor. Örneğin, 1 Mayıs 1977'de, gerici-faşist karnası hükümet, bunların aracılığıyla, kurdukları planla ve Haocu grupların çıkardıkları provokasyonla ortalığa kan kusturdu: Yüzbirlik gösteri yürüyüşüne katılanlara karşı kanlı bir kırım uyguladı. (27)

MHP yöneticileri katı bir anti-sovyetizm, koyu bir anti-komünizm yürütüyorlar. Türkifaşistlerinin başlıca ideolojik nitelikleri savaşı, ırkçılığı, güvenizmi, putlaştırmadır. Bununla birlikte onlar, sosyal demagojiyi de elden bırakmıyorlar ve kendilerini kapitalizmin, Vaşington'un emperyalist politikasının düşmanları gibi göstermeye çalışıyorlar. Bununla onlar, şimdiki hükümetin tutarsız, ikircimli tutumundan hayal kırıklığına uğrayan yığınları kendinden yana çekmeye çalışıyorlar.

Ülkemizde faşizmin en önemli bağlaşıklarından biri de Maoculardır. Faşistlerle Maocular birbirleriyle bağlar kuruyorlar ve bu bağlar silahlı eylemlerde işbirliğine kadar varıyor. Bunları anti-sovyetizm ve TKP düşmanlığı birleştiriyor.

(2) 1978 yılının Aralık ayı sonunda "Barış ve Sosyalizm Sorunları" dergisinin bu sayısı baskıya verildikten sonra faşist terör tırmanışı Kahramanmaraş'ta kanlı kırıma dönüştü. Yüzden fazla insan öldü. Binden fazla yurttaş yaralandı. Tekelci, işbirlikçi burjuvazi, emperyalist ve militarist çevreler hemen bundan yararlandılar, halka sıkıyönetim dayattılar. Yurttaşlık hak ve özgürlüklerini daha da budadılar, kısıtılar. (N.R.)

ABD emperyalistleri ve NATO'ya egemen çevreler dünyada yumuşama sürecini baltalamaya, silahlanma yarışını körüklemeye çalışıyorlar. Onlar, NATO aracılığıyla Türkiye'yi de bu serüvenci politikaya çekmeye çalışıyorlar. Vaşington, Kıbrıs'taki toplumlar arasında anlaşmazlıkları kışkırtıyor, bu bölgede gerginliği arttırıyor. Vaşington ve bağlaşıkları Türkiye ve Yunanistan'da erki elinde tutan çevreleri Kıbrıs'ın bölünmesi yönünde serüvenci eylemlere dürtüklüyor. Amaçları, Adayı NATO'nun üssü yapmaktır. Atina cuntasının Kıbrıs'ta giriştiği devirmenin arkasından Türkiye'nin Ada'ya dalması, bir bölümünün üstüne oturması bu politikanın bileşen bir parçasıdır.

ABD emperyalizmi, NATO'nun Güney-Doğu kanadının çözülmesini önlemek amacıyla ambargoyu kaldırma, silah verme oyunları ile Türkiye üzerinde baskısını arttırıyor. Örneğin, Vaşington, ambargonun kaldırılmasına karşılık, topraklarımızdaki ABD üslerinin genişletilmesini, yenilerinin açılmasını, silahlanma harcamalarının arttırılmasını istedi. ABD, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle yakınlaşmasını biteriye önlemeye çalışıyor.

Ama önemli bir olguyu gurgulamak, belirtmek gerek: Artık yalnız işçi sınıfı, geniş emekçi yığınları değil, Türkiye'de kimi askersel çevreler ve kimi toplumsal katmanlar da Kuzey Atlantik blokunun ülkemizin sırtına yüklediği ağır askersel yükler ve yükümlülüklerin ekonomik bunalımın temel nedenlerinden biri olduğunu görüyor. Gerçekçi burjava politikacıları ekonomik güçlüklerin üstesinden gelebilmek için sosyalist ülkelerle karşılıklı yarara dayanan bağların büyük bir önem taşıdığını anlıyorlar. Örneğin, Başbakan Ecevit'in NATO Konsey toplantısında ABD emperyalizminin politikasındaki bazı olgulardan yakınması ve Sovyetler Birliği'nin Türkiye için bir tehlike oluşturmadığını belirtmesi buna bir kanıt sayılabilir.

Böyle bir eğilimlerin doğuşu, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin uyguladıkları barışçı politikanın başarılarının, dünyada yumuşama sürecinin gelişmesinin delaysız sonucudur. Ülkemiz kamuoyu, Sovyetler Birliğinin Türkiye'ye karşı barışsever bir politika uyguladığına, halkımıza en

zor günlerinde yardım elini uzattığına defalarca tanık olmuş ve olmaktadır. Sovyetler Birliği'nin ülkemizde kurduğu büyük endüstri kombinaları bunun örnekleridir.

TKP, Türkiye hükümetinin sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmesini ülkemizin ulusal çıkarlarına tamıyla uygun buluyor. Bundan ötürü komünistler- Türkiye hükümetinden imzaladığı Stügasal Belgine bağlı kalmasını istemektedirler. Bu belge gereğince Türkiye ve Sovyetler Birliği kendi topraklarında birbirine karşı saldırı eylemlerine yol veremezler. Bu belgenin özüne ve sözüne dayalı TKP, Türkiye topraklarındaki ABD ve NATO askerleri üslerinin kaldırılması için savaşıyor. O, emperyalizmin diktasına hükümetin boyun eğme politikasına kesinlikle karşı çıkıyor.

TKP, yunusama ve silahsızlanma uğrunda verilen savaşıma büyük bir önem veriyor. Ülkemiz NATO ve SKNTO'dan çıkması Türkiye'deki ABD ve NATO askerleri üslerinin kaldırılması- silahlanma yarışının ("ulusal Savunma Endüstrisi" adı altında kurulmak istenen de içinde) durdurulması- komünistler- müzla- herşeyden önce sosyalist ülkelerle barışçı dostluğa dayanan ilişkiler kurulması, bağımsız, eylemsel anti-emperyalist, barışçı bir dış politika izlenmesi. İşte TKP'nin barış ve ulusal bağımsızlık savaşında başta gelen amaçları bunlardır. TKP, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliğini savunuyor. O, Kıbrıs'tan Türk ordu birlikleri de için- de tüm yabancı askerlerin çekilmesini, Ada'da bulunan yabancı askerleri üslerin sökülüp atılmasını istiyor. TKP, Kıbrıs sorununun her iki toptunun yararına, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün denetiminde ve uluslararası bir konferans çerçevesinde, barışçı yoldan çözümü için savaşıyor. O,

arasında bu bölgedeki tüm halkların çıkarlarına uygun biçimde çözülmesini istiyor.

Bu politika sorunlarında TKP'nin konumunu belirleyici, yönlendirici temel ilke şudur: Bizim için, Türkiye komünistleri için ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için verilen savaşım, barış için verilen savaşımdan

ayrılmaz. TKP'nin sanayi, bu savaşta da başarı sağlamanın en önemli, zorunlu koşulu dünya komünist ve işçi hareketinin birlikteliği, tüm kollarının eşleşen birliğidir.

1978 yılı ilkyazında yapılan TKP MK Plenumu bugün partinin önünde duran en önemli sorunları saptadı. Burada sözkonusu olan, herşeyden önce, faşist tahlikeyi ortadan kaldırmaktır, emperyalizmin Türkiye'yi ezmesine, onu kendisine bağımlı tutma politikasına karşı koymaktır, ekonomik bunalımların yükünü emekçilerin sırtına yüklemeye engellemektir. Partimizin bu platformu işçiyi, özlü bakımından toplum ve devlet aygıtının demokratikleştirilmesi yolu, ulusal çıkarların, emekçilerin çıkarlarının korunması uğrunda da bir eylem programı niteliğini taşımaktadır.

Kuşkusuz, Türkiye'nin yaşadığı bunalımın üstesinden gelmek yalnız gün-lük istemlerle olanaksızdır. Ülkemizde bunalımın temel kaynağı emperyalizme bağımlılık ve ülkedeki emekçilerin egemenliğini ortadan kaldırmaktır. Bu belirttiklerimiz, 5 milyon bulan işçi sınıfının gi-karlarına, 10 milyonlara köylünün, kentlerde orta katmanların çıkarlarına, Kürt halkının ve tüm azınlıkların çıkarlarına, bunun yanı sıra burjuvazinin em-peryalist tekellerle sıkı bağları olmayan kesiminin çıkarlarına uygundur. TKP'nin kanısında bu ödev devrimci sürecin önümüzdeki aşamada özümlü, ıgeriliği belirlenmektedir. Ülkemizde işçi sınıfının hegemonyasında (önderli-ğinde) tüm halkçı güçlerin birleşmesi sonucunda ve işçi-köylü birleşikliğine dayanılarak emperyalizmle işbirliği yapan tekelci burjuvazinin erki ala-gacı edilecektir. Ülkede anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik devrim gerçekleştirilecektir. Eski devlet aygıtı yerine ıleri, demokratik bir devlet kurulacaktır.

Ama devrim sürecinin bu aşamasında da toplumun temel gelişmesi, yani emek-le servaye arasındaki gelişki ortadan kalkmayacaktır. Ülkemizde genel devrim

sürecinin ikinci aşaması sosyalist devrim olacaktır. Bu, partimizin uzun erimli amacıdır. Ancak sosyalizm yolunda, proletarya diktatörlüğü ile, derin bunalımlardan çıkmak, ekonomik yıkımı aşmak olanaklıdır. Türkiye'de toplumun çok çetin sosyal sorunları ancak sosyalizm koşullarında çözülebilir. Ulusal sorun da ilkesel bakımdan, Leninci açıdan yine bu aşamada çözüme kavuşabilir.

TKP, emekçilerin en önemli, dirimsel istemleri için olan savaşı, demokratik devrim savaşı, sosyalizm için olan uzun erimli savaşla organik, kopmaz biçimde işte bundan ötürü bağlıyor.

TKP, kurulduğundan bu yana devrim sürecinin tüm aşamalarında tüm anti-tekelci güçlerin ortak ve baş düşman emperyalizme karşı bir ulusal tek cephe birleşmeleri için savaşıyor. Şimdi, tarihsel sorumluluğunun bilincinde olan TKP, tüm ulusal demokratik güçlerle (CHP'nin sol kanadı da içinde) eylem birliği yapmaya ve Ulusal Demokratik Cephe kurmaya hazır olduğunu açık ve kesin bir biçimde belirtiyor.

Emperyalizme bağımlılık, tekelleşme sürecinin gelişmesi, ekonomik, sosyal ve politik kalamalar, yalnız işçi sınıfının durumunu kötüleştiriyor. Küçük üreticilerin, köylülerin yıkımı, köyde sosyal ayrışma süreci de hızlanmıştır. Burjuvazinin içindeki ayrışma bütün hızıyla sürüyor. Burjuvazinin tekelci olmayan kesiminin çıkarları zarar görüyor. Tüm bunların sonucunda işçi sınıfının, çıkarları zarar gören öteki sınıf ve sosyal gruplarla geniş bir cephe kurması için temel oluşuyor, oluşmuştur. Bu cephe emperyalizmle işbirliği yapan tekelci burjuvaziye karşı yöneliktir.

Geniş halk yığınları ABD emperyalizminin gerçek yüzünü sınıf savaşları içinde daha iyi görüyor, onu daha iyi anlıyor. Ülkemizde anti-emperyalist eğilimler güçleniyor. Faşist grupların azıtması karşısında Ulusal Demokratik Cephe zorunluluğunu şimdiye kadar kavrayamayan politik çevreler bile artık buna inanmaya başlıyor. Anti-sovyetizm ve anti-komünizm giderek iflas ediyor. Tek cephenin kurulmasına başlıca ideolojik engeller aslında bunlar olmuştur.

Bu belirttiğimiz koşullar Ulusal Demokratik Cephe belgisinin, tüm anti

emperyalist, anti-tekelci, anti-faşist güçlerin birliği idelerinin yalnız işçi ve sendikal hareketinde yayılmasına yol açmakla kalmadı. Bu koşullar, ülke çapında birçok demokratik yığın örgütleri arasında da bu ülkünün geniş ölçüde yayılmasına yardım etti. Birçok kentlerde değişik parti ve gurupların temsilcilerini içine alan Tek Cephe Komiteleri oluşturuldu. Bu Komitelerin çabalarıyla anti-emperyalist, anti-faşist miting ve toplantılar düzenlendi. Ulusal Demokratik Cephe sorunu şimdiye kadar hiçbir zaman tüm partileri, tüm yayın ve basın organlarını içine alan böylesine geniş bir tartışına konusu olmamıştı. Bu sürecin çözümleyici etkeni TKP'nin politik etkisinin artmasıdır. Onun ardıcıl uygulayageldiği birlik politikasıdır.

Ama, hemen şunu da belirtmeliyiz ki, Ulusal Demokratik Cephe'nin kurulması sorunu halâ çözüme kavuşmuş değildir. Bundan çıkarak TKP MK'si 9 Haziran 1978 günlemleri çağrısında tüm ulusal demokratik güçlere, partilere, örgütlere, tek tek kişilere, yurtsever bilim adamlarına, sanatçılara, yazarlara, saygınlara, subaylara seslendiği "TKP, ulusal demokratik güçlerin birliğine temel olacak plâtfomu oluşturmak ve cephe birliğinin örgütsel sorunlarını görüşmek için bir araya gelmeği, bir forum toplamayı öneriyor" dedi.

Ulusal Demokratik Cephe'yi kurma ödevi birbirine bağlı birçok sorunun çözümü için ardıcıl savaşıma gerektiriyor. Bu sürecin en önemli halkalarından biri, işçi sınıfının birliğini sağlamaktır. Ülkemizde işçi sınıfı sendikal alanda olduğu gibi, politik bakımdan da parçalanmıştır. İşçi sınıfı son zamanlarda gerici burjuva ideolojisinin etkisinden önemli ölçüde kurtulmuş olsa da, emekçiler arasında yine de burjuva reformizminin etkisi güçlüdür. İşçi hareketinde önceleri olduğu gibi şimdi de revizyonist, sağ ve "sol" oportünist akımların var olduğu ortadadır. Türkiye'de birkaç legal sosyalist parti var. Sosyal demokrasi eğilimi ise tutucu, reformist bir burjuva partisi olan CHP'nin bir kanadınca temsil ediliyor.

Sol güçler arasında birliğin sağlanması, işçi sınıfının politik birliğinin gelişmesinde önemli bir etkindir. TKP, sosyalistler ve sosyal demokratlarla diyalog kurmak ve eylem birliği yapmak için tüm olanaklardan yararlan-

maya çalışıyor. Ama bugün ancak, bu partilerin sıradan üyeleriyle eylemleri ayarlama, uyulaştırma yolunda bazı başarılar sağlanmıştır. Bu partilerin önderlerinden yürüten yöneticileri, eskiden olduğu gibi, bugün de bizim emperyalizm ve faşizm tehlikesine karşı güç birliği yapma önerilerimizi geri tepiyorlar.

Ulusal Demokratik Cephe'nin temelini işçi-köylü bağışıklığı oluşturmaktadır. TKP, köylüler arasındaki ayrışmayı gözönünde tutuyor. TKP, fakir ve orta halde 11 köylüleri (bugünkü aşamada köy burjuvazisinin belirli bir kesimini de) toprak ağalarına, büyük kapitalist çiftlikçilere ve tarım tekelilerine karşı verdikleri savaşta destekliyor. TKP'nin politikası, geniş köylü yığınlarının burjuvazinin etkisinden kurtarmak ve işçi sınıfından yana çekmektir.

TKP, ulusal ezgiye karşı, zorla özümsemeye karşı, her tür şovenist ezgiye karşı savaşan Kürt halkını Ulusal Demokratik Cephe'ye çekmek için büyük çaba harcıyor. Kürt halkı eğitim hakkını ancak kendi programına, ulusalın eğitimi ve yazgılarını kendilerinin belirlemesi gibi leninci ilkelere temel yapmış olan TKP'nin yönetiminde savaşan Türkçe işçi sınıfıyla omuz omuza veremeye edebilir. Öte yandan milyonlarca Kürt ve Türk emekçisinin birleşik eylemi emperyalizm, faşizm ve tekelilere karşı ortak savaşta başarı sağlanması için de her zorunlu koşuldur.

Tekellerin engeli altında olan, sömürülen orta katmanların Ulusal Demokratik Cephe'ye girmesi yavaş yavaş önem taşıyor. TKP, bunların çıkarlarını sağlamıyor. Küçük tüccar, esnaf ve zanaatçılar üzerinde faşistlerin, gerici partilerin, tekelci örgütlerinde ilerici, demokratik eğitimler güçleniyor. Bu toplumsal grupların Ulusal Demokratik Cephe'ye katılma isteği artıyor. Gençlerin, kadınların, barışseverlerin sayısı sürekli güçleniyor. Ve bu savaşın rolü artıyor. Gençlerin, kadınların, barışseverlerin sayısı günden güne daha büyük bir önem kazanıyor.

TKP, ulusal burjuvaziyi de, yani burjuvazinin tekelci olmayan, emperyalizmle sıkı bağları bulunmayan kesimini de ulusal Demokratik Cephe'ye gekmeye çalışıyor.

TKP bu güç ve katmanların, bunların politik örgütlerinin tek cephede birleşmelerini sağlamak için kimi önemli politik ve ideolojik engelleri ortadan kaldırmak gerekiyor. Bununla ilgili olarak her şeyden önce tekelci burjuvazinin TKP'yi ve onun tek cephe politikasını gözden düşürmek için tüm araçlara başvurarak yürüttüğü kampanyayı belirtmek gerekir. Burjuvazi tek cephenin kurulmasını engellemek amacıyla TKP'nin legalleşmesine kesinlikle karşı çıkıyor. Bu koşullarda TKP üzerindeki yasağın kaldırılması savaşımı ulusal Demokratik Cephe için savaşla birleşiyor.

TKP, tek cepheyi kurmaya çalışırken kendi politikasını ötekilerine dayatmak niyetinde değildir. TKP, çokkez belirttiği gibi, bu cepheye katılacak tüm parti ve güçlerin örgütsel eşitliğinden, bağımsızlığından, bunların kardeşce ve savaşkan birliğinden yanadır. Ama bu, işçi sınıfının önderliği, hegemonyası ilkesinden TKP'nin vazgeçtiği anlamına gelmez. Tamtersine demokratik cephe ancak işçi sınıfının önderliğinde kurulabilir.

TKP'nin tek cephe kurma politikasının başarısı, önemli ölçüde onun kendi sıralarına kandan böyle daha da güçlendirmesine bağlıdır. Son yıllarda TKP bu yolda önemli adımlar attı. Burjuva terörünün açtığı derin yaralar sarıldı. Oportünist etkinin sonuçları ortadan kaldırıldı. TKP yalıtık durumdan çıktı. Onun savaşkan eylemlerini dünya kamuoyu, geniş yığınlar günden güne daha çok öğreniyor. Onun dünya komünist hareketiyle bağları, ilişkileri gelişiyor ve güçleniyor. Bugün o, enternasyonal görevini daha büyük bir etkinlik ile yerine getiriyor.

TKP'nin deneyleri bir gerçeği açık seçik gösteriyor: Parti ancak Marksizme-Leninizme bağlı kaldığı, proletarya enternasyonalizmi konularında dlm-

dik durduğu, anti-Sovyetizm ve oportünizmin her türüne karşı ardıcıl savaş-

tağı zaman, savaşkan halk yığınlarıyla sınıfsız bağlandı. Zaman önüne çı-

kan tüm güçlükleri yenebilir. Bunları kılavuz edinecek TKP örgütsel, ideolo-

jik ve politik birliğini yenil, daha yüksek bir aşamaya yükseltiyor. Onun

savaşkan Leninist politikası günden güne daha geniş yığınları kendinden yana

çekiyor.

TKP, Türkiye'nin en eski partisidir. O, doğrudan doğruya Büyük Ekimbr

Sosyalist Devrim'in etkileri altında doğmuş, ulusal kurtuluş savaşlarının

ateşleri içinde kurulmuştur. Bununla birlikte TKP, Türkiye'nin en genç par-

tisidir. Komünistlerin ortalama yaşı 30'un buluyor. Parti kadrolarını genç

komünistler dolduruyor. Eski kuşakların, yaşı komünistlerin savaş deney-

lerinden genç kuşaklar yararlanıyor. Bunların ateşli duygusallığı, özveri

savaşı ve girişkenliği partiyi daha da güçlendiriyor. Partinin sosyal ya-

psinin önemi büyüktür. TKP üyelerinin % 60'ı işçi sınıfından gelmektedir. TKP,

"fabrikalar kalemizdir;" bilgisini kılavuz edinmiştir. Partiyi alanın yeni

üyeleri sınıf savaşım içinde eğitimlenmiş, onları Marksizm-Leninizm bilimiyle

donatmanın savaşmal önemi büyüktür.

TKP'nin savaşında olağanüstü önemi bir olay da 1977 yılında partinin

genel örgütlerinin geniş ölçüde temsili edildikleri parti konferansının yapılma-

şığı. Bu konferansta yeni parti Programı ve yeni parti Tüzüğü onaylandı ve

partinin yönetim organları seçildi. Böylece partinin Leninist birlik temeli

güçlendirildi. Bu konferansdan az sonra, Politik Büro ülkenin tüm bölgele-

rinden genel parti örgütlerinin sokumlu temsilcileriyle bir sıra toplantılar

düzenledi. Bunlar 1978 yılının ilk yarısında yapılan MK Plenumunun hazırl-

ıkları için önemli adımlardı. Plenum değişik alanlarda partinin önünde duran

politik, ideolojik ve örgütsel ödevleri saptadı, belirledi. Plenum, partide

kollektif yönetimi güçlendirdi.

TKP, nitel ve nitel bakımdan gelişiyor. Onun bu yönde attığı her adım

komünistlerin sınıf savaşımında yönetici rolünü yükseltiyor. onların yığın-

larla bağlarının güçlenmesine, ülkenin politik yaşamında etkilerinin art-

mesına yardımcı oluyor. Partinin gelişmesinde Merkez Komitesi organı "Atılım" ve Marksizm-Leninizmin legal yayılmasına yardım eden partinin öteki yayınları büyük rol oynuyorlar.

Biz hiç bir abartma yapmadan kesinlikle şunu söyleyebiliriz: TKP, ülkemiz işçi sınıfının yığinsal Marksist-Leninist partisi olma yolundadır. Partimiz, yığınlarla bağlarını güçlendiriyor. Yığınlara iniyor, onların savaşlarını yönetiyor. Komünizmin aydın ülküleri uğrunda savaşta yeni yeni güçler kazanıyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Yığınlarla birlikte , yığınların önünde

İ.Bilen

TKP MK Genel Sekreteri

Türkiye, derin ekonomik, sosyal ve politik bunalımların burgasında kıvranıyor. Bunalım, emperyalizme bağımlılık nedeniyle daha da ağırlaşıyor. Toplumsal çelişkiler keskinleşiyor. Sınıf savaşları sertleşiyor. Bir yandan, işçi sınıfı politik etkinliğini arttırıyor. TKP'nin yığınların savaşlarını yönetme yeteneği güçleniyor. Bunların sonucunda ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin olanakları gelişiyor. Öte yandan, emperyalizm ülkemizde faşist tırmanışı biteviye kışkırtıyor. Militarist kliğin dayatmasıyla, CHP ağırlıklı hükümetin boyun eğmesiyle işbirlikçi, tekelci burjuvazi sıkıyönetimi halkımızın karşısına dikiyor. Bütün bunlar, egemen sınıfların olağan yöntemlerle kolay kolay hükümet edemediklerini sorguluyor.

Bölgemizde durum

Barış ve yumuşama sürecinin ilerlemesi koşullarında dünyada olduğu gibi bölgemizde de güçler dengesi, dünya devrim sürecinden yana daha da değişti. Afganistan ve Etyopya'daki devrimci değişimlerden sonra, İran'daki halk ayaklanması sonucunda eli kanlı Şah'ın ülkeden kovulması bu gelişmenin somut örnekleridir.

Brezinzskiler, Kissingerler tehlike çanları çalıyor. Hint Okyanusundan, Türkiye'ye, oradan da Güney Afrika'ya kadar uzanan bir "bunalım yayı"ndan söz ediyorlar. Buralardaki, Yakın Doğu ve Akdeniz'deki sarsılan konumlarını başta askersel bloklarıyla, üsleriyle, NATO'larla, CENTO'larla güçlendirmeye çabalıyorlar. Açıkça bu ülkelerin içişlerine karışıyorlar.

Emperyalizmin, CIA'nin güdümündeki faşist saldırıların, Maraş kırımıyla doruğa ulaşması, sıkıyönetim dayatması rastlantı değildir. Bölgedeki durumla bağlıdır. Görülüyor: Vaşington NATO'yla CENTO arasında bağlantı halkasını oluşturan Türkiye üzerinde çok yönlü baskısını arttırıyor. Saldırı üslerini genişletiyor, yenilerini kuruyor. Birbiri

ardına Ankara'ya gelen Amerikan diplomatları yeni kölelik anlaşmaları dayatıyor,. Guadelup, Bonn toplantıları, Türkiye'ye ekonomik santaj yoluyla politik ve askersel ödünler kopartmak girişimlerini yoğunlaştırıyor. Bu adımlar, Amerikan emperyalizminin, NATO üyelerine uzun erimli bir silâhlanma programı dayatmak, silâhlanma yarışını olağanüstü boyutlara vardırarak, emperyalist ülkeler arasındaki eşgüdümü sıkılaştırmak, NATO'nun alanını, eylem çapını, görevlerini genişletmek, Pekin hegemonyacılarıyla bağlaşma sürecini hızlandırmak, NATO'nun Güney Doğu kanadındaki çatlağı onarmak plânıyla bağlıdır.

Emperyalizmin saldırgan politikası, Ege, Kıbrıs, Filistin gibi sorunları barındıran bölgemizi barut fıçısına çeviriyor. Barış ve güvenliği tehlikeye atıyor. Halkımızın , Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, onların ülke çapındaki dayanaklarına karşı savaşı her bakımdan güncelleşiyor.

TKP, CHP sağ kanadının Amerikan emperyalizmine ve onun NATO içindeki baş ortağı Federal Alman emperyalistlerine bağlılığı sürdürme politikasına karşı çıkıyor. Başta SSCB olmak üzere, sosyalist ülkelerle, bloklar dışı ülkelerle, bütün komşularımızla dostluk ve işbirliği ilişkilerinin geliştirilmesini savunuyor.

Emperyalizmin bütün askersel örgütlerinden, NATO'dan, CENTO'dan çıkmak, ABD ile imzalanan ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, topraklarımızdaki tüm Amerikan ve NATO üslerini söküp atmak, ~~çözmek~~ silâhlanma yarışına son vermek, bölgemizdeki tüm sorunları barışçı yoldan çözmek , TKP'nin barış ve ulusal bağımsızlık savaşının başlıca amaçlarıdır.

Yeni gelişmeler

Bölgedeki ve ülkemizdeki güçler oranını kendinden yana daha çok değiştirmek, konumunu pekiştirmek için, emperyalist çevrelerin sıkıyönetim dayatmasına hükümet boyun eğdi. Öte yandan bu durum onun açıkça iflâs eden politikasının bir sonucu olarak ortaya çıktı. Sıkıyönetim ile, ülkemizde faşizm tehlikesi artmış, memleket askersel bir dikta-

törlüğün eşğine gelmiştir. Yine bu yolla, egemen çevrelerin öteden beri istediği AP-CHP ortaklığı gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

Sıkıyönetime gidilmesi, kuşkusuz, askersel bir diktatörlüğün kuruluğu anlamına gelmiyor. Ama bu, CHP ağırlıklı hükümetin bir yıldır uygulayageldiği politikada yeni bir evredir. Ordu üst yönetimi, NATO yanlısı generaller, gerici-faşist güçlerin ordu içindeki uzantıları ülke yönetiminde daha dolaysız söz sahibi olmuşlardır. Böylece işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, gerici-faşist partilerin, Pekin yanlısı ve öteki Maoçu gurupların karşı-devrimci, barış düşmanı plânlarını uygulayabilecekleri uygun bir ortam yaratılmıştır.

Sıkıyönetim-Emperyalizm

Burjuvazi, daha ilk günden, erke ayak basarken, sıkıyönetim uygulamalarına gitmiştir. 1969 yılından bu yana halkımız sıkıyönetimlerin katmerlisini görmüştür. Cumhuriyet döneminin 36 yılı böyle geçmiştir. Burjuvazi, tâ baştan, daha Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ölüm, kalım günlerinden, bu savaşın demokratik devrime dönüşmesine karşı çıktığı günden bu silâhı halka karşı, devrim hareketine - işçi sınıfına, TKP'ye karşı kullanagelmıştır. Meclisten çıkarılan tüm sıkıyönetim yasaları "Takri-î Sükün" da, "İstiklâl Mahkemeleri" de, hepsi bu yolda olmuştur. Burjuvazi erkini, egemenliğini böyle sürdürmüştür. Bunun uygulamasını orduya, onun başındaki militarist kliğe yaptırmıştır.

Burjuvazi erkini, halka karşı diktatorasını ordu dipçığıyle desteklerken, memleketin iç ve dış konumuna, gelişmelerine, sınıf savaşımının yönlenmelerine göre, sıkıyönetimlerin yönünü, dozunu ona göre ayarlamıştır. O dönemde emperyalizmle ve iç gericilikle uzlaşmalara gittiği zaman sıkıyönetimin biçimi, yöntemi başka ~~olmuştur~~ olmuştur.

İşbirlikçi burjuvazi tekelci aşamaya geçerken, hele emperyalistlerin saldırganlık bloklarına - NATO'lara memleketi bağladıktan bu yana sıkıyönetimlerin kapsamı, içerikliği daha başka bir nitelik almıştır. Faşist biçimi hükümet uygulamaları, baskı, terör, son zamanlarda

faşist tırmanış sıkıyönetimlerden, giderek, daha çok kaynaklanmıştır. İşbirlikçi burjuvazi, gerici egemen çevreler, Amerikan boyunduruğunu, NATO kırbacını halka reva görmüştür. Amerikan emperyalistlerine, NATO'ya topraklarımızda saldırı üsleri ve orduyu NATO'nun komutasına vermiştir. Amerikayla bir sürü, gizli, açık kölelik anlaşmaları bağlamıştır. Bu anlaşmaları Amerikalılar, NATO'ya egemen olanlar sıkıyönetimle destekliyorlar, kimi zaman dar boğazları bununla aşıyorlar. Amerikalı geldi, 1946'larda Peker hükümeti kenara itilmiş olan sıkıyönetim yeniden dayattı. Bayar-Menderes çetesi, Amerikan emperyalistlerinin hesabına Türk askerlerini Korelere gönderdi, kırdırdı. Sıkıyönetim uyguladı. Amerikan, NATO boyunduruğuna karşı, memlekette direnişler yükselince: "Amerikalı - Yanki defol!" haykırıışları yürüyüşleri ortalıkta gürlemeğe başlayınca, işbirlikçi burjuvazi, 12 Mart'la, NATO'cu Cumhurbaşkanı, Genelkurmaybaşkanı, militarist paşalarıyla halkın, ilerici güçlerin karşısına dikildi. Orduyu bu güçlerin üzerine sürdü. Kontr-gerillayı ortaya çıkardı. Bununla faşist tırmanışı destekledi. Faşist Türkeş'i destekliyen ve sonra AP'den senatör olan faşist Türünler NATO'yu, Amerikan emperyalistlerini, Batı Alman militaristlerini desteklemek yoluyla doruğa yükseldiler.

Hükümetin konumu

Bugün uygulanan sıkıyönetim NATO'ya egemen emperyalist çevrelerin etkisi dışında değildir. CHP ağırlıklı hükümet, bu partinin sağ kanadı - Ecevit kolu, hükümet programlarında NATO'ya, ikili anlaşmalara bağlı kalacaklarını açıkladılar. Bununla, NATO'nun koştugu bütün koşulları da yükümlendiler. Sonra, Ecevit daha önceki hükümeti zamanında, gene NATO ve Amerikan plânlarına uygun biçimde ^{Kıbrıs'a} ordu çıkardı. Memlekette sıkıyönetim kurdu. "Kıbrıs'a barış götürüyorum" dedi, kan döktü. Şimdi de "demokrasiyi koruma" dedi, sıkıyönetim geldi. Baskının sıvri ucu gene halka, işçi sınıfına, ilerici örgütlere, komünistlere, sosyalistlere yöneltildi. Ortallığı kana boğan, yığınsal kırımlar, talanlar, ~~xxxxx~~ baskınlar yapan faşist güçler ortada durup duruyor. Türkeş, Demirel:

"Hükümet devrilmelidir" diyor. Çağrılar yapıyor. Hükümette ses yok.

Bütün bu kışkırtmalar, ayak oyunları, terör, bu tutum Amerika'nın, NATO'nun planlarıyla bağlıdır. Amerikan emperyalizmi İran'da, ulusal çapta, yığinsal bir halk hareketi patlamasıyla karşıkarşıya gelmiştir. Patlama, Şah'ı uçurdu. Bu sel, giderek Amerikan hegemonyasına karşı gelişıyor. Carter hükümeti, Pentagon, uçak gemilerini, donanmasını İran deniz sularına sürdü. Ama daha ileri gidemedi. Buna karşılık başka bir şey yaptı. İran'daki saldırı üslerinin önemli donatılarını, uçaklarını, füzelerini Türkiye'deki üslerine: İncirliğe, Piriñliğe ve öteki yerlere aktardı. Bütün bunları kolayca yapabilmek için, CIA Türkiye'de eli altındaki bütün karanlık, en geri/güçlerini, ajanlarını, faşistleri, Maocuları, ordunun tepesindeki adam/larını harekete getirdi. Sıkıyönetim kararınının Meclisten, bütün partilerin desteklemesiyle çıkması, Demirellerin, Türkeşlerin buna göbek atması Amerikan emperyalizmine yarandıklarınının sevinciydi.

Bir çokları, sıkıyönetim uygulamasını bu somut durumun, oluşumun dışında ele alıyor. Clayın bir yanını görüyor, ötekini unutuyor. Sıkıyönetim öncesi ve uygulanmaya baş/klarbaşlamaz , Amerikan diplomatları Dışişleri Bakan Yardımcısı, değişik ajanları, adamları, NATO yöneticileri Ankara'ya, Çankaya'ya akın xxx etti durdular. Bütün bu olayların nesnel ve öznel birbiriyle bağlarını görmemek körlük olur. Bütün bu Amerikan NATO entrikaları, baskıları, Ankara hükümetini, militarist kliği avuçları içinde oynatmaları Anayundumuzda ve bölgemizde güvenliği, barışı baltalıyor. Yeni yeni çıban başları oluşturunuyor. Hem Türkiye'de, hem bölgemizde ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketlerini, zorla engelleme oluşunu gösteriyor.

Güncel Görev

TKP sıkıyönetimin kaldırılmasını istiyor. Sıkıyönetim öncesinde hükümetten halka vindiği sözleri tutmasını istemek, devlet aygıtını faşistlerden arındırmasını öne sürmek, hükümeti yığınların savaşına dayanmakla faşist odakların üzerine gitmeye zorlamak, doğru bir politi-

kaydı. Bugün ise, hükümetten sıkıyönetimi demokratik amaçlar için kullanmasını beklemek, bu yönde umut yaratmak, yığınları oyalamak, . cılık politikasını onaylamak anlamına gelir. Sıkıyönetimin sıkıyönetim~~in~~/emperyalizmle bağını, içeriğini unutmak olur. Sonuçta bu, sıkıyönetime dayanan güçlerin işçi sınıfı, halkımızın üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmasına daha çok olanak sağlar. TKP, sıkıyönetimin demokratik güçlere karşı bütün baskılarına karşı çıkıyor, hem de bunu sürekli olarak sıkıyönetimin kaldırılması savaşısıyla bağlıyor.

TKP bu savaşımı zayıflatan, militarist klişe, ondan yararlanmaya çalışan hükümete yığınların umut bağlamasını aşılaman her türlü görüşü eleştiriyor. TKP, hükümetin kurulduğu günden bu yana, onun ulusal demokratik güçlerin cephe birliğine düşmanca tutum alan, gericilikle uzlaşmaya yönelen politikasını halkımıza açıklamış, bu politikanın anti-demokratik konumlara kaymakla sonuçlanacağını belirtmişti.

TKP bugünkü hükümetin sıkıyönetimci, NATO'cu, iç gericilikle uzlaşan politikasını desteklemiyor. Bu karşılık, MHP kapansın, Türkeş tutuklansın, kanlı ~~km~~ kıyımların hesabı sorulsun belgileriyle bütün demokratik güçleri faşizm tehlikesini geriletme hedeflerine yöneltiyor.

Hükümetin izleyegeldiği politika, sıkıyönetime gitmesi, CHP üst yönetime umut bağlayan yığınların gerçeği daha iyi görmelerine yol açıyor. Bu olanağı değerlendirmek, sıkıyönetim politikasının iç yüzünü, kendi deneylerinden çıkarak yığınlara açıklamak, doğru belgilerle bu yığınları eylem birliğine çekmek büyük önem kazanıyor.

Komünistlerin, ~~m~~ sosyalistlerin, sosyal-demokratların, Kürt yurt-severlerinin, tüm ilerici parti, örgüt ve sendikaların, devrimci gençliğin, ordunun ilerici kesimlerinin eylem birliği koşulları gelişiyor. Faşist tırmanışa, sıkıyönetime karşı çıkışlar, eylemler, bunu gösteriyor. Böylesi bir eylem birliği ile yığınsal örgütlü savaşım ile ilerici güçlerin demokratik konumlarını ortaklaşa savunmak ve geliştirmek, halkın, devrimci kadroların can güvenliğini sağlamak olası ve zorunluktur. TKP, bu amaçlar için yığınlarla birlikte, yığınların önünde savaşıyor.

Devrimci yol

Gelişmeler bir gerçeği gözler önüne seriyor: Türkiye'yi içinde bulunduğu derin bunalımlardan, halkımızı işsizlik, pahalılık burgacından, emperyalizmin boyunduruğundan kurtaracak olan işçi sınıfının hegemonyasında halkın devrimci erkidir.

TKP, güncel istemler uğrunda savaşımları, ileri demokratik devrimle ve sosyalizm için savaşımla organik olarak bağlıyor. En küçük bir istem uğrunda savaşımlar sırasında komünistler devrimin politik ordusunu örgütlemek yolundan ayrılmıyorlar. Egemen güçlerle yapılan bütün taktik savaşımları sonul savaşıma devrimci bir hazırlık olarak yürütüyorlar.

İşçi sınıfının, halkımızın önünde duran görev, ~~emperyalizme~~ ^{emper}yalizme bağımlılığa son vermek, tekellerin egemenliğini yıkmak, toprak ağalığını ortadan kaldırmaktır. İşçi sınıfının, köylülüğün, kent orta katmanlarının, Kürt halkının, ulusal azınlıkların, burjuvazinin, yerli-yabancı tekeller dışında kalan emperyalizmle sürekli, belirleyici bağlar içinde olmayan, ulusal burjuvazi diye adlandırdığımız kesiminin çıkarı bu yöndedir.

Proletarya hegemonyasında, işçi-köylü bağlaşıklığına dayanan halk güçlerinin ulusal demokratik cephesi işbirlikçi, tekelci burjuvazinin erkini yıkacak, anti-emperyalist, anti-monopolist, demokratik devrim gerçekleştirecektir. Eski devlet mekanizmasının yerine, ileri demokrasi devleti kurulacaktır.

Devrimin bu aşamasında toplumdaki temel çelişki, emekle kapital arasındaki çelişki çözülmüş olmayacaktır. Partimizin uzak amacı olan sosyalist devrim, bütünsel bir süreç olan devrimin ~~w~~ ikinci aşamasını oluşturacaktır. Sosyalizmde, proletarya diktatörlüğü ile sömürü, baskı ve ezginin her türüne son verilecektir.

Ulusal Demokratik Cephe

TKP kurulduğu günden bu yana devrim sürecinin her döneminde baş düşmana karşı bütün ulusal güçleri tek bir cephede birleştirmek için savaşmıştır. TKP bugün de bu ilkesel politikayı izliyor. Günümüzün

koşullarına bağlı olarak, bütün ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini oluşturmak yolunda yürüyor.

Emperyalizme bağımlılık, tekelleşme sürecinin gelişmesi, ekonomik sosyal, politik bunalımlar yalnız işçi sınıfı ve emekçilerin durumunu kötüleştirmekle kalmadı. Küçük üreticilerin, köylülüğün yıkımını, köyde ayrışmayı, sınıf savaşlarını hızlandırdı. Burjuvazinin iç ayrışmasını derinleştirdi. Tekeldışı burjuvazinin çıkarlarının zarar görmesine yol açtı. Bütün bunlar, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin karşısında işçi sınıfının geniş bağlaşıklıklar kurmasına, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşmasına temel oluyor.

Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşturulması görevi, onu hazırlayacak olan bir sıra somut eylem birliğinin oluşturulmasının yanısıra, öncelikle işçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağlaşıklığı ve Kürt halk yığınlarının bu cepheye kazanılması gibi önemli sorunların çözüm yolunda ardıcıl savaşlar gerektiriyor.

TKP cepheye katılacak bütün partilerin güçlerin örgütsel eşitliğini, bağımsızlığını ve savaş arkadaşlığını savunuyor. Ama bu TKP'nin işçi sınıfının hegemonyası ilkesinden, ya da ideolojik savaşımdan vazgeçtiği anlamına gelmez. Burjuva reformizmiyle, sağ ve "sol" oportünist akımlarla, özellikle eylem birliğini engelleyici tutumlarla savaş Ulusal Demokratik Cephe politikasından ayrılmaz.

Sıkıyönetim koşullarında özellikle yığınları eylemsizliğe iten sınıf uzlaşmacılığıyla, reformizmle, sosyal-demokrat ideolojiyle savaşı güçlendirmek zorunludur. Sıkıyönetime baskıyı yoğunlaştırma olanakları veren her türden goşist serüvenciliği gençlik sıralarından söküp atmak da sağ oportünizme ardıcıl savaşla atbaşı götürülmelidir.

Partiyi güçlendirmek

Memleket çetin günler yaşıyor. İşçi sınıfının önünde yakıcı sorunlar duruyor. Bütün bu sorunların çözümünde belirleyici olan komünist kadrolardır. TKP'nin yığınları savaş alanına çekme yeteneğidir.

Komünistlerin partiyi yığınlarla daha sıkı bağlaması, fabrikalarda, işyerlerinde temel örgütleri güçlendirmesi, legal illegal savaşım biçimlerini ustalıkla birleştirmesi, parti disiplinini, konspirasyon ilkelerini titizlikle uygulaması gerekir.

TKP, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sınıksız bağlı kalmakla, politik, ideolojik ve örgütsel birliğini daha da pekiştirmekle önündeki görevleri başaracaktır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA
TÜSTAV

Savaş makinesi: NATO

1. Bilen

TKP MK Genel Sekreteri

NATO'nun kuruluşundan bu yana 30 yıl geçti. 130 silahlı çatışmayla kana boyanmış bir tarih bu. Geçen yıllarda bir gerçek sayısız kez kanıtlandı: NATO'nun amacı, kapitalist sömürü sisteminin kaçınılmaz yıkılığundan kurtarmaya çalışmaktır. Bu amaçla o, bir yandan sosyalist ülkelere, ulusal kurtuluş hareketine karşı saldırı politikası izliyor. Öte yandan da kapitalist ülkelerin her birindeki içi hareketini, barış hareketini o ülkelerin iç işlerine karışmakla bastırmaya çalışıyor. Bundan ötürü NATO, tüm insanlık için savaş ve terör demektir.

Türkiye'nin NATO'ya sürüklenişini NATO'nun iç yüzünü açıkça gözler önüne sermiştir. Burjuvazi, bir yandan sosyalist Kore'de kan dökmeye gitti. Menfaatçisi Amerikan dolarına satışa çıkardı. Öte yandan içeride TKP'ye, barışseverlere, halkın üzerine kanlı terörle yüklendi. NATO bugün de hem ekonomik yıkımın baş nedeni, hem de faşizm tehlikesinin ana kaynağıdır. Bu yüzden ülkemizde emekçiler, yurtseverler NATO'nun 30'uncu yılını, İzmir'de, Eskişehir'de, Mersin'de, sıkıyönetim bölgelerinde gösterilerle, direnişlerle karşıladılar. "NATO'ya hayır" diye haykardılar. Bu iki sözcük, halkımızın savaş bayrağı olmuştur.

NATO yayılmacılığı

Dünya bloğunda güçler oranının değişmesi, yumuşama sürecinin güçlenmesi, emperyalizmin askersel blok politikasının temellerini sarattı. Günümüzde emperyalistler, bu saldırgan politikayı yeniden canlandırmaya çalışıyorlar. Anti-Sovyetizm kampanyaları "komünizm tehlikesi" yaygaraları bu nedenle artmıştır. Emperyalist zincirin halkalarındaki kopmalar, bağ kaldırmalar karşısında emperyalizm yeni saldırganlık planları kuruyor. Bunların temeli, NATO'nun etki

alanına genişletmek, yeni askersel bloklar oluşturmak, silahlanmayı aralıksız tirmendirmektir.

NATO yayılcılığı, en başta barış ve silahsızlanma savaşında uluslararası komünist hareketin birliğini daha da güçlendirmek görevini öne çıkarıyor. Bu durum, anti-Sovyetizmin her biçimine karşı aralıksız savaş ve reel sosyalizmin kazanımlarını ardıcıl savunmayı herkesden önce komünistlerin öne güncel görev olarak koyuyor. Büyük burjuva basını NATO ile Varşova paktını önde göstermeye yelteniyor. Bir de içi hareketinde "yumuşamayı tehlikeye düşürmemek", "dengeyi bozmamak" için NATO'dan çıkma savaşına yan çizenler var. Böylece görüşler oportünizmin her türüne karşı savaşın güncelliğini, zorunluluğunu gösteriyor.

NATO'culuğun bunalımı

Bu "denge" gerekçesi Türkiye'de bugünkü hükümet de ileri sürüyor. Halkımızın NATO'ya karşı tepkilerini böylelikle etkisiz bırakmak istiyor. Olaylar bu iki yüzlü savları sürdürüyor: CENTO'nun yıkılması barışa yaradı. Ama, Amerikan emperyalizminin bölgede yeni bir askersel blok kurma çabası barış için tehlikedir. SEATO'nun çökmesi Uzak Asya'da halklara barış getirdi. Şimdi burada yeniden bir askersel blok kurma hazırlıkları bölgeyi ateşe veriyor. Vietnam'a Çin saldırısı bunu kanıtlıyor.

Son günlerde emperyalist basın başka bir yalanı diline doladı. "Türkiye Amerika'ya yeni yeni casusluk üsleri vermezse SALT-II görüşmeleri çıkmaz girer" diyorlar. U-2 casusluk uçağı olayına anımsayalım. Bu provokasyon iki askersel bloku bir anda karşı karşıya getirmiş, uluslararası gerginliği hızla arttırmıştı. Bir ülkenin kapı eşiğinde casusluk üsleri kurmanın barışa yarayacağı görüşü emperyalist propagandanın tepetaklak "mantığını" apaçık gösteriyor.

Bu iki yüzlü savların anlamı şudur: Ülkemizde egemen güçlerin yıllardır izleyegeldikleri NATO'culuk politikası derin bir bunalım

geçiriyor. Resmi ağızlar, NATO'ya bağımlılık politikasının ana gerekçesinin yalan olduğunu açıkladı. "Sovyetler Birliği Türkiye için tehlike değil" dedi. Bu saldırı blokada neden halâ kaldığı sorusuna yakıştırılan ikinci yanıt da çok geçmeden çürüdü. NATO'nun ekonomik kalkınmamıza "yarar" sağlayabileceği yolundaki görüşler iflas etti. Tam da tersine, NATO'nun ülkemiz için nasıl ağır bir yük olduğunu hükümet kendisi açıkklamaya başladı. Sovyetler Birliği ile bağlanan Politik Belge, arkasından ulusal çıkarlarımızı gözeten bir dizi ekonomik işbirliği anlaşmaları, NATO'culuğa ağır bir yamuk indirdi. Böylece şimdiki, Türkiye'nin neden halâ bu emperyalist savaş makinasının bir dişlisi olduğu sorusuna, hükümet çevreleri yanıt veremez duruma düştüler.

Ama bu sorunun yanıtı var: Türkiye'yi NATO'ya tutturan perçinlerden birisi, topraklarımıza üsleriyle, sten yığınaklarıyla yerleşen Amerikan emperyalizmidir. Onun koltuğunun altında kapılarımızı zorlayan Federal Alman emperyalizmidir. İkincisi de egemenliklerini emperyalist desteğe bağlı gören, işbirliği tekelsi burjuvazidir. TKP bu iki bağlı düşmana karşı aralıksız savaşıyor. Bu savaşta tüm ulusal demokratik güçleri birliğe çağırıyor.

Savaş koşulları

ABD Türkiye'yi yeni bir askersel bloka sürüklemek istiyor. İran'dan sökülün casusluk üslerini Türkiye'ye yerleştiriyor. Böylece bir durum NATO'ya karşı savaş daha güçlendi meyi güncel ve zorunlu yapıyor. Bu savaş başarıya ulaştırmak, yığınların anti-emperyalist eylemlerini yükseltmek için koşullar elverişlidir.

NATO başkomutanı A.Haig, NATO'nun baş sorunlarından birini açığa vurdu: Güney Doğu Kanada güçlendirmekten, Türkiye'ye "yardım" etmekten söz etti. Guadelup tope toplantısında bu görev Federal Alman emperyalizmine düştü. F.Almanya emperyalist basını, Türkiye'yi "politik

ateşi çıkmış", "ekonomik nefes darlığı olan" bir "hasta adam"a benzetiyor. Görünen köy kılavuz istemez. Emperyalistler bu cepheden pek güvenemiyor.

Türkiye emperyalist zincirin zayıf halkalarından birisidir. Emperyalist zincirin burada zayıflamasının başlıca bir nedeni, dünya ölçeğindeki güçler oranındaki değişimdir. Sosyalist ülkelerin güçlenmesi, kapitalizmin genel bunalımının derinleşmesidir. Sovyetler Birliği'nin barış politikasının ve komünizm kuruculuğunun devrimci etkileridir. Bunun yanı sıra, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi, NATO içindeki gelişmeleri azdırıyor. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO'yla olduğu gibi, bir de bu ülkelerin egemen sınıfları kendi aralarında çatışmalara düşüyor. Türkiye NATO'nun Yakın ve Orta Doğu ülkeleriyle değinme yerinde. Deyim yerindeyse en sıcak bir noktada. Türkiye NATO'yu CENTO'ya bağlayan köprüydü. CENTO'nun yıkılmasıyla bu köprüden bir ucundaki bağlantı koptu. Bu durum bölgedeki gelişmeleri daha da keskinleştirdi. Bölgede kızışan ulusal kurtuluş hareketiyle emperyalizm arasındaki savaşım Türkiye üzerinde çok yönlü etkiler yapıyor.

Sonra, Türkiye derin sosyal, ekonomik, politik bunalımların burçlarında. En başta işçi sınıfımızın savaştanlığı emperyalistler ve işbirlikçileri için korku kaynağı. Türkiye proleteryası, tüm ulusal demokratik güçleri, köylülüğü, orta katmanları bir tek cephede birleştirme yeteneğinde. Bu yetenekten kuşku duyanlar ya cephe politikasına karşı çıkıyor. Ya da cepheyi burjuvazinin bir kolunun peşine takılmak diye anlıyor. Emekle kapital arasındaki çelişkinin yanı sıra, ulusun çoğunluğu ile emperyalizm, işbirlikçi tekelleci burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki çatışmalar ulusal demokratik cephenin nesnel tabanına genişletiyor. Halk yığıllarının savaşları yükseldikçe egemen sınıfların içindeki çatışmalar derinleşiyor.

Emperyalizmi de, iç gericiliği de korkutan başlıca bir etken, Türkiye işçi sınıfının Marksçı-Leninci, proleterya enternasyonalizmine

simsıkı bağı bir partisi olmasıdır. "TKP yoktur" diyenlere yaşamın kendisi ağır bir yanıt verdi. Şimdi de Türkiye'nin emperyalist sin-
cirin zayıf halkalarından birisi olduğunu yadsıyanlar oluyor. Bu hü-
kümete ileri adım attırmakla yetinelim diyenler çıkıyor. Kim ne derse desin, TKP bağımsız, devrimci politikasıyla yığınların
savaşlarının en başında yürüyor. Bu gerçek, burjuvazinin, burjuva pa-
tilerinin arasındaki, hükümetin içindeki çatışmalarda yaşıyor.
Burjuvazi

TKP'nin güçlenmesini durdurma yöntemlerini alabildiğine tartı-
şıyor. Bu tartışmanın Meclis'e girmesi anti-komünizmin, anti-TKP'ci-
liğin iflasıdır. TKP, yığınların umudu olma yolundadır. Yüzbinlerce
işçi ve emeğinin alanlarda "TKP'ye Özgürlük" diye haykırması, par-
tinin politikasının doğruluğunu, saygınlığını, gücünde artmasını
gösteriyor.

Emperyalizmin ve iç gericiiliğin olanaklarını hiç küçümsemiyo-
ruz. Emperyalizmin baskıları biteviye üsteliyor. Memleketimiz faşist
bir tehlike ile karşı karşıyadır. Türkiye Kürdistanı cadı kazanına
çevrilmiştir. Ama, bütün bunlara karşın yukarıda saydığımız nedenler-
den ötürü, işçi sınıfının, halkımızın NATO boyunduruğunu kırmak, ileri
demokratik devrim yolunda ilerlemek savaşı için giderek daha elveriş-
li koşullar oluşuyor. TKP, bu olanakları devrimci bir anlayışla
değerlendirerek görevinden, Leninci savaş rotasından şaşmıyor.

M İ L İ T A R İ Z M

Militarizm sosyal bir oluşum, bir olgudur. Toplumun antagonist, uzlaşmaz, karşıt sınıflara bölünmesiyle ortaya çıkmıştır. Üretim araçları üzerinde özel iyelik onu doğurmuştur.

Militarizm, yalnız ve yalnız sömürü toplumuna özgüdür. Bu toplumun gelişmesiyle militarizm de değişikliklere uğramıştır.

Eski Osmanlı ordu sistemi, derebey - militarist sisteme dayanıyordu. Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi süreciyle güdük, burjuva devrimleriyle militarizm biçim değiştirdi, kapitalist sömürü düzenine özgü askersel bir sisteme döndü. Ne 1908 burjuva devrimi, ne 1919-1922 Ulusal Kurtuluş Savaşı sonucu erki ele geçiren burjuvazi eski devlet mekanizmasını, militarist sistemi yıktı, kırıp parçaladı. Tersine, orduyu eski militarist kasnak, o sistem üzerine kurdu. Burjuvazi, Ulusal Kurtuluş Savaşının demokratik devrime dönüşmesine eski militarist sistemi dayatmak yoluyla karşı çıktı.

" H A L K O R D U S U " Ü L K Ü S Ü

Ulusal Kurtuluş Savaşı'na ana itici güçler: İşçisi, köylüsü, geniş halk yığınları, toplumun değişik katmanları katıldı. Kurtuluş Savaşı'na katılan, A.F.Cebesoy gibi kimi komutanlar, anılarında, halkın nasıl savaştığını özellikle vurguluyorlar. "Kadın, erkek, diyorlar, ellerinde kasma, balta, martın salgıncılara, düşmana karşı savaştı... Ancak böyle ayakta kaldık"m. Cebesoy, başka bir olayı belirtiyor: "1920 Nisan ayında, eğer halkın - ulusal güçlerin - özveri ve kahramanlığı olmasaydı, düşman değil Ankara'ya, Kayseri'ye ulaşırdı" diyor.

"Yeşil Ordu" örgütüne sekreterlik yapmış olan Hakkı Behiç şunları anlatıyor: "Doğrudan doğruya halkın içinden çıkan çeteler arasında, atlı akıncılar arasında, Çar yanlısı Denikin ve Kolçak ordularına karşı Bolşeviklerin yanında savaşmış olanlar vardı". Bunlar, Birinci Dünya Savaşı'nda tutsak düşmüş, Kızıl Ekim Devrimi'nden sonra Anayurda dönmüş olan askerlerdi. Bunların arasında, halk çetelerinin

içinde komünistler vardı.

Bu, halktan oluşan gerilla savaş birlikleri, Anadolu'da birbiri ardınca kopuveren gerici ayaklanmaları: Delibağları, Anzavurları, Aynacıoğullarını, Çapanoğullarını ezdiler. Aydın, Gediz savaşlarında düşmanı bunlar tepeledi. O dönemdeki "nizamiye" kuvvetleri, ayaklanan, padişaha, salgıncılara dayanan gericilerin karşısında dağıldılardı. "Halk Ordusu" ülküsü bu dönemde doğdu. Atatürk, o sırada, Meclisin kapalı bir oturumunda yaptığı konuşmasında bir gerçeği açığa vurmak zorunda kalıyor. "Halk Ordusu hareketinin büyüdüğünü, kontrolün ellerinden çıkacak kadar genişlediğini" söylüyor. Bu hareketin "Meclis içinde de gruplar kurdugunu" belirtiyor.

Burjuvazi eski "nizamiye" - militarist ordu sisteminde ayak diredi. Atatürk, "Halk Ordusu" görüşüyle uyumsuzluğun bir çatışmaya varacağını ve bunun "çok yakın olduğunu" Mecliste söyledi.

Eski ordu sistemini, militarizmi savunanların başında gelenlerden birisi İnönü'dür. Refet Bele, Rauf Orbay, Kuşçubaşı gurubudur. Halk çetelerini arkadan vurmak için hazırlanan özel plânı bu grup uyguladı. İnönü'nün, Bele'nin, Bayar'ın komutasındaki altı, yaya, topçu birlikleri 27 Aralık 1920'de çetelere karşı arkadan saldırıya geçtiler. 13 Ocak 1921'de Rauf Orbay hükümeti Komünist Partisi'ne yüklendi. Komünistleri tutukladı. 28 Ocak'ı 29'a bağlayan gece Mustafa Suphiler boğduruldu, Karadeniz'in derinliklerine gömüldü.

Burjuvazi, düzenli halk ordusu girişimine, ulusal kurtuluş savaşının demokratik bir devrine yükselmesine böyle kanla, kurşunla karşı çıktı.

EMPERYALİZM - MİLİTARİZM

Emperyalizm döneminde militarizm, tekellerin, bunların egemenliğinin yarattığı aşırı gerici ne varsa hepsini kendisinde toplar. Militarizm, tekelci burjuvazinin saldırganlık niteliğini en açık ortaya koyar. Lenin: "Çağdaş militarizm, kapitalizmin doğurduğu bir sonuçtur" der. Militarizmin sınıfsal niteliğini böylece ve kesin belirtir.

Burjuva ideologları, kapitalist toplumda militarizmin varlığını yadsımıyorlar. Ama onun sınıfsal niteliğini küllüyor, üzerinden atlıyorlar. Türkiye'de burjuva bilginleri, politikacıları, ideologları bunu "Türk toplumunun tinsel, törel, etnik nedenlerine", "Türk asker doğar" gibi şövenist ilkelere bağlıyorlar. Burjuvazi, onun propoganda araçları, radyoları, gazeteleri ordunun "sınıflar üstü" olduğunu gevelerler. Onun, "kutsal" olduğu masalını yayarlar.

Militarizm, yurt içinde, yığınlar üzerinde, işçi sınıfına, ilerici güçlere ve örgütlere karşı burjuvazinin elinde, onun erkini korumak için bir baskı aracıdır. Dışarda, başkalarının topraklarını ele geçirmek için savaş aracıdır. Her iki biçimde de sömürge sınıfların elinde askersel güçtür.

Militarizm, emperyalist aşamada doruğa ulaştı. NATO gibi saldırganlık örgütleri bunun en somut biçimidir. Başını Amerikan emperyalizmi çekiyor. Bu saldırganlık örgütleri, uluslararası alanda, her şeyden önce Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere karşı kurulmuştur. Bu örgütler, ulusal kurtuluş hareketlerini ezmek, halklara yeni sömürgecilik sistemini dayatmak için kullanılıyor. Militarizm, kapitalist ülkelerde işçi sınıfı hareketini, komünist hareketi bastırmak, devrimci durumun oluşmasını önlemek için öne sürülüyor. Militarizmin bu niteliklerini Türkiyemizde bol bol görüyoruz.

KALAN VE DEĞİŞEN

Ülkemizde işbirlikçi burjuvazi, gerici egemen çevreler, bunların hükümetleri militarizmi-ordu sistemini geliştirme yolundan yürüdü. Bu süreci burjuvazi, emperyalist tekellere, onlara yurdun kapılarını açmakla, ulusal çıkarlara aykırı politikayla güçlendirdi. Ordu NATO'ya bağlandıktan sonra bazı eski geleneklerini yitirdi. Tepedeki militarist klik ulusal kurtuluş savaşa geleneklerini kenara attı. Eski, kışla, kırbaç sistemini Amerikan kışla sistemiyle birleştirdi. Amerikan ordu düzeni eğitim yöntemleri, yönergeleri, üniformasıyla, hemen hemen herşeyiyle orduya gelip oturdu. Subay kadrosunun halk kökeninden gelmesi baltalandı. Askersel okullarına alma ve

eğitme sistemi değiştirildi. Burjuvazi, subay kesiminin kendi sınıfından olmasını başa aldı.

En önemli ayrışma, sivrilme militarist klik arasında, tepede oldu. Bu gelişme, Türkiye'nin NATO'lara girmesiyle, mealeket ekonomisinin, devlet bütçesinin askersel raylara oturtulması politikasıyla hazırlandı. Bunların yalnız aylıkları artmadı. Özel villaların yanısıra başka "nimetler" de geldi.

Ordunun tepesinde belli bir kol yerli ve yabancı kurpanyalarla, bankalarla, tekellerle bağlandı. OYAK Holding bu yolda geniş olanaklar sağladı. Türün'ler, Taşmaç 'lar, Elverdi'ler, Sunay'lar, bunlar gibileri bankaların, anonim ortaklıkların yönetim kurullarına, boy aylıkla üye oldular. Militarizm yerli ve yabancı tekellerle böyle bağlaştı.

Türkiye'de militarist klik, ordunun en tepesine çıkanlar, her zaman devletin, hükümetin politikasında aktif rol oynamışlardır. Cumhurbaşkanlığı bunların tapulu malı olmuştur. Militarist klik, devlet mekanizmasında üst bürokratik kesimle böylesine sarmalıdır.

İ Ç E R D E

Militarizm içerde, işbirlikçi tekelleci burjuvazinin elinde işçi sınıfına, ilerici güçlere ve örgütlere karşı vurucu, ezici güç olarak, uygulanan sıkıyönetimlerle somut biçimde ortaya çıkıyor. Faşist tırmanışa destek oluyor. Kontra-gerillacılara, faşist örgütlere, Maoculara arka oluyor. 12 Mart süresinde olduğu gibi, bu defa da Birinci Ordu birlikleri, 66. tank tümeni İstanbul'u bastı 1 Mayıs'ta. 5 milyon yurttaşı evlerine takadı, sokağa çıkarmadı. Bu durumu protesto edenleri tutukladı, kışlalara, stadyumlara doldurdu. Öte yandan Demiral'in, MİT'in, Türkeş'in, CIA'nin eli altındaki faşist sürüleri sokaklarda cayır cayır adam öldürüyor.

Milli Güvenlik Kurulu bir "gölge hükümet". Sıkıyönetimleri o uzatıyor. Faşist saldırıları arkadan o dürtüklüyor. NATO komutanlığıyla bu kurul sıkı sıkıya bağlıdır.

Türkiye NATO'ya bağlandıktan bu yana dünya barıştı için, bölgemizde güvenliğin sağlanması için olumlu değil, olumsuz bir öge olmuştur. Militarizm, bunun başındakiler Türk askerlerini, Amerikan emperyalistleri hesabına, Kore'lerde kıldıldılar. Gene bu çevreler, NATO'ya bağlı kalan hükümetler, gene Amerikan planları uğruna Türk ordusunu Kıbrıs'ın, bağımsız bir devletin üstüne sürdüler. Bugün, Ankara'ya gelen, Çankaya'nın kapısına dikilen Amerikan Dışişleri bakan yardımcısı: "Casusluk uçaklarına hava alanı, göklerinizde uçma serbestliği verin" diye buyruklar salıyor. Militarist klik bunun karşısında "hazır ol" duruyor. Halkımızın ulusal onurunu, ulusal bağımsızlığımızın dış düşmanlarına böylesine çığnetiyor.

Ordunun bir tepesi, bir de gövdesi var. Bu gövde, er, assubay, yurtsever subay ve komutanlar bu tutuma, bu gidişe karşıdır. Tâ ötedenberi, emperyalizme, militarizme, faşizme karşı savaşagelen TKP, ordudaki yurtseverleri destekliyor. Onların NATO'ya, Amerikan köleliğine, militarizme karşı tutumlarına arka oluyor. Onların bu yoldaki girişimleri halkımızın ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi için verdiği savaştan ayrılmaz.

12-16 ARALIK 1978 GÜNLERİ ARASINDA SOFYA'DA DÜZENLENEN
"SOSYALİZMİN, KOMÜNİZMİN KURULUŞU VE DÜNYA GELİŞMESİ "
KONULU ULUSLARARASI TEORİK KONFERANSTA TKP MK GENEL
SEKRETERİ İ.BİLEN YOLDAŞIN YAPTIĞI KONUŞMA

Değerli yoldaşlar,

"Barış ve Sosyalizm Sorunları" dergisinin, Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi ile birlikte düzenlediği bu uluslararası konferansa katılmaktan büyük sevinç duyuyoruz. Kardeş komünist ve işçi partilerini bir araya getiren böylesi forumlar, ortak sorunlarımızın çözülmesine değerli katkılarda bulunuyor, savaş birliğimizi daha da pekiştiriyor.

"Sosyalizmin, komünizmin kuruluşu ve dünyadaki gelişme" konulu bu konferans, günümüz koşullarında özel bir önem taşıyor. Sosyalist dünya sistemi ile dünyadaki devrim süreçleri arasındaki sıkı bağlantıyı kimilerinin yadsıma çabaları oluyor. Bu çabalar, emperyalizmin silahlandırmayı tırmandırması, gerginliği arttırması, ve bir sıra ülkede gerici, faşist akımları, rejimleri desteklemesi olgusuyla çakışıyor. Bu, raslantı değildir. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden bu yana dünya devrim sürecinin temel güç kaynağı olan Sovyetler Birliği, emperyalist saldırıların boy hedefi olmaktan çıkmadı. Sosyalist ülkeleri, komünist partilerini, ulusal kurtuluş hareketlerini Sovyetler Birliği'nden ayırma çabalarının ardı arkası kesilmedi. Günümüzde konumları zayıflayan emperyalizm, saldırgan amaçlarını gerçekleştirmek için, proletarya enternasyonalizmi ve Marksizm Leninizm ilkelerinden her türlü ayrılıştan, anti sovyetizmin her türünden alabildiğine yararlanmaya çalışıyor. Türkiye'de de burjuvazinin değişik kesimleri, "sol" maskesi altında anti-sovyetizmi yürütenleri, oportünist akımları, barış savaşına, anti-emperyalist, anti faşist savaşa karşı silah olarak kullanıyor. Bütün bu nedenlerle sosyalizm ve komünizmin kuruluşu ile dünya gelişmesi arasındaki kopmaz bağı inceleyen bu forum, bizce hem teorik olarak, hem de pratik olarak büyük bir güncellik taşıyor.

Değerli joldaşlar,

Dünya halklarının can alıcı sorunu, barış sorunudur. Barışın en büyük düşmanı, harp tehlikesinin kaynağı emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, NATO egemen çevreleri silahlandırma yarışını tırmandırıyorlar. NATO'nun Washington tepe toplantısı, Brüksel savaş bakanları toplantısı kararları, ABD'nin Nötron bombası üretme kararı, bu tırmanış sürecinin belirgin aşamalarıdır. Emperyalizm, bu politika ile yumuşamanın askersel alanı da kapsamasını engelliyor. Askersel gücünü halklara karşı, yeni-sömürgecilik yöntemlerine dayanak yapıyor. Emperyalizm bölgemizdeki, Yakın Doğu'daki baskılarına arttırıyor, gerginlik ocaklarını körükliyor. Bu süreç, hem Türkiye, hem de çevremiz halkları için büyük bir tehlike oluşturuyor.

Emperyalizmin silahlanmayı hızlandırması, bugün ulaştığı dev boyutlarla, yeni bir harbin maddesel temellerini hazırlayan bir öge oluyor. Pekin hegemonyacılarının güttüğü, ABD emperyalizmi ve NATO egemen çevreleriyle uyumlu yürüttüğü politika, bu tehlikeyi daha da arttırıyor. Harbin kaçınılmazlığını savunmak kadar, bu harp tehlikesini küçümsemek de bir yanılgıdır. Bu, yığınların barış savaşımına mobilize edilmesine ve emperyalizmin saldırganlığına karşı savunmayı güçlendirmeye engel olur.

Dünyada güçler oranının sosyalizmden yana köklü bir değişikliğe uğramasıyla harbin önlenmesi, barış içinde yanyana yaşama ilkelelerinin etkinlik kazanması için ön koşullar oluşmuştur. Sovyetler Birliği, sosyalist devletler topluluğu, Avrupa'da barış ve güvenliğin, dünyada yumuşama sürecinin güçlenmesi yolunda aralıksız, ardıcıl bir savaş yürütüyor. Bu yolda atılan ileri adımlar, sosyalist dünya sistemi, uluslararası komünist hareketi ve tüm barış güçlerinin uyumlu çabalarıyla gerçekleşti.

Sovyetler Birliği'nin Birleşmiş Milletler toplantılarında yaptığı somut öneriler ve Varşova Paktı devletlerinin son Moskova deklarasyonu, barış, güvenlik ve silahsızlanma savaşımında tüm dünya halkları için somut bir eylem programı oluşturuyor. Bu programın yaşama geçmesinde, herşeyden önce kardeş komünist partilerinin ortak, uyumlu eylemleri belirleyici önem taşıyor. Bu yolla tüm barışçı güçleri ortak eyleme çekmek olanakları daha da genişliyor.

Emperyalizm, silahlanma yarışını alabildiğine körüklediği bu dönemde, karşısında en büyük engel gördüğü dünya sosyalist sisteminin konumlarını zayıflatabilmek için ideolojik alanda da yoğun bir kampanya yürütüyor. Kapitalizmin üçüncü bunalım döneminde emperya-

lizm, bu alanda da cepheden açık saldırıyla başarı olanaklarını biteviye yitiriyor. Marksizm-Leninizm ilkelerinin dünya çapında etkinliğinin hızla arttığı günümüzde, emperyalizm kendini bu koşullara uydurmaya çalışıyor. Sosyalizme karşı saldırılarında her tür oportünist akımdan, örneklerden yararlanıyor. Özellikle işçi hareketi içinden, eleştiri maskesi altında reel sosyalizme düşmanlık güden her akımı destekliyor. Marksizm-leninizmin bütünselliğine, evrensel geçerliğine karşı çıkan sözde "Marksist" görüşleri alabildiğine yayıyor. Revizyonist çabaların gürültüsü ve görüntü bolluğu, gücünü emperyalist kaynaklardan alıyor. Emperyalizm, "insan hakları" demagojisi ile giderek yoğunlaşan bir "psikolojik harp" yürütürken "yavuz hırsız" rolünü oynuyor. İşçi hareketinde kimileri de bu kampanyanın etkisi altında kalabiliyor. Hatta onun borazanlığını üstlenenler çıkıyor. Böylece, günümüzde Marksizmi-Leninizmi revize eden görüşlerle, antisovyetizmin, sosyalist ülkeler düşmanlığının her türüyle savaş, yalnız teorik bir sorun olmakla kalmıyor, tüm insanlığın yazgısını doğrudan ilgilendiren, yaşamsal barış savaşının bir sorunu oluyor.

Pekin yöneticilerinin, ideolojik bataklıkta "uzun yürüyüşü" sonunda vardıkları nokta bu görüşü doğruluyor. Onlar da Marksizm-Leninizm'i anti-sovyetik konumlardan revize etmekle işe başladılar, şimdi NATO'nun Uzak Asya'daki 16. üyesi diye anılıyorlar.

Değerli yoldaşlar,

Emperyalizm, NATO'nun egemen çevreleri, Türkiye üstünde baskılarını arttırıyor. Bugünkü Türkiye hükümeti, bu baskılar altında geriye doğru bazı adımlar attı. Amerikan üslerinin yeniden yoğun olarak çalıştırılmasını sağladı. Son NATO savaş bakanları toplantısında, yeni bir casusluk sistemi için Sovyetler Birliği'ne karşı yeni üs açma sözü verdi. Egemen çevreler böylece, Türkiye halkının sırtına milyarlarca liralık yeni silahlanma harcamaları yüklenmiş oldu.

Emperyalizmin ülkemiz üstündeki askersel, politik ve ekonomik baskılarının başlıca amaçlarından biri, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında gelişen ekonomik işbirliğini, kültürel ve politik ilişkileri engellemektir. NATO genel sekreteri, son NATO savaş bakanları toplantısında, Türk-Sovyet ilişkilerini kastederek "Türkiye'nin başka kaynaklara yönelmemesi için ekonomik yardım" zorunluğundan söz etti. Eski "Marşal Planı"nın bir yeni örneğinin uygulanması gereğini vurguladı. Türkiye ekonomisini güdümüne almaya çalışan, emperyalist tekellerin örgütü, Uluslararası Para Fonu

temsilcisi de Türk-Sovyet ticaret anlaşmasına karşı çıktı.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, ülkeyi emperyalizme daha sıkı bağlama çabalarını, anti-sovyetizmi, sosyalist ülkelere karşı düşmanlığı körüklemekle atbaşı yürütüyor. Burjuva basını hem uluslararası anti-sovyetik kampanyaları Türkiye'ye taşıyor, hem de alışılacelmış "Sovyet tehlikesi" masalını yayıyor. Bu amaçla Maoçu guruplardan ve sağcı revizyonistlerden yararlanıyor.

Bu çabalara karşı işçi sınıfı, halkımız somut, eylemsel adımlar atıyor. Bu yıl ülkemizin, başta İstanbul olmak üzere birçok büyük kentinde, işçi yataklarında Büyük Ektober Devrimi'nin yıldönümü yığınsal gösterilerle kutlandı. Sovyet Deniz Filosu'nun İstanbul limanına yaptığı geziyi tüm kışkırtmalara karşın, halkımız yakın, sıcak bir ilgiyle karşıladı. Bütün bunlar, Türkiye'de anti-sovyetizmin giderek etkinliğini yitirdiğini gösteren örneklerdir.

Değerli yoldaşlar,

Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye karşı izlediği politika barış, dostluk, iyi komşuluk, karşılıklı yarara, eşit haklara dayanan ekonomik işbirliği ilkelerine dayanıyor. Bu ilkelere dayanan Sovyet yardımı, hem ülkemizin ekonomik bağımsızlığı için maddesel bir temel oluşturuyor, hem de halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına yardım ediyor.

Partimiz, sosyalist ülkelerle imzalanan ekonomik, teknik, kültürel işbirliği anlaşmalarına böylesi bir açıdan bakıyor. Hükümetin bu yolda attığı en küçük bir adımı olanca gücüyle destekliyor. Örneğin, Avrupa Topluluğunun "ortak pazarın" Türkiye tekstil ürünlerine ambargo koyduğu, Uluslararası Para Fonu'nun Türk parası ve ekonomisi üstünde ağır baskılar uyguladığı bir dönemde, bu geçtiğimiz Kasım ayında, Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında imzalanan anlaşmalar, Türkiye'de ağır endüstrininin gelişmesi için çok elverişli olanaklar sağlıyor. İki ayrı dünya sisteminin Türkiye ile ilişkileri arasında böylesi bir karşılaştırma, emperyalizme, tekellerin egemenliğine karşı savaşta halkımızın yararına oluyor. TKP, geniş emekçi yığınları bu yolda aydınlatmayı görev biliyor.

Haziran ayında imzalanan Türk-Sovyet Politik Belgesi'nin, özellikle "tehdide ve kuvvet kullanmaya başvurmana ve topraklarının diğer devletlere karşı saldırı ve yıkıcı çabalar için kullanılmasına izin vermeme" ilkesinin yaşama geçmesi için partimiz vargüçle savaşıyor.

Genç Sovyet devleti daha ilk günlerinde, Türkiye halkına ulusal kurtuluş savaşında dostluk ve dayanışma elini uzattı. TKP, bu enternasyonalist tutumu halkımızın belleğinden silmek isteyenlere karşı savaşıyor, iki halk arasındaki bu kardeşlik geleneklerini canlı tutuyor. Bu gelenekler, ulusal bağımsızlık savaşımızın önemli bir ideolojik dayanağı oluyor. İki halk arasındaki kardeşliğin güçlü desteğiyle, ulusal bağımsızlık savaşının utkuya ulaşacağı inancı daha da pekişiyor.

Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin Leninci enternasyonalist politikası yalnız Türkiye'de değil, dünyanın dört bir yanında, halkların ulusal bağımsızlık savaşlarına en önemli bir destek, güç kaynağı oluyor. Bu yadsınamaz olgu, tarihsel, dünya ölçüsünde deneylerle kanıtlanmıştır. yalnızca Sovyetler Birliği'nin, sosyalist Küba'nın Angola'ya, Etyopya'ya özverili yardımlarını anımsatmak yeterlidir.

Değerli yoldaşlar,

Sovyetler Birliği'nde, komşumuz Bulgaristan'da, öteki sosyalist ülkelerde, sosyalizm ve komünizm kuruculuğunda elde edilen her başarı, Türkiye'de işçi sınıfının, halkımızın savaşı için özendirici, esinlendirici bir örnek oluyor. Burjuvazinin bu başarıları gizleme ve küçümseme çabalarına karşı TKP savaşıyor. Partimiz bu çalışmayı, sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü halkımıza somut olarak kanıtlamak yolunda etkin bir yöntem sayıyor.

İki sistemden sözde eşit uzaklıkta durma yanlısı görüşlerden, proletarya enternasyonalizmini çığneyen tutumlardan ve Maoçuların anti-sovyetik politikasından egemen güçler emperyalizme, NATO'ya bağlılığı arttırmak yönünde yararlanıyor. Bu olgu, revizyonist eğilimlere, Maoçuluğa karşı savaşın ulusal bağımsızlık savaşından ayrılamayacağını kanıtlıyor.

Değerli yoldaşlar,

Emperyalizmin askersel, politik, ekonomik örgütlerine, NATO'ya, CENTO'ya, Ortak Pazar tekellerine bağlılık, Türkiye'yi derin ekonomik, sosyal, politik bunalımların kaskacına sokmuştur.

Resmi verilere göre bu yıl, enflasyon oranı yüzde 37 ile 70 arasındadır. Başbakanın belirttiği ne göre çalışan nüfusun yüzde 20'si, yaklaşık 4 milyon işsiz vardır. Türkiye'nin dış borçları 20 milyar dolara ulaşüyor. 1972-77 arasında Türk parası 15 kez devalüe edildi. Dış ticaret açığı, son 14 yılda 13 kat artmıştır. Bu artış, özellikle 1971-77 arasında, Türkiye'nin tüm NATO ülke-

leri içinde askersel harcamalarını yüzde 33 gibi bir oranla en fazla arttıran ülke olmasıyla akından bağlıdır.

Bunalımlar, yalnız emekle sermaye arasındaki ilişkiyi keskinleştirmekle kalmıyor. Bir de emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvaziyle işçi sınıfı ve halkımız arasındaki ilişki sertleşiyor. Bu, sınıf savaşlarının geniş boyutlar, sert, kanlı biçimler almasında kendini gösteriyor. Egemen güçler, eski yöntemlerle kolay kolay hükümet edemez duruma geliyorlar. Son 8 yılda 10 hükümet değişikliği oldu. Günümüzde politik bunalımın belirgin göstergesi, faşist terörün tırmanmasıdır. CIA, MİT, Kontr-gerilla örgütlerinin yönlendirdiği faşist terörün uygulayıcıları, MHP'li "bozkurtlar" ve Maoçu guruplardır. Açıklamalara göre bu yıl, terörün kurbanlarının sayısı 900'ü, yaralıların sayısı binleri aşıyor.

Bu faşist terörün sivri ucunun işçi sınıfına, komünistlere ve onlara yakın olanlara çevrildiği her geçen gün daha açık ortaya çıkıyor. Yalnız Kasım ayında, gençliğin en yiğit temsilcilerinden, aralarından biri Politika gazetesi yazı işleri müdürü olan 7 İlerici Gençler Derneği üyesi öldürüldü. Bu gençlerden üçünü Maoocular vurdu. Böylece İlerici Gençler Derneği'nin bu son saldırılarla verdiği kurban sayısı 50'yi aşıyor. Faşist saldırı sosyalist partilere de yöneliyor. Ankara'da geçtiğimiz Ekim ayında yedi Türkiye İşçi Partisi üyesi genç barbarca öldürüldü. Cumhuriyet Halk Partisi'nin sola açılan kanadı da bu saldırılara, toplu kırımlara hedef oluyor.

Bütün cinayet odakları bilindiği halde, hükümet bu yuvaları kurutmuyor. TKP, hükümetin seyirci kaldığı faşist cinayetlere karşı halkı yığınsal direnmeye, can güvenliği için örgütlenmeye çağırıyor. Partimiz, işçi sınıfının birliği ve bütün ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak için çalışıyor. TİP'e, öteki sosyalist partilere, CHP'nin sola açılan kanadına, devrimci gençliğin örgütlerine, sendikalara, yığın örgütlerine Ulusal Demokratik Cephe'de birleşme çağrısı yapıyor. Emperyalizmden kaynaklanan faşist tırmanmaya karşı, değişik kentlerde örgütlenen yığınsal eylemler, faşist güçlerin yaratmak istedikleri yıldınlığı kırmakta belirleyici rol oynuyor. Faşist MHP'nin başı Türkes'in kömür işçileri yatağı Zonguldak'ta yığınsal bir direnişle karşılanması ve bölgeden kovulması bunun somut örneğidir.

TKP, faşist tehlikeye karşı savaşta bireysel terörist eğilimlere karşı olduğu gibi, eylemsizlik, yıldınlık belirtileriyle de

savaşıyor. Partimiz, eylem birliğine engel olan kimi örgüt yöneticilerinin ön yargılarını aşmak için sabırlı bir çaba gösteriyor.

Hükümette, Sosyalist Enternasyonal'e üyeliği geçtiğimiz Kasım ayında onaylanan CHP'nin sağ kanadı ağır basıyor. Hükümet, seçimlerde halka verdiği sözlerin tersine, demokratik özgürlükleri genişletmek şöyle dursun, daha da budama yoluna gidiyor. Hükümet, ilerici, demokratik güçlere karşı baskısını arttırıyor. Hükümetin valileri bir yıl içinde, Demokratik Dünya Gençlik Federasyonu üyesi İlerici Gençler Derneği'nin 20 şubesini, yasal dayanağı olmaksızın kapattı. İlerici Kadınlar Derneği'nin Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu'na üyeliğini yasakladı. İlerici yayın organları yönetmenlerinin her biri hakkında birkaç yüzyıl aşkın hapis istemiyle davalar açılıyor. Faşist 142. yasa maddesi, geri-ci-faşist hükümetler döneminden de daha yoğun çalıştırılıyor.

Ecevit Hükümeti, Avrupa'da tek yasaklı komünist partisi olan TKP üstündeki yasağı kaldırmak bir yana, partimizin legal yayınlanan programını toplattırıyor. Onu yayınlayan ÜRÜN yayınevi yazı işleri müdürü Ahmet Taştan'ı ağır hapis istemiyle yargılıyor. Hükümetin bu baskısı, TKP'nin güçlenmesini ve TKP'ye özgürlük isteminin yığinsallaşmasını durdurma girişimidir. İşçi sınıfı, ilerici, demokratik güçler, bu anti-komünist girişime, insan haklarının böylesi çiğnenmesine gereken yanıtı verdiler. Ve, 17 Ekim'de yapılan ilk duruşmayı, faşist 141 ve 142. yasa maddelerinin yargılandığı bir foruma dönüştürdüler. Bütün bir hafta boyunca TKP üstündeki yasağı, yığinsal gösterilerle protesto ettiler. ÜRÜN yayıneviyle dayanışma, uluslararası alanda geniş bir yankı buldu. Özellikle kardeş komünist partilerinin, partimizle ve ülkemizdeki demokrasi güçleriyle gösterdikleri dayanışmadan ötürü partim adına teşekkürü borç bilirim. Biz Türkiyeli komünistler proletarya enternasyonalizminin ne denli büyük bir önem taşıdığını bir kez daha somut olarak yaşadık.

Partimizin anti-sovyetizme karşı yürüttüğü ideolojik savaş, bir de TKP üstündeki yasağın başlıca gerekçesine karşı yöneliktir. Egemen güçler, bu yasağa "Sovyet tehlikesi" propogandasıyla gerekçe uyduruyorlar. Onlar Türkiye'nin Avrupa'da komünist partisinin yasaklandığı tek ülke olmasını, ülkemizin "jeopolitik durumu-" ile açıklamaya yelteniyorlar. Görüldüğü gibi, ülkemizin NATO boyunduruğuna bağlanma gerekçesiyle, TKP üstündeki yasağın

egemen güçlerce öne sürülen gerekçesi birdir - Anti-sovyetizm, anti-komünizmden ayrılmıyor.

Sovyetler Birliği'nden ülkemize tehlike gelmediğinin, resmi ağızlarca açıklandığı günümüzde, TKP üstündeki yasağın daha ince gerekçeleri yaygınlaştırılıyor. TKP'yi programındaki Marksçı-Leninci ilkelerden, proletarya enternasyonalizminden ayırma çabaları, bunlar arasında baş yeri alıyor. Liberal, gerici, faşist ve Maoçu yayınlar, partimizin savaş ilkeleriyle, "Avrupa komünizmi" adını verdikleri bir eğilim arasında sık sık karşılaştırma yapıyorlar. Leninci ilkelerden vazgeçmemiz koşuluyla, partimize "varolma hakkı" tanıyorlar. Türkiyeli komünistlerin, yarım yüzyılı aşkın bir süre, burjuvazinin en ağır terör ve işkencesi altında savundukları bu ilkelerden, partimiz bundan böyle de hiç bir ödün veremeyecektir. Çünkü biz, tarihsel deneyin ve kendi pratiğimizin gösterdiği gibi, Marksizm-Leninizmden, proletarya enternasyonalizminden ayrılmakla değil, tersine bu ilkelere sınıksız bağlı kalmakla utku-ya ulaşılabilceğini çok iyi biliyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Partimiz, proletarya enternasyonalizmini tek yanlı ele almıyor. Bütün kardeş komünist partilerin savaşlarıyla dayanışma içindeyiz. Türkiye'de düzenlenen uluslararası dayanışma eylemlerinin başını komünistler-partimiz çekiyor. Gili halkıyla dayanışma eylemleri yürütülüyor. Faşist cuntanın gemisi "La Esmeralda" ilerici gençliğin yığinsal eylemleriyle Türkiye limanlarından kovuldu. Halkımız İran halkının, eli kanlı şah diktatörlüğüne karşı savaşına aktif destekliyor. Arap halklarıyla, Afrika, Asya, Latin Amerika halklarının ulusal ve sosyal kurtuluşları uğrındaki savaşlarıyla tam bir dayanışma içindeyiz.

TKP, dünya devrim sürecinin temel güç kaynağı olan Sovyetler Birliği'ne, sosyalist dünya sisteminin, uluslararası komünist hareketin birliğine, ulusal bağımsızlık hareketine karşı yürütülen her türlü saldırıyı göğüslemeyi güncel görev sayıyor.

Özellikle, barış ve silahsızlanma savaşımında, sosyalist ülkelerin yapıcı girişimlerine omuz vermek, emperyalizmin saldırganlık politikasına ardıcıl karşı çıkmak, bu amaçla en geniş barış güçlerini eyleme geçirmek için dünya komünist partilerinin sürekli, u yumlu, ortak eylemleri bir zorunluktur.

Değerli yoldaşlar,

Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne, gösterdiği sıcak konukseverlikten ötürü candan teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Dikkatinize saygılar.

Komintern 60 yaşında

İ.Bilen

TKP MK Genel Sekreteri

Komintern, dünyada yeni bir çağ, kapitalizmden, sosyalizme geçiş çağını açan Büyük Ekimbr Sosyalist Devrimi'nden sonra kuruldu. O, Sovyet devletinin dört yandan silâhlı emperyalist salgıncılara, karşı devrimcilere karşı ölüm-kalım savaşı verdiği günlerde, Lenin'in önderliğinde, bolşevikler partisinin aktif desteğiyle kuruldu. Avrupa, Amerika ve Asya'da 30 ülkeden 52 delegenin katıldığı komünist partilerin, gurupların uluslararası konferansı, 4 Mart 1919'da III. Enternasyonal, Komünist Enternasyonalı oluşturdu. Komintern, adı üstünde: Evrensel komünist hareketin genel kurmaylığıydı.

Komintern'in kuruluşu, tarihsel bir zorunluktan. Dünya proletaryasının oportünizme, reformizme ve sosyal şövenizme karşı, ideolojik ve örgütsel bir başarısıydı. Dünya devrim süreci açısından komünist hareketin böylesi bir örgütü büyük önem taşıyordu. Gündemde somut görevler duruyordu: Komünist hareketin, stratejik, taktik ve örgütsel ilkelerini saptamak. Bir çok ülkelerde komünist partilerini oluşturmak. Dünyanın ilk sosyalist devleti, genç Sovyet Cumhuriyetini, burjuva demokrasisine karşı, proletarya diktatörlüğünü savunmak. Ulusal kurtuluş hareketlerini dünya proletaryasının savaşlarıyla bağlamak. Bu ilkeler çevresinde, bu savaş bayrağı altında uluslararası işçi sınıfını birleştirmek. III. Enternasyonalin savaş platformunu Lenin'in emperyalizm ve sosyalist devrim teorisi, proletarya diktatörlüğü öğretisi oluşturuyordu. Komintern'in güç kaynakları genişti: Bu kaynaklar, Lenin'in kurduğu Sovyet devleti başta olmak üzere uluslararası işçi hareketi, ulusal kurtuluş hareketleriydi. Lenin'in, "III. Enternasyonal ve tarihteki yeri" yazısında belirttiği gibi, Komintern'in görevi "Marksizmin öğüdünü yerine getirmek, eyleme dönüştürmek, sosyalizmin ve işçi hareketinin en eski ideallerini gerçekleştirmektir." Komintern bir eylem enternasyonalidir.

olarak doğdu.

Eylem enternasyonalı

Komintern hepsi 24 yıl yaşadı. Bu ~~ya~~ yıllar, çok çetin, karmaşık savaş yılları olmuştur. Üçüncü Enternasyonal'in yaptığı yedi kongrenin her biri kendine özgü, tarihsel nitelikler taşır. Örneğin II. Kongrede, strateji ve taktiğin temel sorunları programatik biçimde işlendi. III. Kongre, "Yığınlara gitme" belgisi altında yapıldı. İşçi sınıfının "Birlik cephesi" politikası saptandı. V. Kongrede, komünist partilerini "Bolşevikleştirmek" görevi önde duruyordu. VII. Kongre faşizmin niteliğini bilimsel olarak ortaya koydu. Alman faşizminin dünya emperyalizminin vurucu yumruğu olduğunu iyice vurguladı. "Faşizm harp demektir" diyerek dünya halklarını bu tehlikeye karşı uyardı. Sosyalizme yolu açan, anti-faşist halk cephesi politikasını oluşturdu. Tüm ülkelerin işçi sınıfını, demokratik güçleri, faşizme, harbe karşı savaşta cephe birliğine çağırdı.

Komintern, tek tek komünist partilerinin deneylerini sürekli olarak genelleştiren, kollektif Leninci bir okul olmuştur. Partilerin Marksçı-Leninci teoriyi, kendi somut, özgül koşullarına uygulamalarına yardım etmiştir. Komintern'in tarihinde SBKP'nin özel bir yeri vardır. Bu tarih her boydan ve soydan oportünizme, sağ ve "sol" sapmalara karşı çetin bir savaş tarihidir. Burjuvazinin uluslararası işçi hareketini etkilemek, eylemlerini, ideolojisini çarpıtmak yolunda girişimlerine, sinsî açık saldırılarına karşı başından beri uzlaşmaz bir savaş yürütülmüştür. Giderek açık anti-Sovyetik, karşıdevrimci konumlar alan Troçkizme karşı, Lenin'in partisinin, Komintern'in verdiği savaş, bunun en açık örneklerinden biridir. Komintern, devrimi, proletarya diktatörlüğünü yadsıyan, parlamentarizme saplanan, burjuva demokrasisini kutsallaştıran reformizme, sağ oportünizme karşı olduğu gibi parlamentoda, gerici yönetimli sendikalarda, yığın örgütlerinde çalışmalarını yadsıyan, yığınların güncel istemleri için savaşı ve yığınlar içindeki çalışmayı küçümseyenlere karşı da ardıcıl bir savaş yürütmüştür.

Komintern tüm kongrelerinde kendi yanlışlarını, eksiklerini acımasız eleştirmiştir. Örneğin VII. Kongrede sosyal-demokrat parti ve örgütleri baş düşman görmenin yanlışlığı, tek cepheyi yalnız "aşağıdan" gerçekleştirme denemelerinin başarı sağlamadığı saptanmıştır.

Dünya proletaryasının uluslararası devrimci savaş örgütü Komintern, tarihsel görevlerini yüz aklıyla yerine getirdi. 1943'de artık görevlerini yerine getirmiş saydı, kendi kendisini dağıttı. Ama onun Leninci savaş ilkeleri, proletarya enternasyonalizmi, dünya komünist hareketinin savaş birliği, bütün bu ideler bugün de canlıdır.

Canlı Enternasyonalizm

Komintern'in geliştirdiği ilkeler, yöntemler, biriktirdiği deneyimler bugün de komünist partilerin önündeki devrimci görevlerin çözümü için değerli bir teorik hazine oluşturuyor. 1957, 1960, 1969 uluslararası komünist ve işçi partileri danışma toplantılarında, bir sıra bölgesel toplantı ve konferanslarda kardeş partiler somut deneyimlerinden çıkarak, Marksizm-Leninizmin yeni koşullara uygulanması yolunda katkılarda bulundular.

Bizim için bugün de, emperyalizmin her türlü saldırılarına karşı, Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin reel sosyalizmin kazanımlarını harbe karşı barışı vargüçle savunmak, proletarya enternasyonalizminin başta gelen bir görevi olarak olanca güncelliğini koruyor. Örneğin önümüzde Viyetnam var! Bu kahraman halk, bu sosyalist devlet barbar bir saldırıya uğradı. O, emperyalist çevrelerle, başta Amerikan emperyalizmiyle giderek daha sıkı bağlaştı, Çin hegemonyacılarına karşı yiğitlikle savaşıyor. Viyetnam halkıyla dayanışmanın zorunluluğu, güncelliği, proletarya enternasyonalizminin dirimsel önemini bir kez daha ortaya koyuyor. Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası, iç gericilikle birlikte İspanya Cumhuriyetine, İspanya halkına saldırdığı zaman, Komintern enternasyonalizm bayrağını açmış, enternasyonal brigadaları savaş alanına çağırıyordu. Bugün de bu enternasyonalist

dayanışma bayrağı, Lenin'in partisinin, dünya komünist hareketinin elinde Viyetnam için dalgalanıyor.

Çin yönetiminin Viyetnam'a kanla kurşunla saldırması, Maoculuğun, Troçkizmin yolundan yürüyerek, giderek açık anti-Sovyetik, karşıdevrimci konumlara geçtiğini, en sonunda da emperyalizmin vurucu gücü, NATO'nun 16'ıncı üyesi durumuna geldiğini açıkça kanıtlıyor. Maoocuların bu "uzun yürüyüşü" Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi konularından sapmanın, dünya komünist hareketinin birliğinden ayrılmanın götürdüğü yeri gösteriyor.

Bu sorunda sözüm ona yansız kalmak, barışa, ulusal bağımsızlığa, egemenliğe karşı emperyalizmden, harpten, saldırganlıktan, hegemonyacılıktan yana geçmek demektir. Reel sosyalizmi savunmayı küçümseyenler, dünya devrim sürecinde, Sovyetler Birliğinin, dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolünü yadsıyanlar, proletarya enternasyonalizminin "modasının geçmiş" olduğunu savunanların saplandığı bataklık budur. "Avrupa Komünizmi" yanlılarının, dünya komünist hareketinin birliğine karşı u ileri sürdükleri her türlü görüşlerin, gerekçelerin yanlışlığı ve tehlikesi bu koşullarda açığa çıkıyor. Dünya komünist hareketinin bugün Viyetnam'la dayanışmada odaklaşan savaş birliği her zamankinden büyük önem taşıyor.

Komintern ve TKP

TKP Kızıl Oktobr'in doğrudan doğruya etkileri altında doğmuştur. Birçok kardeş parti gibi, onun da gelişmesine, örgütsel biçimlenmesine Komintern yardım etmiştir. Ona Bolşeviklik ilkelerini, Lenin'in partisinin mayasını, Komintern aşlamış, taşımıştır. Bu ilkeler: en başta, proletarya enternasyonalizmidir, proletarya diktatörlüğünü, dünya devrim sürecinin güç merkezi olan Sovyetler Birliği'ni, dünya sosyalist sistemini, reel sosyalizmi savunmaktır. TKP bu Leninci yolu izleyegelmiştir. TKP, anayurdumuzda emperyalist boyunduruğa, NATO'ya, işbirlikçi,

tekelci burjuvaziye, kapitalizme, sömürü düzenine karşı, işçi sınıfının savaşını örgütleyegelmiştir. Gerici-faşist güçlere karşı savaş, Maoculara, Troçkistlere, her soydan ve boydan oportünistlere karşı savaştan ayırmamıştır. TKP proletarya enternasyonalizmi görevlerini, ulusal görevleriyle, böylesi bir savaşla sınıksız bağlıyor. Bu somut, yadsınılmaz bir olgudur.

Ülkemizde proletarya enternasyonalizmine karşı çıkan, anti-Sovyetizm yürüten bütün gerici-faşist ve Maoçu akımlar, bu saldırılarını anti-komünizmle, anti-TKP'cilikle atbaşı yürütüyorlar. Bu da rastlantı değildir. TKP'nin Komintern'den kalıt aldığı bir savaş geleneği vardır. Daha başında, TKP'nin kurucularından Mustafa Suphi, Komintern'in kuruluş kongresinde yer almıştır. Partimizin temsilcileri Komintern'in çalışmalarına sürekli katılmışlardır. Faşist Hitler orduları, Avrupa halklarına, sonra kahpece Sovyetler Birliği'ne saldırdığı zaman Kızıl Ordu'nun savaşını, Komintern sıralarında TKP de vargüçle destekledi. Sovyet Devletini savundu. Komintern'in bütün savaşında Türkiyeli komünistlerin tuzu biberi vardır. İşte bütün bunlardan ötürü, proletarya enternasyonalizmine saldıranlar, onu ülkemizde savunan TKP'ye saldırmadan edemiyorlar. TKP'ye her nedenle olursa olsun saldıranlar da, tutarlı bir proletarya enternasyonalisti olamıyorlar.

TKP'nin özümsemediği bir gelenek de, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem ve cephe birliği politikasıdır. Özellikle VII. Kongre, faşizme ve harbe karşı, güçlü, yığınasal, ulusal, demokratik bir halk cephesi sorununu enine boyuna işlemiştir. Tüm işçi sınıfının, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokratların tüm halkın, ulusal güçlerin eylem birliğini savunmuştur. Komintern'in, komünist partilerinin bu uyarı ve çağrılarına aldırmaayan kimi sosyalistler, sosyal-demokratlar, böylelikle faşizme yolu açık tuttular.

Günümüzde Türkiye, süregen bunalımların burgacında kıvranıyor. Onu bu duruma getiren işbirlikçi, tekelci burjuvazidir. NATO'lara, emperyalist bloklara Türkiye'nin bağlanmış olmasıdır. Gerici egemen çevreler,

bu yıkıcı bunalımın içinden, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemekle, faşizme tırmanmakla çıkmak çabasındadırlar. Sosyalist enternasyonale üye olan CHP sağ kanadının ağır bastığı hükümetin politikası bu sürece karşı çıkmıyor. Hükümet sıkıyönetime, demokratik hak ve özgürlükleri yasaklamaya gitti. Bu politika faşist tırmanışa yol veriyor.

Sosyalist partilerin önyargılı yöneticileri de, TKP'nin önerdiği anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğine yanaşmıyorlar. Bu tutumdan faşizme tırmanışlar yararlanıyor.

Bunlara karşın, TKP, ilkelere dayalı eylem birliği politikasından ayrılmıyor. Bütün ilerici demokratik partileri, örgütleri, güçleri ortak savaşa, Ulusal Demokratik Cephe kurmaya çağırıyor. Demokratik haklar için, ekonomik, sosyal, politik istemler için yığınların eylemlerini örgütleyor, Leninci birliğini bu savaşların içinde yığınlarla daha sıkı bağlanmakla güçlendiriyor.

TKP Komintern'in savaş geleneklerine, yineliyoruz, devrimci Leninci ilke ve ülkülere sonuna kadar, ardıcıl bağlıdır. Yineliyoruz: Bu onun kutsal kalıtıdır !

Komintern örgütsel olarak kendi kendini dağıttı. Geçmişe dönüş söz konusu değil. Ama Komintern'in savaş tarihi, onun küllü göğe savrulmadı. Bu ilkeler canlı Leninizmdir, dipdiri yaşıyor. Bu bakımdan o ölümsüzdür!.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri

İ.Bilen yoldaşın "TKP'nin Sesi" radyosuna son politik gelişmelerle ilgili verdiği demec

Soru: Bilen yoldaş, memlekette gerici-faşist güçler bir iç savaş havası estiriyor. Bu gelişmeyi nasıl görüyorsunuz?

Yanıt: Dışardan emperyalist çevreler, özellikle Amerikan emperyalizmi, Türkiye üzerinde, ulusal çapta ve bugünkü hükümet üzerinde baskısını arttırıyor. Bu baskı değişik yönde ve biçimlerde. Ekonomiktir, parasaldır, politiktir, askerseldir. Bu baskıyla Amerikan emperyalizmi, NATO'nun baş patronları, egemen üyeleri Türkiye'deki konumlarını daha da güçlendirmek istiyorlar.

Halkımız üzerindeki, ulusal çapta diğer bir baskı da içeriden, işbirlikçi büyük burjuvaziden, en gerici, faşist partilerden, bu çevrelerden geliyor. Bu iç baskının başını AP, MHP, Demireller, Türkeşler çekiyor. İşbirlikçi burjuvazinin, bu her iki partinin, bunlarla elele veren Maocuların arkasında yine Amerikan emperyalizmi, NATO'nun baş patronları duruyor. Faşist tırmanış böylece daha somut biçimler alıyor, tehlike daha da büyüyor.

AP-MHP: Demirel'i, Türkeş'i, CIA'sı, kontr-gerillası ilerici güçlere, CHP'nin sola açılan kesimine karşı saldırılarını yoğunlaştırdılar. Bunların taktiği, gerici güçlerin işbirliğini oluşturmak, bütün ulusal, demokratik güçlerin savaşta elele vermelerini engellemek, Ulusal Demokratik Cephe kurmalarını baltalamaktır. İkiircimli bir politika izleyen, alaşımı karışık, CHP hükümetini ıskartaya çıkarmaktır. Faşist tırmanışa yolu daha da genişletmektir.

Bu amaçlarını, faşist diktatora kurmak istemlerini Demirel de, Türkeş de gizlemiyor. Her ikisi de hükümeti devirmek çağrılarını sık sık yineliyor. Gerici basın, "Tercüman" gibi faşist eğilimli gazeteler bu tür çağrılarla dolu. AP-MHP-Maocu saçayağının yöneticileri açıktan açığa memleket-

te iç savaş yolunu açmak için geniş provokasyonlara gidiyorlar. Ve bu eylemlerini, son aylarda, Doğu illerine kaydırıyorlar. Burada büyük bir çıban başı koparmak girişimini gösteriyorlar. Emperyalist ajanların, en gerici, faşist çevrelerin bu hazırlıkları yabancı basına da yansıdı. Batı Almanya'nın en büyük dergilerinden "Der Spiegel": "Silahlı sağ, Ecevit'i düşürmek için iç savaş çıkarmaya çalışıyor" diye yazdı. Derginin bu açıklaması, Türkeş'in Batı Almanya'da eski, yeni Hitlercilerle, Strauss'la yaptığı gizli, açık görüşmeler sırasında oluyor. Ama asıl plânı Washington'da CIA hazırlamıştır.

AP-MHP-Maocu üçlünün hükümeti devirme taktiği belli, önceden hazırlanmış bir plâna göre yürütülüyor. Önce, Türkeş'ler Ankara'dan, Tandoğan'dan "Büyük yürüyüş"e geçtiler. Bu, Mussolini'nin "kara gömleklileri"nin çıkışı gibi bir şey olacaktı. Bankalar, holdingçiler, işbirlikçi burjuvazi bu gövde gösterisine büyük paralar, araçlar döktü. Faşist komandalara otobüsler, trenler, uçaklar tuttu. Fiyaskoyla sonuçlandı. Gene de durmadılar. Kanlı Malatya, Elazığ, Iğdır, Antep olayları birbirini izledi. Uygulamalar sürüyor. İstanbul'da, İzmir'de, Samsun'da AP, "alanlara!" diyor. Türkeş'çiler, Erzurum'da meydan okuyor. Yine büyük paralar dönüyor. Otobüsler, trenler, uçaklar yine komando taşıyor. İç ve dış basın, bu faşist tırmanışı ordu içinde Amerikancı bir kolun desteklediğini yazıyor. Bütün bu olaylar, bu açıklamaları doğruluyor.

Maocuların bir kolu, Perinçek'çiler Türk şövenizmini körüklüyor, kışkırtıcılık yapıyor. Öteki kolu Kürt gericiliğine dayanıyor, ayrılıkçılığı körüklüyor, ilerici güçlerin birliğini baltalıyor, provokasyonlar düzenliyor. Her ikisi de bir ağaya, bir efendiye, Amerikalıya hizmet ediyor.

Bunlar olurken gerici, faşist gazeteler hep bir ağızdan "bölücülük" diye bir curcunadır kopardılar. "Anayasa" diyorlar, Türkiye'de Türk'ten başka, "Kürt, Laz, Arap" diye hiç bir halk, ulus, azınlık yoktur, diyorlar. TKP, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesini, onlara eşit, demokratik, Anayasal haklar sağlanmasını istiyor. Bu "bölücülüktür" diyorlar.

Kürt halkı, emperyalizmin, gerici Türk burjuvazisinin, egemen çevre-
lerinin, onların hükümetlerinin elinden çok çekmiştir. Kürt halkı üzerin-
deki baskılar, Osmanlılardan, İttihatçılardan bu yana süregeliyor. Cumhu-
riyet kurulduktan sonra bu baskı geniş, kanlı biçimler almıştır.

Kürt halkının ulusal hakları için, özgürlük için, hak eşitliği için
savaşımını bir çok Kürt beyleri, şeyhleri kendi sınıfsal çıkarları yolunda
sömürdüler. Emperyalistler ve Türkiye'de egemen burjuvazi, bunlardan her za-
man yararlanmış, Kürt halkı üzerindeki baskıyı daha da arttırmıştır. Geri-
cilerin kışkırttığı ayaklanmalar, yüzbinlerce Kürt köylüsünün yerlerinden,
yurtlarından olmasıyla, kırılmasıyla sonuçlanmıştır. Sonunda bu Kürt bey-
leri, ağaları Türk burjuvazisiyle yazarlığa girmiş, anlaşmış, beylerin bey-
liği, ağaların ağalığı, Türk burjuvazisinin boyunduruğu sürüp gitmiştir.
Doğu illerine kaydırılan bugünkü kışkırtmalarda, CIA'nin, Amerikan emper-
yalistlerinin parmağının olması yeni değildir. Türkeş'ler, Demirel'ler,
Maocular emperyalizmin masalarıdır.

Bugün Doğu illerinde edimsel, somut biçimiyle valiler sıkıyönetim uy-
guluyor, ordu ve jandarma birliklerini kullanıyorlar. Kürt halkına karşı
yeni bir kırım hazırlığı var. Bu canavarlık karşısında, eli kanlı Demirel'
lerin, Türkeş'lerin, onlarla elele veren Maocu'ların karşısında hiçbir yurt-
sever, hiçbir namuslu kişi eli bağlı duramaz. Kürt beyleri her zamanki gibi,
gericiliğin eline oynuyor. Kürt halkının can düşmanı olanlar birleşiyor. Ba-
zı yolunu şaşırmış, nereye giderceğini bilmeyen, sözde "aydın" geçinen
kimseler: "özgürlük" diyor, ama faşist saldırıları bırakıp ilericilere sal-
dırıyor.

Faşist zorbalar Kürdistan'da ateşle oynuyor. Yurttası yurtaşa kırdır-
mak girişimlerini bu bölgeye aktarmak çabasındadırlar. Buna karşı bütün
demokratik güçler uyanık olmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi, Kürt halkının ulusal ezgiden kurtulması
için, hak eşitliği için verdiği savaşımı bundan böyle de var gücüyle des-
tekliyecektir. Türk ve Kürt halkının emperyalizme, işbirlikçi büyük burju-

vaziye, gerici ağalara, beylere karşı savaş birliğini oluşturacaktır. Bugün başta gelen görev, ilerici güçlerin savaş birliğini sağlamaktır. Komünist Partisi, komünistler emperyalistlerin, faşistlerin kanlı provokasyonlarına karşı yığınları uyarmak, onları örgütlemek savaşımını daha da güçlendirecektir.

Faşist zorbalığa geçit verilmeyecektir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VEKE
TÜSTAV

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın Kahramanmaraş

oyları üzerine TKP'nin Sesi Radyosu'nun sorusuna verdiği yanıtlar

Soru: Bilen yoldaş, Kahramanmaraş'ta kanlı olaylar oluyor. TKP

durumu nasıl değerlendirdiriyor?

Yanıt: Kahramanmaraş olayları, ayırdır. Tıvandırılan faşist terör zih-
ciliğin bugüne kadar ki en kanlı halkasıdır. Yüze yakın yurttaşımız yaşam-
larını yitirmiş, binlerce yakın yurttaşımız yaralanmıştır. Demokrasinin bütünü-
nün, partilerin binlerce yakınları yakılmış, dükkânlar yağma edilmiştir. Türkiye hal-
kı, barınacak bir kırıntı, kurdaklına ve yağma olayıyla karşı karşıyadır. Bu
kanlı olay faşistlerin erke öldükleri zaman anayurdumuzda ne olur yapacak-
larını gözler önüne seriyor.

Gazeteci Ecevit, Maras olayları üzerinde dururken Endonezya kırtımından
söz etti. Ama ne yaptıklarını söylemedi. Hükümet saldırganı adıyla, sanay-
iye aydınları çekiliyor. Parlamento da garici ve faşist partiler olayları
tepetaklar ediyor, kırma ekle çıkıyor. Gurjuva basın "sünet-alevi çatış-
ması", "maras" yağmalarıyla olayları bir sis perdesi altında gizlemeye ca-
listiyor. Bütün bunlarla işci sınıfının, halkımızın, tüm ulusal demokratik
güçlerin savaşlarını bastırarak tutuyorlar. Öyle soruyorlar, suçlular, kıs-
kırtıcılar ve saldırganlar ortadadır. Sonuçtur. Bunlar, Amerikan emperya-
lizmidir. İşbirlikçi burjuvazidir, onlara dayanan garici-faşist güçlerdir.
Amerikan emperyalizmi, Türkiye'de de, iç savaş boyutlarına varan kıs-
kırtıcılar bütün olanaklarıyla kışkırtıyor. Kahramanmaraş'taki olayların
ortasında CIA'nın parmağı vardır. Amerika'nın Sesi radyosu bu olaylardan
Dünya'da özellikle CEMTO'nun kayıtlarına ve İran'da halk ayaklanmalarına ortaya
çıkan yeni durum ayak uydurma politikasıyla bağlıdır. Emperyalistler,
Sovyetler birliği ile iyi komünizm ve dostluk ilişkilerini içinde bir
Türkiye istemiyorlar. Bu nedenle ulkenizdeki tüm garici, faşist ve maoist

karsi dovrlarini halkimiz kisiyiyorlar.

Haras kisiyini suclari Stas'ca, Melatya'da, Elazig'da ve 1 Mayis 1977

de kan dokenlerden baskalari degildir. Demirel, Turkes, Erbakan ve Feyzullah

ile Hacı parti sözcüleri kahramanlar oylari üzerinde konusular. Komünist-

in ile kandiylarini ele veriyorlar. Bunlar, terörle hükümet yikmak, yerine

daha gerici bir hükümet kurmak peşindedirler. Kizil acik fasist diktatörlük

istiyor. Kimisi, buna bir basamak olacak AP-CHP hükümetinden söz ediyor. Asil

amaci bu yolla fasist hareketini, ulusal ve sosyal kurtulus savasini, bu

savasin da evlariyinda yer alan TKP'yi, sosyalistleri ve CHP'ni sola acilan ke-

nadimi ezmedir. Onlar, terörü zoklayarak bu hükümet eyle anti-demokratik

yasalari meclisten gecirmek istiyorlar.

Emperyalist gizli sevwisleri, gerici, fasist ve faocu gücleri halkimize

karsi gircisti bu kanli kirm eylemlerinin sorumlulari arasinda hükümette agir-

laxta olan CHP sag kanat yöneticileri de vardir. Hükümet, Fasist odaklari

üzeline yürütmekle em cesaret veriyor. Icisi bakanı özaydini bugüne ka-

dar izlediği politikayla fasist tiranistan, komünistlerin, sosyalistlerin,

hatta kendi partisinin sol kanadı üzerinde baskı uygulamak için yararlanmistir.

Icisi bakanı polisi yasa dışi kullanimis, bir sagdan yekalansiniz, bir kac da

sol dan yakalayan yolunda emirler vermistir. Böyle bir icisi bakanıyla fa-

gist terör önlenmez.

Haras kirm, ulusal demokratik gücler için artik kesin bir uyarı olmalıdır.

Emperyalistin, isbirlikci burjuvazinin kisiyiristi fasist tehlike halkin üzeline

kanli, kurbanla yürüyor. Buna karsi daginiklik olmaz. Eylem birliginden yan

ci olmak olmaz. CHP yöneticilerinin "kendi diziizdaki sol" dedikleri demokratik

güclerden uzak durma politikasi onlari beklediği sonuculari vermektedir.

Fasist saldirganlar uysallasmamistir. Saldirilar her gecen gün kanli boyutlar

alıyor, azıyor.

TKP ile eylem birligine yanasima politikasi sosyalist partilere de zor-

luklardan, fasist saldirilar karsiizluktan baska birsey getirmiyor.

Bu durumda hic zaman yitirmeden ulus ulusal, demokratik güclerin eylem ve cephe

birligi yolunda kalici adamlar atamak gerekiyor. TKP bu yolda her türlü ortak

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

MERKEZ KOMİTESİ

AVRUPA KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİNE

Değerli yoldaşlar,

Kardeş partilerin, Avrupa komünist ve işçi partilerinin 1976 Berlin konferansında TKP ile, Türkiye'deki demokratik güçlerle dayanışmalarını duyurmaları, Türkiye işçi sınıfının, halkımızın savaşına yeni bir atılım kattı.

Bu yılın başında, gerici faşist karması hükûmetin yerine kurulan CHP ağırlıklı hükûmet döneminde emperyalizmin, NATO'nun, ülkemiz ve halkımız üzerindeki baskısı daha da artmıştır. Sosyalist enternasyonalin üyesi olan Ecevit başbakanlığındaki hükûmet döneminde komünistlere, ilerici, demokratik güçlere karşı yönelen ağır baskılar ve saldırılar süregidiyor. Amerikan emperyalizminin, NATO'cu güçlerin "insan hakları" maskesi altında sosyalist ülkelere saldırısının yoğunlaştığı bir zamanda NATO üyesi Türkiye'de temel insan hak ve özgürlükleri egemen çevrelerce kabaça çiğneniyor. Avrupa'da komünist partisinin yasaklandığı tek ülke Türkiye'dir.

Ülkemizde en başta insanların can güvenliği kalmamıştır. Büyük kentlerde halk karanlık bastıktan sonra korkusuzca sokağa çıkamıyor. Demokratik gazeteleri, yayınları okuyanlar açık saldırılara uğruyor. Belirli semtlere orada oturmayanlar serbestçe giremiyor. Hükûmetin kurulmasından bu yana, son yedi ay içinde dörtyüzden fazla yurttaş faşist komandoların, gizli-açık polisin ve Maoçu provakatörlerin kurşunlarıyla can vermiştir, binlercesi yaralanmıştır. Komünist, ilerici ve demokratik güçler, CHP'nin sola açılan kanadı bu saldırılara hedef oluyor. Tırmanan bu faşist terörün amacı hükûmeti daha sağa çekmek, onun sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmesini baltalamak, emperyalizmin körüklediği "soğuk harp" rüzgarını ülkemizde de estirmek, burjuvazinin gerici hükûmetler eliyle yaptıramadığını bu hükûmete yaptırmak, ilerici güçleri sindirmektir. Emperyalist çevrelerin, işbirlikçi büyük burjuvazinin desteklediği faşist parti MHP sosyal demagojiyle yılgınlığa kapılan yığınları toplamağa çalışıyor. Bu parti, devlet aygıtı içinde, orduda bazı önemli kilit yerlerinde yuvalanmıştır.

Hükûmet böylesi bir durumda faşist tehlikeye karşı seyirci kalıyor. Saldırı yuvalarını dağıtmıyor. Halka verdiği sözlere sırt çeviriyor. Sallantılı, ikircimli tutumunu sürdürüyor.

Ecevit hükümeti döneminde ilerici örgütlere, yayınlara karşı koğuşturma ve baskı yoğunlaşmıştır. ÜRÜN, BARIŞ VE SOSYALİZM SORUNLARI gibi dergiler, TKP PROGRAMI, TKP KONFERANSI BELGELERİ gibi yayınlar toplatılıyor. İlerici yayımcılar mahkemeye veriliyor. ÜRÜN dergisinin 47 sayısından 26'sı toplatılmıştır. İlerici bir gazeteci-yazar için istenen cezaların toplamı 156 yılı buluyor.

TKP PROGRAMI'nı yayınlayan ÜRÜN yayınevi sorumlularının duruşması İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılıyor. Önümüzdeki duruşma günü 17 Ekim'dedir. Savcı, yayımcının Ceza Yasası'nın 141. maddesinden yargılanmasını istiyor. Böylelikle bir yayın davasını gizli örgüt davasına dönüştürmek taktiğini izliyor. TKP KONFERANSI BELGELERİ'ni yayınlayan TEMEL yayınevi sorumlusunun duruşması Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde sürüyor. Önümüzdeki duruşma 27 Ekim'dedir. Savcı yayımcının Ceza Yasası'nın 142. maddesinden yargılanmasını istiyor. Faşist İtalyan Ceza Yasası'ndan alınan ve sonra daha da ağırlaştırılan Ceza Yasası'nın 141. ve 142. maddeleri Türkiye Komünist Partisi'ni, işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda propoganda yapmayı yasaklıyor. Yalnız komünistlere değil tüm ilerici güçlere karşı da yönelen bu maddelerin kalkması uğrunda savaş bugün Türkiye'de geniş yığınları sarı- mıştır.

1 Mayıs günü İstanbul 1 Mayıs "Taksim" alanında onbinlerin "TKP'ye Özgürlük!" diye haykırması, bu pankartları taşımasıyla ilgili olarak 54 demokratik örgüt üstüne koğuşturma açılmıştır. 16 Haziran'da bu örgüt yöneticilerinin sorgusu başlamıştır. Bütün bu yargılama ve koğuşturmalar, Helsinki Sonuç Belgesi'ne, temel insan haklarına özünden aykırıdır.

Egemen çevreler bir yandan da sahte komünist partileri kurdurmakla yeni provokasyonlara girişiyorlar. TKP'nin yasaklı olmasından yararlanan Maocular TKP-ML adıyla, kendilerine sosyalist maskesi takan kalpazanlar TKP(R) ve TKP(B) adıyla girişimlerde bulundular. Son günlerde gerici burjuva çevrelerine bağlı olanlar, MİT ve CIA ajanları sahte bir "Türkiye Komünist Partisi" kurma çabasıyla ortaya çıktılar. "Katkı" dergisinin çevresinde kümelenmiş bu provokasyon ocağının Türkiye işçi sınıfı hareketi ile, komünist hareket ile uzaktan yakından ilişkisi yoktur. İşbirlikçi büyük burjuvazinin amacı Türkiye Komünist Partisi'nin işçi sınıfı arasında hızla artan otoritesini yıpratmak, yığınları şaşırtmak, işçi sınıfının savaşını köreltmektir. Bu çabalar, CHP ağırlıklı hükümetin sınıf sendikacılığını geriletmek, işçi hareketini gemlemek, sınıf uzlaşmacılığını dayatmak yolundaki önlemleriyle uyum içindedir.

Bütün bu saldırı ve provokasyonlar, TKP'nin ulusal bağımsızlık, barış, güvenlik, silahsızlanma, demokratik hak ve özgürlükler için bütün anti-emperyalist, anti-faşist partilere, örgüt ve güçlere ulusal demokratik cephe kurma çağrısını yaptığı bu günlerde daha da yoğunlaşmıştır.

Türkiye Komünist Partisi işçi sınıfının, halkımızın savaşlarını örgütlemekle, yığınlarla daha sıkı bağlanmakla egemen çevrelerin bu oyunlarını boşa çıkaracaktır. TKP, kardeş partilerden Türkiye'de komünistlere, ilerici güçlere karşı girilen bütün bu baskılara karşı çıkmalarını, insan hak ve özgürlüklerinin çiğnenmesinin protesto edilmesini istiyor. Bu baskıların Avrupa ülkelerinde komünist ve ilerici basında yansımalarına, önümüzdeki duruşmalara bu ülkelerden ilerici avukatların, gazetecilerin katılmalarına, Ecevit hükûmetine protesto, ilerici örgütlere, yayınevlerine dayanışma mesajlarının yollanmasına, bu ülkelerde Türkiye'deki ilerici güçlerle dayanışma komitelerinin kurulmasına kardeş partilerin ön ayak olmaları, partimizin, demokratik güçlerin savaşımına destek olacaktır.

TKP, kardeş partilerin enternasyonalist dayanışmasından, proleterya enternasyonalizminden güç alıyor, bu dayanışmaya büyük değer biçiyor.

Komünist selamlarımızla

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

Genel Sekreter

İ.Bilen

1 Ağustos 1978

TKP MK

Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın

Başbakan B.Ecevit'e gönderdiği açık mektup

Sayın Başbakan ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit,

Anayurdumuz, 42 milyon halkımız, çok ağır, çok çetin, kanlı günler yaşıyor. Halkımızın ulusal çıkarlarını, öteden beri ayaklar altına alan, emperyalizme satan en gerici güçler anayurdumuzu bir iç savaşa sürüklemek çabası içindedir. Bununla onlar, halkımızın en başta Amerikan emperyalizminin, NATO'nun boyunduruğundan kurtulmak, ulusal bağımsızlığımızı, egemenlik haklarımızı geri almak, dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliği sağlamak, ileri, demokratik bir düzene kavuşmak, sosyalizme gitmek savaşını kırmak istiyor.

Böylesi bir durumda, partiniz, hükümetiniz tarihsel bir sorumlulukla karşı karşıyadır. Bu nedenle, partim adına Size can alıcı, güncel başlıca sorunları belirtmeyi zorunlu görüyorum.

Partiniz CHP, seçimlere öteki burjuva partilerinden ayrımlı bir programla girdi. Bu programda bir dizi vaatler yer alıyordu. Halkımız, bu istemlerinin gerçekleşeceği umuduyla CHP'ne oy verdi.

Bugün ne görüyoruz, Olaylar ferman dinlemez. Hükümetiniz 9 aydır işbaşındadır. Halka verdiğiniz sözlerle yapılan işler birbirinin tam tersi olarak ortaya çıkıyor.

Bugün CHP'nin sözünü ettiği barış ve ulusal çıkarları savunma politikasından geriye ne kalmıştır? CHP ağırlığındaki hükümet NATO'ya, Amerikan emperyalizmine bağımlılık politikasını sürdürüyor. Üstelik hergeçen gün emperyalist dayatmalarla bulunduğu konumlardan bile geriliyor. "Sovyetler Birliği'nden Türkiye'ye tehlike gelmiyor" dediniz. Ama nükleer silâh depolarını, Amerikan saldırı üslerini, üstelik meclislere bile götürmeden açıyorsunuz, öteki hükümetler gibi anayasayı çiğniyorsunuz. İmzaladığınız Türk-Sovyet ortak Siyasal Belgesine aykırı davranıyor, bölgemizde barışın ve yumuşamanın çıkarlarıyla ters düşünüyorsunuz. TKP, NATO'dan çıkılmasını,

./..

Amerikan, NATO üslerinin kapatılmasını ve silâhsızlanmaya gidilmesini istiyor, bunun için savaşıyor.

CHP, faşizme karşı olduğunu bir çok kez açıkladı. Ama ağırlıkta olduğunuz hükümet, faşist tırmanışı yığınların eylemleriyle önlemek yerine, kanlı saldırılara seyirci kalıyor. Egemen güçler hükümetin eliyle ilerici güçlerin ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşımını ezmek istiyor. Kürt halkına karşı yürütülen baskı, zorla özümseme politikasına TKP karşıdır, özellikle son provokasyonları şiddetle protesto ediyor. 800'e yakın yurttaşın ölümüne yol açan kanlı terörün baş suçlusu faşist MHP ve yan örgütleri duruken, hükümetinizin valileri ilerici, yurtsever, demokratik örgütleri kapatıyor. Ama devlet aygıtını faşistlerden arındırmak, kontrgerillayı dağıtmak yoluna gitmiyoruz. Kanlı saldırı yalnız komünistleri, sosyalistleri değil, CHP'ni de ateş altına alıyor. ABD emperyalizminin güdümündeki faşist tırmanış partiniz ve hükümetiniz için de tehlikedir. Şili ve bir çok ülkenin deneyi ortadadır. Parti yönetiminiz, iç savaş çıgıkları atan Türkeşlere, Elverdi-lere, Türünlere karşı işçi ve emekçi sınıflarla, komünist, sosyalist ve öteki demokratik güçlerle birleşeceğine, eli kanlı AP ile işbirliğine yöneliyor. "Ak günler" dediniz, halkımız kanlı günler yaşıyor. TKP, iç savaşı önlemenin biricik yolunu ulusal demokratik cephenin gerçekleştirilmesinde, halkın örgütlü savaşıyla faşist yuvaların dağıtılmasında, MHP'nin kapatılmasında, devlet aygıtının faşistlerden arındırılmasında görüyor. Bunun üzerinde direniyor.

Siz demokratik özgürlüklerden, anti-demokratik yasaların kaldırılmasından yana olduğunuzu bir çok kez açıkladınız. Ama parti yönetiminiz, hergeçen gün demokratik özgürlük istemlerine kulak tıkıyor. TKP'nin programını yayınladıkları için Ürün yayınları sorumlusunu, öteki demokratik düşünceli kimseleri hükümetinizin savcıları, mahkemelere veriyor, faşist 141, 142'nci maddeler Sizin hükümetinizin döneminde yoğunlukla uygulanıyor. Bu uygulamalara "yasal zorunluklarla", "meclis aritmetikleriyle" özür bulmak olanaksızdır. Partinizin genel sekreterinin son Çanakkale konuşması, CHP yönetiminin giderek koyulaşan anti-komünizme sürüklendiğini açıkça gösteriyor. Böylece insan haklarını, demokratik özgürlükleri çiğniyorsunuz. TKP, partimizin programını yayınlayanlar üzerindeki yargılamanın durdurulmasını ve partimizin tüm gasal haklarının eksiksiz tanınmasını, tüm anti-demokratik yasaların kaldırılmasını, bütün demokratik, yurtsever, sosyalist parti ve örgütlerle basın organları üzerindeki baskılara son verilmesini istiyor.

CHP, seçimlerde halka, emekçilere "genlik getirmekten", "hakça bir düzen" kurmaktan söz etti. Ama emperyalist tekellerin dayatmalarına boyun eğen hükümetiniz, yaşamı emekçilere, halkımıza cehennem etti. İşbirlikçi, tekelci patronlar, onbinlerce işçiyi kokağa atıyor. İşsiz orduları milyonları aşılıyor. Enflasyon, devalüasyon burgacı, hergün emekçilerin, halkın lokmasını parçalar alıp götürüyor. Partinizin başını çektiği hükümet, "toplumsal anlaşma" adı altında işçilerin ücretlerine, demokratik sendikal kazanımlarına elatıyor. Küçük köylü yığınları taban fiyat politikasıyla yıkıma sürükleniyor. Hükümetiniz bunalımın bütün yükünü işçi sınıfının, emekçilerin sırtına yüklüyor. Bu ağır koşullardan, yerli-yabancı tekellerin dışında kalan burjuvazi de büyük bir zarar görüyor. Hükümetiniz halka genlik yerine yoksulluk, bir avuç tekelciye, vurguncuya ise sınırsız kâr kapılarını açtı. TKP, işçi sınıfının politik, sosyal, ekonomik, tüm demokratik haklarının elde edilmesi, Milyonların aşan ezgisinden kurtulması, toprağa kavuşması, tüm halkın mutluluğu için savaşıyor.

Bütün bşaylar, bütün verşler parti yönetiminizin, halkın geniş yığınlarının nefretini kazanmış olan, eli kanlı Demirellerin, Türkeslerin paraleline sürüklendiğini gösteriyor. Gerici, faşist karması hükümetlerden farkınız ne kalıyor? Halk bunu soruyor.

TKP, Amerikan emperyalizminin barışı kundaklama, Türk-Sovyet ilişkilerini baltalama girişimlerine, faşist tırmanışa, işsizlik ve pahalılığa karşı savaşıyor. Halkımızın, geniş emekçi yığınların savaş birliğini kurmaya çalışıyor. TKP bu yönde atılacak her türlü ileri adımı destekleyecektir.

Sizi halka verdiğiniz sözleri tutmaya çağırıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

Genel Sekreteri

i.Bilen

13 Ekim 1978

İdeolojik Görevler

TKP,içinde bulunduğumuz dönemde somut görevlerini açık olarak belirlemiştir.Partinin yığınsallaşması; işçi sınıfının yalnız öncü kesimlerinin değil,^{geri kalan en geniş yığınlarının}onların günlük,ivedi istemlerine daha etkin eğilmek yoluyla savaş alanına çekilmesi; her düzeyde eylem birliği olanaklarının sonuna kadar zorlanması...bütün görevlerden başlıcalarıdır.

TKP,bu görevleri öne koyarken küçük burjuva "sol" oportünizme karşı kararlı bir konum almış oluyor.Parti aynı zamanda,sağ oportünist tehlikeye de dikkat çekiyor.Örneğin,partinin yığınsallaşması, nicel olarak büyümesi sırasında nitel düzeyi yükseltmekten geri durmamak: işçi sınıfının geri kalmış kesimlerini savaş alanına yönettirirken,öncü güçlerin eylemlerinin gerisinde kalmamak ve günlük,ivedi istemler için savaş,sosyalizme açılan ileri demokrasi savaşından koparmamak; eylem birliği olanaklarını zorlarken,ideolojik ödün vermemek,partinin politik,ideolojik ve örgütsel bağımsızlığını daha da güçlendirmek ve proletaryanın öteki emekçi yığınlar üzerindeki hegemonyasını sağlama savaşını zayıflatmamak...gerekıyor.

TKP önünde duran çetin görevlerin altından sağ ve "sol" hatalara düşmeden kalkabilmek için,ideolojik savaş cephesini güçlendirmeye ayrı bir özen gösteriyor.Her türden oportünist akıma karşı uzlaşmaz ideolojik savaşa eskisinden bir kat daha hız vermek gerekiyor.Maoculuğa ve burjuva reformizmine,küçük burjuva sosyalist akımlardaki sağ eylemsizlik ve "sol" serüvencilik çizgilerine karşı savaş günceldir.Aynı zamanda parti içi eğitimi,en önce de temel örgütlerdeki eğitimi yoğunlaştırmak gündemde duruyor.

Partiyi yığınsallaştırmak,daha geniş yığınlara önderlik etmek ve anti-emperyalist,anti-faşist güçlerin eylem birliği için çalışmak ideolojik savaş hızlandırmakla çelişmiyor.Tam tersine birbirini tamamlıyor.Partinin ideolojik birliğini güçlendirmek, parti sıralarında yanlış eğilimlerin belir. mesini önlemek oportü-

nist akımlara karşı ardıcıl bir ideolojik savaşla mümkündür. Bu savaş aynı zamanda, yığınları daha etkin örgütlemenin ve eylem birliğinin önüne dikilen oportünist görüşleri zayıflattığı için yığınların savaşını ve emperyalizme, faşist tehlikeye karşı eylem birliğini güçlendirir. O nedenle TKP ideolojik savaş özellikle eylem birliğine karşı koyan güçlere yöneltiliyor, bu alanda ideolojik tartışmaları ,bölünmüşlüğü derinleştirmek değil, birleşilecek noktaları aydınlatmak amacıyla yürütüyor. Bu da ideolojik savaşın somut biçimlerini, düzeyini yaratıcı bir biçimde saptamayı gerektiriyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

Güncel belge

TKP'ye özgürlük!... İçinde bulunduğumuz dönemde bu istem somut, güncel bir belgidir. Faşist tırmanmaya, bu somut tehlikeye karşı işçi sınıfının, halkımızın savaşını örgütleyen, yöneten TKP'dir. Komünistlerin önünde duran görev, savaşın bu ana yönünü gözardı etmeden "TKP'ye özgürlük!" belgisini işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara mal etmek, tüm ilerici, demokratik çevrelere benimsetmektir. Bu görev, parti örgütlerinin sınıf savaşlarını, faşist tehlikeye, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı halkımızın yığın eylemlerini daha geniş ve etkin biçimde örgütleme ve yönetmesiyle, yığınlarla daha sıkı bağlanmasıyla, partinin politik-ideolojik ve örgütsel birliğini daha da güçlendirmesiyle, böylesi bir süreç içinde başarıya ulaşır.

Komünistler bu belgeyle TKP'yi daha geniş yığınlara duyurma, yığınlar arasında partinin politikasını yayma, partiyi örgütleme olanaklarını buluyorlar. Belginin bir politik işlevi, amacı bu oluyor.

Ama "TKP'ye özgürlük!" yalnızca komünistlerin ve sempatizanların değil, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, faşizme ve gericiliğe karşı, demokrasi ve özgürlükten yana her partinin, her akımın, herkesin benimseyebileceği bir istemdir. Bu, günümüz koşullarında, emperyalizmin işbirlikçisi, gerici-faşist çevrelerin sarıldığı anti-komünizm karşı ideolojik-politik savaşın somut bir belgisidir. "İnsan hakları, özgürlükleri" çağlıklarıyla anti-sovyetizmi, "soğuk harb"çiliği körükleyen bu çevrelerin maskelerini indirmek için bir savaş belgisidir.

TKP'ye konan yasak, bu yasağı perçinleyen anti-demokratik yasalar, bütün ilerici parti ve örgütlerin tepesinde "Damokles'in kılıcı" gibi sallanmaktadır. "TKP'ye özgürlük!" belgisinin ikinci bir işlevi, amacı da işçi sınıfının, bütün ulusal ve demokratik güçlerin demokratik özgürlükler için, emperyalizmi, faşist tırmanışı, gericiliği yenmek için savaşta eylem birliğini sağlamaktır. Bu belge çevresinde sosyalist, sosyal-demokrat, tüm ilerici, demokratik ve devrimci güçler-

le eylem birliğine girmek, demokrat sayısları ve politikacıları, ilerici yazar, sanatçı ve bilim adamlarını bu eylem birliğine çekmek savaşı gündeme girmiştir. Bu yönde kongre kararları olan sosyalist partilerin yöneticileri, kısır tartışmaları, dedikoduları bırakıp kararlarını eyleme geçirmelidirler.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Cephe ve hegemonya

TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaş, Parti Konferansında okuduğu raporda şöyle diyordu: "Biz, en başta işçi sınıfının, bu devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz.

Bu aykırılık, diyorlar, tek cephenin oluşturulmasına engeldir. Değildir."

Bu sözler, bütün ulusal, demokratik güçlerin tek cephede birleştirilmesi için savaşa hız verilen şu dönemde büyük ve ilkesel bir önem taşıyor. Sınıfsal konumları bırakmamak, işçi sınıfının savaşta öncü rolünü zayıflatmamak, şu ya da bu proleter olmayan sınıfın peşine takılmamak için partimizin bu doğrultusuna uygun davranmak gerekir.

Cephe için savaşmak, cephede bütün güçlerin eşitliğini, bağımsızlığını tanımak ile, proletaryanın tüm emekçi sınıf ve katmanlar üzerinde politik bakımdan etkinlik kurması, öncülüğü eylemsel olarak ele alması için çalışmak niçin çelişmiyor? Her şeyden önce, işçi sınıfının potansiyel olarak cepheye katılacak öteki güçler üzerinde politik bakımdan etkinliği olmadan cephe kurulamıyor. Hiç bir güç, artık, tüm ulusun çoğunluğunu bir tek cephede toplaacak denli devrimci güce sahip değildir.

Bu sözlerde, cephenin oluşması için proletaryanın hegemonyasının öteki güçlerce tanınması zorunludur demek istenmiyor. Böyle bir koşul öne sürülüyor. Hegemonya şu ya da bu örgütsel birimde sayısal üstünlüğü pazarlıkla almak değildir. Proletaryanın hegemonyası, çetin savaşlar içinde gerçekleşiyor. Her şeyden de önce, komünist partisinin, TKP'nin güçlenmesi, işçi sınıfının geniş kesimlerini birleştirmesi ve savaş alanına sokmasıyla her tür sağ, "sol" revizyonizmi güçten düşürmesiyle proletarya hegemon bir güç oluyor. Bu da doğallıkla, öteki emekçilerin proletaryanın öncülüğünü benimsemeleri, onunla bağlaşımları sürecinin derinleşmesi demektir. İşte, eylem birliğine yanaşmayan politik güçler, bu sürecin etkisi altında

ya cepheye katılmak, ya da yalıtılmak ikilemi içinde kalıyorlar.
Cephe, yığınları kazanmak yoluyla gerçekleşecektir.

TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV
TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Hak eşitliği

Ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı, en tam biçimde ancak sosyalizmde uygulanabilir. Nasıl ki, işçi sınıfı sömürünün her türünden ancak sosyalizmde kurtulacaksa... Ve yine nasıl ki, işçi sınıfı sosyalizme varmak için, bir dizi devrimci aşamaları gerçekleştirmek için savaşıırken sosyalizm ülküsünü savunuyorsa, tıpkı onun gibi, ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme ilkesini de savunuyor.

Şimdi, tüm aşamaları atlayarak "sosyalizm kurulsun" demek ne denli Marksizm dışıysa, burjuvazinin egemenliği altında bir Türkiye'de, toprak ağalarının, çiftlik beylerinin etkisi altındaki bir Türkiye Kürdistan'ında hemen şimdi "Kürt'ler kendi yazgılarını belirlesin" demek o denli gerici bir istemdir. Kürt emekçilerinin, köylülerinin özgür istemlerini dile getiremediği yerde, ulusun özgürce kendi yazgısını belirleyeceğini söylemek, ulusal sorunda sınıf açısından uzaklaşmak anlamına gelir.

TKP MK'nin "Tüm Ulusal Demokratik Güçlere" başlıklı çağrısında, işçi sınıfının sahip çıktığı bir temel ilke de yer alıyor. Bu, ulusal sorunla ilgili istemde yansıyor. TKP, "Kürt'lere anayasal eşit hak" ilkesini savunuyor.

Bu, demokratik bir anayasanın tüm yurttaşların, tüm ulusların ve ulusal azınlıkların eşitliğini tanıması zorunluğunu dile getiriyor. Günümüzde, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası bırakalım hak eşitliğini, Kürt ulusunun varlığını bile tanımıyor. Bu şovenist tutuma karşı savaşmak insan hakları uğrunda savaşı başlıca yönlerinden birisini oluşturuyor. Zorla özümsemenin, zorla "Türkleştirme"nin bir Anayasa maddesi olarak dayatılmasına hiç bir gerçek demokrat evet diyemez. TKP, bu gerçeği vurgularken Kürt ve Türk halklarının emperyalizme, gericiliğe, faşizme karşı savaş birliğini savunuyor.

İki program

Bir süreden beri TIP'e yakın yayın organlarında kimi yazarlar, TKP programını eleştirmeyi deniyorlar. Bu "elestiri"lerin tam da şu sırada ortaya çıkması, onların ideolojik nedenlerden çok, örgüt içi nedenlere dayandığını akla getiriyor.

Bu kimseler de partimizin programını eleştirmeyi deneyen diğerleriyle ortak bir yöntem kullanıyor. Bunlar, TKP programını eleştirirken, işçilerin karşısına Marksçı-Leninci olarak değil de nedense "dil-bilimci" kılıfında çıkıyorlar. Böylece sözcükler, takılar üzerinde kopardıkları gürültüyle programın Marksçı-Leninci ilkelerini, stratejik doğrultusunu çürüteceklerini sanıyorlar.

Eleştiriciler bizimle neyi tartışmak istiyorlar? Bunun "sosyalizme giden yolun nasıl açılacağı" sorunu olduğu görülüyor. Çünkü onlar, TKP programının "burjuvazinin kendi içinde var olduğu varsayılan 'çelişki'leri, kendi önünün açılması için tek ve yeterli veri kabul ettiğini" kanıtlamak için boşuna bir çaba içine girmişler.

Kendi özürünü başkalarının üzerine yüklemeye kalkmak işte buna denir. TIP programında "sosyalizme giden yolların" nasıl açılacağı yazılıyor. Bu bölümde sosyalist devrim "toplum yapısında derin ve köklü dönüşümler"le, "ülkeyi demokratikleştirmek"le, ulaşılabileceği belirtiliyor. Ama program, bu süreçleri erk sorununa bağlamıyor. "Köklü dönüşümler"in, "demokratikleşme"nin burjuvazinin erki eliyle yapılacağı anlaşıyor. Nitekim, Yürüyüş dergisinin 173'üncü sayısında "toplumsal anlaşma" gibi "dönüşümlerden söz ediliyor ve "Türkiye'de gerçek anlamda demokratikleşme bu yönde çok fazla mesafe almakla mümkün olabilecektir" deniyor.

TKP programı ise, sosyalizmin yolunu "işçi sınıfının ağır bastığı, işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınların, halkın egemenliğine dayanan" ileri demokratik devrim aşamasıyla açacağını belirtiyor.

Böylece ortaya iki program ve "iki taktik" çıkıyor. Birincisi, sosyalist devrimin hazırlığını burjuvazinin egemenliğinde elde edilecek "köklü dönüşümler" den, "demokratikleşme"den bekliyor. Devrimci bir durumda işçi sınıfı ve emekçilerin doğrudan sosyalist devrime hazırlıklı olacağını her nasılsa var sayıyor. İkincisi, yani TKP ise, oluşacak devrimci durumda, henüz sosyalist devrime hazır olmayan, ama ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış için savaşan yığınları birleştirmeyi, erki alma, ileri demokratik bir erk kurma savaşı içinde sosyalist devrime hazırlamayı öngörüyor.

Birincisi, pratikte sınıf savaşlarına seyirci kalma eğilimini doğuruyor; ikincisi, yığınların savaşına öncülük etme yeteneğini!...

TÜSTAV
TARİH ARASI
TÜRKİYE SOSYAL

Anti-TKP'çiliğin bunalımı

Kurulduğu ilk gün. Marksizm-Leninizme aykırı, Kıvılcımcılıcılık denilen bir plâtförm benimseyen legal sosyalist partilerden biri, şu günlerde TKP'ne ve ona yakın saydıklarına, en azılı sınıf düşmanlarının diliyle saldırıyor. Bu da, söz konusu partinin Kıvılcımcılıcılık plâtförmünü pragmatik nedenlerle bıraktığını, asıl amacın TKP'ne düşmanlıkta daha sağlam konumlara yerleşmek olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Nitekim, Kıvılcımcılı'nın asıl sapması da TKP düşmanlığını legalizmle karmaşıydı. Söz konusu parti Kıvılcımcılıcılığın özünden ayrılmamıştır.

Bir yandan Marksizm-Leninizm ilkelerini savunur görünür, proleterya enternasyonalizmine bağlılık gösterileri yaparken, bir yandan da Marksçı-Leninci, enternasyonalist partiye, TKP'ne düşmanlık etmek, -bu çelişki-, söz konusu partinin kurulduğu günden beri içine düştüğü bunalımın ve parçalanmaların başlıca politik-ideolojik nedenidir. Her bölünmede, ana konunun TKP karşısında alınacak tutum olması, bu yargının nedenli doğru olduğunu kanıtlıyor.

Ama, bu partinin yönetimi, üyelerini sürekli olarak oy alıyor. Partinin parçalanmasını, gücten düşmesini ya olumlu bir belirti, ya da raslantı olarak göstermeye çalışıyor. TKP düşmanlığı çizgisinin derin bunalımını gözlerden gizlemek istiyor.

Her partinin tarihinde atılımlar olduğu gibi, gerilemeler de olur. Nedir ki, böylesi gerileyişlerde belirleyici olanın oportünizm mi, yoksa nesnel toplumsal koşullar mı olduğunu dürüstlükle araştırmak gerekir. Küçük-burjuva sosyalizminin derin bir bunalım geçirdiği günümüzde durum nedir ? Bunalımı , kimilerinin sandığı gibi yığınları küçük burjuva ideolojisinin sarmasıyla, ya da "kütlelerin kilitlenmesi" denilen şeyle açıklamak olası mıdır ? Böyle bir şey işçi sınıfının yükselen savaşını kökten yadsımak, kendi güçsüzlüğünü, zayıflığını yığınlara yüklemek demektir. Nesnel durum şu: Sınıf savaşı keskinleştikçe, faşist tehlike artıyor. Aynı zamanda, bu tehlike karşısında boyun eğmek, ya da serüvenlere atılmak eğilimleri de boy veriyor. Ama işçi sınıfının temel yığını bu küçük-burjuva burgacında boğulmuyor. Bunun da kanıtı

TKP'nin hızla güç kazanmasıdır.

Böyle bir dönemde, bir parti sürekli geriliyorsa, gerilemesinin nedenini yığınların "bilinçsizliğinde" değil, kendi küçük-burjuva niteliğinde ve ana direği TKP düşmanlığı olan oportünist politikasında aramalıdır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Örgütlü savaş

Lenin şöyle der: "Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden hareketi tek ve belirli bir savaş biçimine bağlamamasıyla ayrılır. En değişik savaş yöntemlerini kabul eder ve onları "icat"etmez; kendini devrimci sınıfların hareketinin kendi akışı içinde kendiliğinden ortaya çıkan savaşım biçimlerini genelleştirmeye, örgütlemeye, bilinçli kılmaya bağlar. (...) Marksizm, deyim yerindeyse, kendini yığınların pratik okulunda eğitir."

Halka ölüm kusan faşist saldırganlara karşı can güvenliğini sağlamayı nasıl gerçekleştireceğiz? Anti-faşist savaşçıların bu sorusuna yukarıdaki Leninci yaklaşımdan başka hiç bir doğru yanıt verilemez. Komünistler, çok değişik koşullarda, çok değişik savaş yöntemlerini uygulayacak düzeyde yığınları örgütlüyorlar, değişik savaşım biçimleri uyguluyorlar. Bu savaşımın ana ilkesi bütün durumlarda yığınlara, yığınların eylemine dayanmak, her durumda en geniş eylem birliğini sağlamaktır.

Hükümet, "anarşi" dediği şeye karşı savaşımı yığınların dışında, elindeki devlet aygıtına dayanmak yoluyla yürütmekten söz ediyor. Yığın savaşlarının dışında kalanlar, örgütsel zayıflıklarını yığınların "yıldıdığı" safsatasıyla örtmeye çalışanlar, faşist teröre karşı savaş hukümetten "istemde" bulunmak, "ona ileri adım attırmak"la sınırlıyorlar.

"Sol" serüvenciler ise, işçi sınıfına, yığınların gücüne güvensizlik duyuyorlar. Onlar da yığınların eyleminin dışında "bireysel terörizm"le faşist saldırıyı yeneceklerini sanıyorlar.

TKP, kimi zaman hükümeti faşist teröristlere karşı kesin önlem almaya zorlamak için yığınları harekete geçiriyor. Kimi zaman bir gösteriyi, bir mitingi faşist saldırganlara karşı her türlü yöntemle savunmak için 1 Mayıs'larda olduğu gibi işçi kolları örgütlüyor, kimi zaman fabrikaları, işçi yataklarını yığınların devrimci karşı koyuşlarıyla faşistlerden arındırma savaşımının başını çekiyor. Komünist

bugün "evlat acısına son verilsin" diye imza topluyor, birgün sonra faşistlerin bombaladıkları, kundakladıkları örgüt binalarını savunmak için ölümü göze alıyor... Savaş böylesine kırıncı kırıncı gidiyor. Tek sözle, işçiler, emekçiler, geniş halk yığınları faşist terörcülere karşı can güvenliklerini savunmak için savaşa atılma isteğiyle doludur ve TKP bu birikimi örgütlüyor, bilinçli savaşa dönüştürüyor.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

Çarpık eğilimler

Sendikalarda ve yığın örgütlerinde değişik politik-ideolojik akımlara bağlı işçiler, emekçiler örgütlüdür. Bu yığınları bir araya getiren, her yığın örgütünün kendine özgü bir dünya görüşü, ideolojisi olması değildir. Örneğin sendikaların, Marksizm-Leninizmin yalnızca belirli bölümlerini içeren bir "anti-kapitalist ideolojisi" olamayacağı gibi yığın örgütlerinin de sosyalizmden, devrimden söz etmeyen bir ideolojisinden söz edilemez.

İşçi sınıfı sendikalarda, emekçi yığınlar yığın örgütlerinde ekonomik, sosyal, politik, kültürel hakları, çıkarları temelinde, böylesi savaş platformlarında birleşirler. Komünistler bu savaşlara öncülük eder, onları anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelci amaçlara yönlendirirler. Bu savaşlar içinde yığınları burjuva, küçük burjuva politik-ideolojik akımların etkinliğinden kurtarmak, onlara işçi sınıfının ideolojisini, işçi sınıfı partisinin politikasını benimsetmek olanıdır. Yığınlar arasında, bu arada sendikalarda, yığın örgütlerinde çalışan komünistler, Marksçı-Leninci ilkeleri, TKP'nin tutumunu, belgilerini olanca netliğiyle, açıklığıyla propoganda ederler.

Bu propogandayı yığınlarla bağları koparmadan, onların savaşlarını yöneterek, değişik yığın örgütlerinin özelliklerini, yığınların değişik kesimlerinin bilinç düzeylerini göz önünde tutmakla yaratıcı biçimlerde yapmak, bunun yollarını bulmak bir yaklaşımdır. Bu özgül koşulları öne sürmekle Marksizm-Leninizmin bazı bölümlerini gözardı etmek, işçi sınıfının ideolojisini sınırlamak, ya da Komünist Partisi'nin politikasını çarpıtmak, bulandırmak ayrı bir yaklaşımdır. Bunlardan birincisi doğru, ikincisi yanlıştır.

Faşist terörün, gericiliğin saldırıları, burjuvazinin yoğun anti-TKP kampanyası, TKP'nin illegal koşullarda savaşması gibi nedenler, kimi parti sempatizanları arasında böyle bir eğilime kaynak olabilir.

Devrimci çalışma

UNESCO, 1979 yılını Uluslararası Çocuk Yılı ilân etti. Ülkemizde Uluslararası Çocuk Yılı çalışmalarının başını İKD çekiyor. İKD bu yılı tanıtmak için aktif bir çalışma yürütüyor, geniş bir kampanya yaratıyor, Bir yandan da demokratik örgütleri bu konuda ortak eyleme çekiyor. UÇY nedeniyle İKD, baştan beri yürüttüğü kreş kampanyasını hızlandırdı ve eğitim seferberliği kampanyası açtı.

İlerici kadınlar, kreş ve eğitim gibi önemli iki sorunun çözümü istemiyle geniş kadın yığınlarını harekete geçiriyor, yasaları ve kurumları zorluyor. Bu tür kampanyalar, geniş kadın yığınlarını somut sorunlarından kalkarak örgütlemek, savaşıma katmak açısından çok önemlidir.

Kreş ve eğitim kampanyalarını reformcu değil de devrimci eylem düzeyine yükselten nedir? Herşeyden önce bu kampanyaların başlıca amaç olarak, var olan düzeni, kapitalizmi, emperyalizme bağımlılığı ve bunları koruyan hükûmetin iç yüzünü açıklamaya hizmet etmesidir. Çünkü gerçek yaşamda, her emekçi kadın çocuğunun sokak aralarında kalmasından acı çekmekte, on milyonlarca insan okuma yazma öğrenmek istemektedir. Bizim görevimiz yığınlara bu isteklerinin "kreş"le, ya da "okuma yazma kursları"yla çözüleceğini öğretmek, ya da onlarda temel olarak bu istemlerin bilincini uyandırmak değildir. Çünkü emekçi yığınlarda genel olarak, kendiliğinden olarak bu bilinç vardır. Onlara gereken bu en doğal isteklerinin önündeki gerçek engeli yani bugünkü toplumsal, ekonomik ve politik düzeni tanıtmak, onu devrimci yoldan değiştirmenin mümkün olduğunu kanıtlamaktır. Politik bilinç vermektir. İkincisi, bu kampanyaları devrimci eylem düzeyine yükselten bir diğer etken, bunların temel olarak yığınların eylemine dayanması (Valilikler, Belediyeler aracılığından çok), yığınların dolaysız eylemleriyle yürütülmesidir.

Böylelikle ki, söz konusu kampanya boyunca kadın emekçiler, düzenin ve hükûmetin gerçek yüzünü kendi deneyleriyle, savaş içinde

kavramış olacaklardır. İşte bu devrimci savaşım sırasında, bu savaşımın "yan ürünleri" olarak, şurada burada somut sonuçlar, kazanımlar eldeedilebilir. Bunlar, doğru bir propagandayla, daha geniş yığınları, yine yukarıda tanımlanan devrimci savaşıma çekme olanağını sağlar, aynı zamanda o kazanımların elde edildiği savaşıma katılanların arasında "burjuvaziden koparılan her ödün, çetin savaşlar pahasınadır" bilincini yaratır. Bu kazanımların komünistler için gerçek değerleri de bunlardır.

O nedenle, komünistler, demokratik yığın örgütlerinin önderleri, örneğin kreşlerin nasıl gerçekleşebileceği, okuma-yazma oranının nasıl yükseltilebileceği yolunda -bunlara ilgisiz kalmasalar bile- ayrıntılı plânlara takılıp kalmıyorlar. Onlar dikkatlerini, yığınların bu ve benzer kendi öz istemlerini politik savaşa, nasıl bağlayacakları sorunlarına çeviriyorlar. Bu da öncelikle işçi sınıfının partisinin, TKP'nin savaş belgilerini, doğrultusunu kavramayı, onu en geniş kadın hareketine eldeki bütün olanaklarla, kadın hareketinin sorunlarıyla örerek götürmeyi başarmak demektir.

Atılım

Aralık-1978

5. yas esigi

TKP MK organı Atılım besinci yaşına giriyor. Geride kalan yıllar TKP'nin yaşamında atılımlarla dolu savaş yıllarıdır. Merkez organının Atılım adını alması rastlantı değildir. Atılım, işçi sınıfının, halkımızın bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm savaşına yol gösterici, kolektif propogandacı, ajitator, ve örgütcü, savaşkan bir yayın organıdır. Öyle kuruldu, öyle de çalışıyor.

Atılım'ın parti yaşamındaki yeri özel bir önem taşıyor. O, likidatörlüğe, sağ oportünizm-partinin illegal örgütlerini zayıflatma, komünistleri legal sosyalist akım içinde eritme-cizgisine karşı savaşın delaysız sonucu olarak ortaya çıktı. Atılım'ın tüm yayın yaşamını kızıl bir doğrultu gibi boydan boya belirten ana niteliği yığınlara kurtuluş yolunu ancak yeni tipten Leninci bir partinin açabileceğini, onun da TKP olduğunu anlatmak, TKP'yi ayağa kaldırmanın çözümleyici önemini göstermek oldu. Atılım, bu nedenle en küçük legalizm belirtisine karşı kesin bir tutum aldı, yasallık uğruna Marksizm-Leninizm ilkelerinden verilen her ödünün burjuvaziye yaradığını, işçi sınıfını yenilgiye götürdüğünü belirtti. Anti-Sovyetizmin sağlı, "sollu" her türlüyle kesin bir savaş yürüttü.

Atılım, gizlilik koşullarında yayınlanmasına karşın, işte bu ilkesel tutumla yığınların savaş bayrağı oldu. Yayımından bir yıl sonra yurt dışındaki yığınlar ve yığınlar içindeki yığınlar işçi gösterilerinde, sonra da 1 Mayıs 1978'de yığınların ellerinde "Atılım bizimle!" belgisi yükseldi. Bu gelişme, Atılım'ın ilk sayısında önüne koyduğu amaca başlıca alanlarda ulaşıldığını, "partinin ayağa kalktığını" gösteriyor.

İçinde bulunduğumuz evrede, Atılım'ın üzerine yeni, karmaşık ve çetin görevler düşüyor. Bunlar, emperyalizm, fasist tırmanışa, tekellerin egemenliğine karşı savaşta, tüm ulusal demokratik güçlerin cephesi için savaşmaktır.

TEP AK Pâncusunda saptanan "TEP'yi güçlendirme" görevinin odak noktasında duran, partinin ideolojik bakımdan güçlendirilmesi görevini içine alır. Özel olarak tüm yerel örgütlere, onların yayın organlarına yol göstermek, partinin ideolojik birliğini daha üst düzeyde parçalamaktır.

Ayrıca, bir yandan kendisini daha da yetkinleştirecek, öte yandan da , hiçbir kısa erimli kaygı taşımaksızın, her türlü sapmayla, sağ ve "sol" oportünizmle, bunların her türlü belirtileriyle savaşarak, partinin çelik disiplini, sarsılmaz saygınlığını daha da güçlendirecektir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

Kimle birlikte

Eylem birliğine kimleri çekmeli? Bu soruya kimileri, şu ya da bu gösteriye "en çok militan getirecek olanı" biçiminde yanıt veriyor. Kimileri de, "sosyal-demokratların benimseyebileceği" kimselerle eylem birliği alanını sınırılıyor.

Her iki görüş de belirli bir durumda geçerli olan yanıtı mutlaklaştırdığı, böylece eylem birliğine girebilecek şu ya da bu gurubu dışladığı için yanlıştır.

Kuşkusuz eylem birliğine katılan örgütlerin "eylem" alanında varlıklarını duyurmaları gerekir. Ama, öyle bir durum olabilir ki, sosyal-demokrat bir sendika yönetimiyle birlikte yapılacak bir açıklamanın goşist bir gurupla birlikte yapılacak bir sokak gösterisinden çok daha yığinsal etkisi olabilir.

Kuşkusuz sosyal-demokratları eylem birliğine çekmek zorunludur. Ama öyle bir durum olabilir ki, goşist denilen gurupların da katıldığı bir gösteri, sağ sosyal-demokrat önderlerin hıyanetini gören milyonlarca emekçinin özlemlerine karşılık verebilir, o ana kadar ikircimli duran sosyal-demokratlarla eylem birliğine olanak verir.

Hangi somut durumda, hangi yanıtın geçerli olduğu, işçi sınıfının savaşını ileri götürdüğü sorusu için reçete verilemez.

Kim emperyalizme, onun her türlü belirtisine, silâhlanmaya, gerginliği arttırmaya, faşizme, faşist saldırının en küçük örneğine, tekelere, bunalımın belirtilerine, işsizliğe, pahalılığa karşı çıkıyorsa, onların tümünü eylem birliğine çekmek gerekiyor. Bunların tümünün bir araya gelmediği koşullarda, TKP her biriyle -onlar ortak savaşa yaklaştıkları ölçüde- ayrı ayrı ortak düşmana karşı eylem birliği yapıyor, ama bundan ötürü ötekileri dışlamıyor.

Eylem birliğini sürekli kılmaya, cephe birliğine yönelik politik platform tartışmalarında (ortak hedefleri saptama tartışmalarında) tek bir eylemin hazırlanmasından çok daha karmaşık sorunlar ortaya çıkıyor. Bu tartışmalarda komünistler örneğin, bugünkü hükümetin "anarşiyle sa-

vaş" adı altında demokratik güçlere de baskı uygulamasına karşı çıkıyorlar. Aynı zamanda, "faşizmin erkte olduğu" yolundaki goşist tezleri de sert bir biçimde eleştiriyorlar. Bazı sosyalistlerce öne sürülen goşist yönelimli örgütleri eylem birliğine almama önerilerini benimsemiyorlar, öte yandan sosyal-demokratları eylem birliğinden uzaklaştırıcı her türlü goşist sekterlikle savaşıyorlar. Burjuva reformizminin ve sosyal-demokrat akımın etkinliğini görmezlikten gelmeyen komünistler, bu akımlara karşı esnek bir politika izliyorlar. Komünistler, yığınların kendi deneyleri temelinde CHP sağ kanat yöneticilerinden yüz çevireceklerine inanıyorlar.

TKP, burjuva reformizmine, burjuva milliyetçiliğine, sağ ve "sol" oportünizme, bireysel terörizme ve eylemsizliğe karşı ilkesel ideolojik savaş ardıcıl yürütmenin eylem ve cephe birliğinin zorunlu koşulu olduğunu vurguluyor. Çünkü işçi sınıfının, ulusal demokratik güçlerin bölünmüşlüğü'nün sorumluları bu akımların yürütücüleridir. Komünistler eylem birliğini masa başında pazarlıklar düzeyine indirme ya da sonu gelmeyen sözde "ideolojik" tartışmalar biçiminde yozlaştırmaya karşı çıkar. Eylem birliğini engelleyen her görüşü, her tutumu yığınların önünde sergiler, eleştirirler.

Belgilerin önemi

Parti politikasını, stratejisini ve taktiklerini belgilerle somutlar. Yığınlar bizi belgilerimizle tanırırlar. Diğerlerinden ayırırlar.

Belgiler politikamızı net açıkladığı, somut duruma uygun düştüğü oranda işlev görürler, yığınlarca benimsenirler.

İdeolojik ve politik savaşında belgiler önem kazanırlar. Çünkü onlar özlü anlatımlardır. Söpmaları anlatan belgilere karşı doğru belgiler ileri sürmek ve bunların kavgasını vermek zorunludur.

Bu kavgayı kör döğüşüne çevirmek, sekterlik yapmak yanlış olduğu kadar, liberalistçe davranmak, kendi belgilerimiz in başka belgilerle zayıflatılmasına izin vermek de doğru değildir.

Bu sorun daha çok eylem birliklerinde ortaya çıkmaktadır. Eylem birliklerinde ortak belgilerde anlaşmak zorunludur. Buna çaba harcamak gerek. Ancak bu çabayı harcarken kendi belgilerimizin etki kazanmalarını gözardı edemeyiz.

Bazen doğru içerikli bir belge yanlış ağızlarla yanlış anlamlar kazanabilir. Bu tür belgileri kullanırken dikkatli olmak gerek. Sadece içeriğine bakarak benimsemek olmaz. Onun hangi yanlış anlaşılmasını çağrıştırdığı da unutulmamalıdır. Öte yandan doğru belgileri başkalarına na terketmek de olmaz.

Örneğin "Faşizme geçit yok!" belgisi bizim temel belgimizdir. Yığınlara mal olmuştur. Özlü bir belgidir. Ülkemizdeki politik durumu doğru biçimde anlatır. Faşizmin tırmanmakta olduğunu gösterir. Bu belge yığınları kavgaya çağırır. Öte yanda özellikle goşist unsurların kullandığı "Kahrolsun faşizm!" belgisi vardır. İçerik olarak kuşku yok ki doğrudur. Kim faşizmin kahrolmasını istemez. Ancak bu belgeyle goşistlerin ülkemizde açık faşist bir diktanın var olduğunu söylemek istediklerini biliyoruz. Bu nedenle ki bu belginin bu tür kullanımına karşı çıkıyoruz. Ama biz yeri geldiğinde bu belgeyi de kullanırız. Bunun en güzel örneği Ekim Devrimi Gecesinde görüldü. Nazizim, dünyada faşizm anlatılırken dinleyiciler "Kahrolsun faşizm" diye bağırdılar. Fakat ülkemizle ilgili

bölümlerde "Faşizme geçit yok!"belgisi atıldı.Bu durum politik düzeyin,bilinçliliğin çok güzel bir göstergesi oldu.

Belgilerin bir kısmı temel belgelerimizdir.Bir kısmı ise diğer unsurlarla birlikte atabileceğimiz belgelerdir.Örneğin,"Faşizme karşı birlik!",Faşizme karşı omuzomuza!" belgilerini hem kendi eylemlerimizde hem diğer unsurlarla birlikte yaptığımız eylemlerde kullanabiliriz.Ancak bir koşulla.Temel belgimizi güçlendirmeyi,yaygınlaştırmayı gözardı etmeden.Faşizme geçit vermemeye savaşıyoruz.Bu alanda temel belgimiz "Faşizme geçit yok!"belgisidir.Bu savaşı diğer ilerici-devrimci güçlerle omuzomuza vereceğiz.Faşizm Özlemcilerini ezecek,faşizmi arayanlara demokrasiyi aratacağız.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARASIRMA MERKEZİ

TKP'ye özgürlük!

Bu belgi işçilerin,köylülerin katıldıkları yığinsal toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde büyük bir coşkuyla sık sık haykırılıyor. Bu belgi,yığınların günlük sesi oluyor.

Bu ses,bu belgi,bağlıbaşına kuru bir dilek değildir.Komünist Partisi'nin yığınlara inışıyle,onların güncel istemlerini dile getirmesiyle,onlara gelecek için aydınlık bir çevren açmasıyla , işçi sınıfımızın,halkımızın bu uğurdaki savaşlarını örgütlemesiyle bağlıdır.Bu belgi,TKP'nin savaş programıyla,politikasıyla,strateji ve taktiğiyle bağlıdır.Bu istemin böylesi yaygınlaşması,bir de bu programın,bu politikanın doğruluğunu kanıtlıyor.

TKP,en başta,emperyalizme,Amerikan boyunduruğuna karşı,ulusal bağımsızlık için savaşıyor.TKP,Türkiye'nin NATO'dan çıkması,ikili kölelik anlaşmalarının yırtılması,topraklarımızdaki Amerikan-NATO üslerinin kaldırılması için savaşıyor.Silahlanma yarışına Türkiye'nin katılmaması,NATO'ya ordu beslememesi,bütçeden her yıl aslan payının bu uğurda harcanmaması için savaşıyor.Bölgemizde güvenlik,dünyada barış,yumuşama süreci için savaşıyor.Komşularımızla,en başta Sovyetler Birliği'yle iyi ilişkilerin geliştirilmesi için savaşıyor.

TKP,ülkemizde yerli,yabancı tekellerin egemenliğine,toprak ağalarının baskılarına,faşist tirmanışa,zorbalığa,ulusal ezgiye,şovenizme karşı savaşıyor.Tüm faşist örgütlerin,MHP'nin kapatılması devlet aygıtının,ordunun faşistlerden arındırılması için savaşıyor.Yalnız 141-142 değil,tüm anti-demokratik yasaların,işçi sınıfının örgütlenmesine konan tüm yasakların kaldırılması,komünistlere,tüm ilerici,demokratik güçlere karşı yürütülen baskılara son verilmesi için savaşıyor.

TKP,sosyalizme açılan ileri demokratik bir aşama için,işçi sınıfının,sendikal hareketin birliği için,bütün anti-emperyalist,anti-faşist güçlerin ulusal demokratik cephede birleşmesi için,

bu cepheyi örgütlemek için savaşıyor.

TKP'ye özgürlük savaşı bütün bu istemler, amaçlar için savaştır. TKP'nin fabrikalarda, işyerlerinde, yığınlar arasında, köyde-kentte örgütlenmesi savaşıdır. TKP, legal-illegal, hangi koşullarda olursa olsun, yukarıdan aşağıya sayılan bütün bu istemler için sonuna kadar savaşıacaktır. Marksçı-Leninci ilkelerinden hiçbir ödün vermeyecektir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

Yavuz hırsız

Bir süredir,gerici-faşist ve Maocu basın,MİT'in güdümünde bir kampanya yürütüyor.Sıkıyönetimle birlikte bu kampanya hızlandı.TKP'-nin politikasını karalamak,çarpıtmak çabaları yoğunlaştı.

Anti-komünist,anti-Sovyet çığırtaçlıkta Pekin borazanı Aydınlık önde gidiyor.Bu kampanyanın amacı,faşist komandoların,Maoculararın,MİT,CİA ajanlarının işledikleri cinayetleri gizlemektir.Sıkıyönetim koşullarında,işçi sınıfının devrimci partisi TKP'ye saldırıyı kışkırtmaktadır.

Memleketi boydan boya kana boyayanlar,iç savaş eşğine getirenler,yavuz hırsız örneği,TKP'yi "iç savaş"kişkirticiliği ile suçlamaya çabalıyorlar,TKP'nin politikasının değiştiğini,hükümeti devirmek istediğini öne sürüyorlar.Onlar,ulusal baskıyla şovenizmle ezdikleri Kürt halkının haklı istemlerini destekleyen TKP'ye "ayaklanma"kişkirticiliği yakıştırıyorlar.Orduda Amerikan,NATO boyunduruğuna,faşist tirmanışa karşı tepkinin kabarmasından korkuya kapılıyorlar.TKP'nin ordunun yurtsever kesimine seslenmesinden,ordunun ilerici güçlerinin emekçi halkımızla birliğini kurma belgisinden telaşa düşüyorlar.Harp endüstrisindeki işçiler arasında konumlarını yitiren sarı sendikacılar da bu anti-komünist koroya katılıyor.

TKP,terörizme,bireysel serüvenciliğe karşıdır.Serüvenciliğe kapılmış olmalarını gerekçe göstererek sıkıyönetimin gençleri kirmasına,TKP elbette karşı çıkacaktır.TKP,yurttaş kanı dökülmesine karşıdır.Bunun için terörizmin kaynağı faşist yuvaların,MHP'nin kapatılması ,kontr-gerillanın dağıtılması için savaşıyor.Halkın can güvenliğini kendisinin sağlaması,bunun için örgütlenmesi gereğini öne sürüyor. TKP,sıkıyönetimin kalkmasını istiyor.Hükümetin iflas eden,sıkıyönetim dayatmasına yol açan politikasını eleştiriyor.Ama,hükümeti devirmek isteyen gericici-faşist-Maocu güçlerin karşısına çıkıyor.

TKP, ülkemizde yaşayan ulusların, ulusal azınlıkların birbirlerine düşman edilmesine karşıdır. Ortak düşmana karşı ulusal, demokratik cephede Türkiye halkının savaş birliği için çalışıyor. TKP, komploculuğa, yığınlardan kopuk, askersel devirmeciliğe karşıdır. Yurtsever er, assubay ve subayların emperyalizme, faşist tırmanışa karşı halkımızın savaşıyla bağlanmasını savunuyor.

İşçi sınıfının devrimci politikası böylesine açıktır. TKP, bu politikanın çarpıtılmasına izin vermeyecektir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA MERKEZİ

LENİN KÜŞESİ

Savaş Biçimleri

Lenin'e göre işçi sınıfı hareketinde en uygun savaş biçimleri, sınıf savaşlarının içinde bulunduğu evreye, güçler oranına, güncel istemlere, aşama hedeflerine ve sonul amaca sıkı sıkıya bağlıdır.

Lenin, "Karl Marks" adlı yapıtında, sınıflar arasındaki karşılıklı nesnel ilişkilerin, işçi sınıfının strateji ve taktiğine temel olduğunu belirtir. Sonra Marks'tan kimi tarihsel gelişmelerde "20 yılın bir günden fazla etmiyeceğini", "ama daha sonra 20 yılın yoğunlaştığı günlerin gelebileceğini" söyleyen bir alıntı yapar. Şöyle sürdürür: Komünist Partisi "bir yandan politik durgunluk, ya da 'barışçıl' gelişme denen salyangoz gibi yavaş gelişme dönemlerinden, ileri sınıfın bilincini, gücünü, savaş yeteneğini geliştirmek için yararlanmalıdır. Öte yandan, bütün bu çalışmayı o sınıfın hareketinin 'sonul amacı'na yöneltmelidir ve bu sınıfı '20 yılın yoğunlaştığı' o büyük günlerin büyük görevlerinin pratik çözümü için yetenekli duruma getirmelidir". (Tüm yapıtlar, c.26 s.78)

Komünist Partisi, "en değişik savaş biçimlerini benimser, onları 'icat etmez', tersine hareketin içinde devrimci savaşın yürüttüğü savaşın kendiliğinden oluşan biçimlerini genelleştirerek bir araya getirir, onları örgütler ve bilinçlendirir". (Tüm yapıtlar, c.14 s.1) "Marksizm bu açıdan, söz yerindeyse, yığın pratiğinden öğrenir; masa başındaki 'sistematikçilerin' uydurduğu savaş biçimlerini yığınlara öğretmekten çok uzaktır". (Tüm yapıtlar, c.14 s.2)

Savaş biçimlerinin elverişli olup olmadığını Lenin her zaman nesnel ve öznel koşullara bağlı olarak saptamıştır. Bu biçimlerin var olan güçler oranında işçi sınıfının, emekçi yığınların en geniş kesimlerini savaşa sokmaya, sınıf bilincini, örgütlülük düzeyini, savaş gücünü geliştirmeye, komünist partisinin yığınlar arasında etkinliğini arttırmaya, onları, daha yüksek politik hedeflere yaklaştırmaya yarayıp yaramadığına bakar. "Partinin var olan gücüne uygun olan, var olan durumda en büyük sonucu elde etmeye yarayan" her

savaş biçimini elverişli sayar. (Tüm yapıtlar, c.4 s.376) "Biz Marksistler her zaman yığınların gücünü ve sınıfların karşılıklı ilişkilerini kesinlikle göz önünde tutarak şu ya da bu savaş biçiminin amaca uygun olup olmadığını saptamakla övünürüz. Biz: Her zaman bir ayaklanma elverişli olmaz, yığınlarda belirli ön koşullar oluşmamışsa, bu bir serüvendir, dedik. Devrimin görüş açısından pekçok kez bireysel direnişin en yiğitçe biçimlerini bile elverişsiz ve zararlı olarak yordık..." der. (Tüm yapıtlar, c.45, s.348-49)

Günümüzde, savaşan aktif kesimlerle, geniş halk katmanları arasında köprüleri sıklaştıran, bütün ulusal demokratik güçlerin ortak eylemine yardımcı olan, partiye geniş yığınların sempati ve desteğini kazandıran savaş biçimleri uygundur, yararlıdır.

İdeolojik saldırılar- Devrimci çizgi

Günümüzde, burjuvazinin komünist harekete, TKP'ye karşı ideolojik saldırısında, eskici sandığından çıkardığı "goşistlik" suçlamaları yine başyeri tutuyor. Gerici propaganda "iç savaş", "varucu timler" çanları çalıyor, korku salmak için yalanı, iftirayı fora ediyor.

Bu saldırının dolaysız amacı çok açık: İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin en şovenist ve terörcü kolu faşizme gidiyor. Yarattığı gürültü patırdı arasında faşizmin ayak seslerini gizlemeye çalışıyor.

Saldırının dolaylı amacı ise çok önemli: Bu, işçi hareketini "iç savaş" suçlamalarıyla korkutmak ve ideolojik bakımdan silahsızlandırmaktır. Burjuva reformistlerinin bu korkutmacayı büyük altından gülererek seyretmesi bundandır. Onlar, işçi hareketinin ne kadar büyük kesimlerini yeminli parlamenterist yapabilirlerse, ne kadarının ağzından korkutmacalarla "barışçıl sözler" koparabilirlerse, o denli düzenlerini güvenceye alacaklarını sanıyorlar.

Daha şimdiden, sağ oportünizm konumlarında yer alanlar, kendilerinin ne denli "barışçı" olduklarını kanıtlamak için, TKP'ye tıpkı burjuvazinin ağzıyla saldırıya geçiyor. Burjuvazinin korkutmaca politikası ürünlerini veriyor. Bunlar can güvenliği komiteleri gibi, halkın yığınsal örgütlenmesini içeren, günün koşullarına uygun örgüt biçimlerini karalıyorlar.

TKP'nin atılım döneminin başlıca bir özelliği, sağcı oportünizme karşı savaştır. Bu savaş bugün de tüm güncelliğiyle sürüyor.

Program ve atılım

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın, Parti Konferansında okuduğu rapor, Türkiye'nin emperyalist zincirde zayıf halkalardan birini oluşturduğunu belirtirken, bu benzetmeyle neyi gösteriyordu? Bu, temel olarak, Leninci emperyalizm teorisine ve sosyalist devrim öğretisine, Türkiye'nin somut durumunun bilimsel çözümlemesine dayanıyor. TKP Programı bu özde onaylandı. Programda da belirtildiği gibi, Türkiye'de kapitalizmin görevli geriliğine karşı, tekelci sermaye oluşmuş ve

bir finans oligarşisi egemenliğe yükselmiştir.Bu durum gelişmeleri gelişmiş kapitalist ülkelerden daha çok keskinleştiriyor,ulusal, demokratik görevlerle sosyalist görevler arasında çok geniş yığınları devrime çekebilecek özgün bir ilişki doğuruyor.Bu da,bir dizi orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde görülen durumu yansıtıyor.

Bu somut çözümleme,iki ana sorunda sağ oportünizmin temellerine ağır bir darbe indirme olanağı verdi.Birincisi,partinin devrimci stratejisi parti programında belirtilen yönde onaylandı.Böylelikle sağcı oportünizme özgü iki tez yürütülmüş oldu.Bunlardan birisi,ulusal burjuvazinin ilerici rolünü abartan,onun iç ayrışmalarının derinleşmesini,egemen bölümün tekelliliğe yükselmesini ve emperyalizmle işbirliğine gitmesini görmezlikten gelen,o nedenle "kapitalist olmayan yol" tezini yanlış olarak ülkemize uydurmaya kalkan görüştür.Ötekisi ise,kapitalizmin tıpkı gelişmiş ülkeler örneğinde olduğu gibi,daha uzunca bir süre kendini yeni koşullara uyduracağını,dingin gelişebileceğini varsayan görüştür.Bu görüş yığınların eyleminde birden bire yükselmelerle ve öznel etkenin hızlı bir gelişmesiyle devrimin yolunun açılabilceğini yadsıyor. "Tekellerin kuşatılması" anlamında uzun bir "demokratikleşme" dönemini öngörüyor.TKP bu görüşlere karşı,programında anti-emperyalist,anti-tekellilik,anti-feodal halk devrimi stratejisini formüle etti.Bu devrimin erki olan proletarya hegemonyasındaki ileri demokrasinin sosyalist devrime,proletarya diktatörlüğüne dönüştürülmesi tezini onayladı.

Partimiz,ikincisi,bütün bir görevler zincirini sürüklememizi sağlayan ana halkanın ne olduğunu saptadı.Konferans ve Plenum,bir yandan ulusal demokratik cephe çizgisini onaylarken,bunu gerçekleştirmek için "partiye güçlendirme"sorununu başa aldı.Bu hem partiye legal sosyalist akımın içinde eritme çizgisine,likidatörlüğe karşı kesin bir tutum oldu.Hem de,proletarya hegemonyası için partiye yığınlara götürme yerine,işçi sınıfını burjuvazinin peşine takma tutumuna da yanıt verilmiş oldu.Öte yandan,"Türkiye'de gizli çalışma olanaksız" diyen sağ oportünist yasalıcılığa karşı da çıkıldı.Bu sapmalardan ilki,

Türkiye işçi sınıfının nesnel varlığını küçümseyen, ötekisi ise, işçi sınıfının savaş gücüne güvenmeyen anlayışların ürünleridir. TKP, bunlara karşı, Marksizm-Leninizmle donanmış, her türlü koşulda savaşımaya hazır bir "devrimciler örgütü", proletaryanın öncü, savaşkan kolu, onun yığinsal partisi olma görevini yükledi. Leninist parti öğretisi, TKP Tüzüğünde somutlandı. Parti, "fabrikalar kalemizdir" belgisini başa aldı ve ancak devrimci teoriyle donanmış bir partinin devrimci eyleme öncülük edebileceği gerçeğinden yürüyerek, ideolojik savaşı ve kadro eğitimini can alıcı sorun saydı.

Oportünizme karşı

TKP'nin sağcı oportünizmle arasına çektiği bu kesin çizgi, bu savaşımaya karşı savaşı ortadan kaldırmak şöyle dursun daha da keskinleştiriyor.

Bugün ülkemizde, yığınlar arasında biriken hoşnutsuzluğun yığın eylemlerine dönüşmesinin önündeki başlıca engellere karşı savaşa sağcı oportünizm ket vuruyor. Burjuva reformizminin yığınları köstekleyen etkisine karşı savaşa, örneğin sıkıyönetim karşısında takınılan "orta yolcu" tutumlarıyla zarar veriyor

Sağcı oportünizme özgü bir tutum da öznel etkenin rolünü küçümsemekte yatıyor. Bunlar, bir devrim durumunun oluşmasında öznel etkenin hızlandırıcı rolünü görmüyorlar. Eylemsizlikte, yığın hareketlerini örgütlemekte gereken çabaları göstermemekte ^{bu eğilim} yansıyor. Günümüzde bir devrim durumundan söz etmek erken olur. Ama devrimci durumun oluşmasını uzaklara atmak, karamsarlık yaymak, yığınlardaki eylemsizliğin geçiciliğini yadsımak bir o kadar yanlıştır. Parti eğer sınıf savaşının olgunlaşmış görevlerinin çözümünü kolaylaştırabiliyorsa ve politika-sıyla devrim hareketinin nesnel gereksinimlerini dile getiriyorsa, yığınların devrimci enerjisini yörüngesine oturtabilir. Güçler oranının değiştirilmesine, bir devrim durumunun ^{oluşmasına} katkıda bulunabilir. Ülkemizde ekonomik bunalımın derinleştiği, yığınların yaşamının hızla kötüleştiği, gerici-faşist güçlerin bir hükümet devirmesine,

işçi sınıfının ise tekellere karşı, ekonomik, sosyal istemler için (yeni toplu sözleşmelerde) savaşılmaya hazırlandığı bir sırada öznel etkenin rolünü her küçümseme büyük hatalara yol açar. Yığın eylemlerinden "faşizm gelir" diye kaçanlar, ya da nasılsa "yığinsal olmaz" diyerek eli kolu bağlı duranlar, "faşist diktatörlükten yeğdir" diyerek hükümetin politikasına destek olanlar, onun sallantılarıyla savaşmayanlar ne yapıyor? Gerici-faşist partilere böylece güç katmış oluyor.

CHP sağ kanat yöneticilerinin, ^{hükümette} gericilikle uzlaşmalarında oportünistlerin yığınları şaşırtması, pasifliğe itmesi, aşağıdan, yığınlardan baskının azalması başlıca rolü oynamıştır. Böylesi bir durumda, yığınlara dayanmadan yalnızca yukarıdan yapılan her işbirliği burjuvazinin kuyruğunda takılma sonucunu doğurur.

.Madalyonun öte yüzü

Öznel etkenin önemini vurgulamak, devrim durumunun nesnel karakterini unutmaya yol açamaz. Lenin'in dediği gibi, "dünyada hiçbir bolşevigin en derin siyasal ve ekonomik nedenler proletaryayı harekete getirmedikçe (...) bir tek halk hareketini bile 'kışkırtmayacağını' (...) anlamak o kadar güç müdür?" Günümüzde goşist guruplar, Leninizme karşı saldırılarında, devrim durumu ile ilgili öğretiyi tepetaklak ediyor. Onu anlaşılmasız bir duruma sokuyorlar. Bunlar, "sürekli bir devrim durumunun varlığı"ndan söz ediyorlar. Hiç bir bilimsel temeli olmayan bu görüş serüvenciliğin, bireysel terörizmin bugün de başlıca dayanağıdır.

Goşist ideologlar, faşist bir diktatörlükle, bir burjuva parlamenter hükümet arasındaki ayrımı bir yana bırakıyor, "ya hep, ya hiç" kumarını oynuyor. "Tek yol devrim" belgisiyle, günümüzün ivedi görevlerinin üzerinden atlıyor.

Bu türden goşist görüşler, küçük burjuvazinin sabırsızlığını yansıttıyor. Kuşkusuz, sınıf savaşı içinde, küçük burjuvaziye özgü görüşler, şurada ya da burada işçi hareketine de bulaşıyor.

Özellikle Türkiye'nin somut durumunun çözüm-

lenmesi, terörizm ("anarşi") olgusunun değerlendirilmesi v.b. sorunların-
da ~~yanlış~~ eğilimler beliriyor. Devrimci durum üzerine zamansız, erken
sonuç çıkarmak, pratikte güncel savaş görevlerini küçümseme, politik
alandaki eylem birliği sorunlarını atlama eğilimlerini doğuruyor. Buna
karşılık, kimileri, komünist taktikler izlemenin, devrimin öznel etke-
nini hazırlamak için var güçle bir çaba göstermenin, devrimci bir
durum yoksa olanaksız olduğunu sanıyorlar. "Ya devrim, ya karşı-devrim"
ikileminin pratik bir sorun olacağı gün gelmeden, hem devrim, hem de
faşizm olmayan bu geçici aşamanın devrimi yakınlaştıracak görevlerini
unutanlar gerçek devrimci sayılamazlar. Devrimci olmayan
bir durumda devrimci olmanın zorunluğunu Lenin önemle vurgulamıştır.

Kaldı ki, sınıf savaşlarının çevreninde fırtına bulutları küme-
leniyor. TKP, bir yandan, partinin Leninci birliğini güçlendiriyor, öte
yandan güncel politik sorunların içinde yığınları devrime hazırlıyor.

Yurdumuzun üzerinde Amerika, NATO baskısı üstelendi. Bu süreç içinde işbirlikçi burjuvazinin faşizme tırmanışı da hızlandı. NATO ve Amerika'nın dayatmacasıyla sıkıyönetim geldi. Yeni bir durum ortaya çıktı. Güçlerin dengesinde değişim, savaş taktiklerine yansdı.

Küçük burjuvazi, orta katmanlar, bu sosyal temele dayanan akımlar, oluşan değişikliği göremiyor, kavrayamıyor. Kimileri yarı yolda duraksıyor, kimileri de yoldan çıkıyor.

İşçi sınıfı hareketine, kendi yanlış görüşlerini, tutumlarını aşmak isteyen, ortada iki akım var: Biri sağ oportünizm, öteki "sol".

Faşizmin tırmanmasından yılgınlık gösteren, sıkıyönetimle birlikte daha pasifleşen çevreler sağ oportünizmi yayıyor. Bunlar, burjuva yasallığına, parlamentoculuğuna körü körüne bel bağlıyorlar. Sıkıyönetimden, bugünkü ikircimli hükümetten medet umuyorlar. Bunlar üstelik, hem korkuya kapılıyor, hem de korkularını yığınlara aşılacak istiyorlar: Sıkıyönetimle uzlaşın, en iyi eylem eylemsizliktir, yoksa faşizm gelir, diyorlar. Bir de baskı altındaki yığınların savaşının temposundaki yavaşlamadan karamsarlığa kapılanlar var. Bunlar yığınların savaşına güvensizlik duyuyorlar. Yavaşlamayı ve küçük burjuva çevrelerdeki yılgınlığa mutlaklaştırıyorlar, karamsarlık yayıyorlar.

Oysa yığın hareketinin temposundaki yavaşlama geçicidir. Bunun bir nedeni, burjuva reformizminin yanı sıra, bazı sendikaların başını tutan Tunç gibi sosyal-hainlerin, Işıklar gibi entrikacı, bölücülerin, işçi hareketini engellemeleridir! Sağcı oportünistler eylemden kaçmakla, yığın eyleminin önündeki bu engelleri güçlendiriyorlar.

Buna karşılık, "sürekli devrim durumu var" diyen ^{göşistler} işçi sınıfının tarihsel rolünü yaşıyor, yığınlarla bağ kurma gereğini küçümsüyor, bireysel terörizme sarılıyor.

Bir de sınıf savaşlarındaki gitgelleri, zikzamları göremeyen, sınıf dengesindeki somut durumu, buna uygun Leninci taktikleri seçemeyenler var. Bunlar öznel düşlerini gerçek yerine koyuyor, kendi sabırsızlıklarına takılıyorlar. Sınıf savaşının önümüze koyduğu görevlerin üzerinden atlıyor, "devrimci durum" üzerine zamansız sonuç çıkarıyorlar.

Bu her iki akım ve onlardan etkilenen görüşler, bugün halkımızın, işçi sınıfımızın ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşına zarardan başka hiçbir şey vermiyor. TKP, bu her iki ters akımı gözardı etmiyor. TKP, yağınlara giderek mal olan politikasını ardıcıl izliyor.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Türkiye Kürdistanındaki politik çatışmada, Kürdistan Demokrat Partisi ile Türkiye Komünist Partisi iki çizgiyi, yani Kürt burjuva milliyetçiliğiyle, proletarya enternasyonalizmi çizgilerini temsil ediyor. Türkiye dışında kurulan ve bölgedeki ayrı devletlerdeki Kürtleri burjuvazinin bayrağı altında birleştirme görüşüyle hareket eden KDP safları, çoktan beri Kürt köylüsünün çıkarlarına ihanet etti. Irak Kürt devrimi hareketini sattı. Barzanici bu gurup, bölgede emperyalizmin, anti-Sovyetizmin, anti-komünizmin aracı oldu. KDP yöneticileri, daha şimdiden Maooculara, Pekin yanlısı TİKP ile organik bağlar kurmuştur. Perincek, Türkiye topraklarında emperyalizmin "böl-yönet" politikasının bu aracını destekliyor. Bu partinin yöneticilerinin Türkiye Komünist Partisi'ne, sosyalist ülkelere, Arap ulusal kurtuluş hareketine karşı saldırı yolunda politikasına arka çıkıyor. Her ikisi de her ne pahasına olursa olsun Türkiye proletaryasıyla, Kürdistan köylüsünün birleşmesini, TKP'nin önderliğinde anti-emperyalist, anti-fasist savaşa atılmasını önlemek istiyorlar. Niçin, Çünkü bu birlik ve komünist partisinin önderliği olmadan halkımızın hem Türk hem de Kürt köylüsünün kurtuluşu olanaksızdır. KDP'ye, su ya da bu nedenle inanan Kürt demokratları er geç bu gerçeği kavrayacak ve Barzanicilere, onların yeni takipçilerine baş kaldıracaklardır.

Kimileri bu gerçeği anlamamakta ayak diriyor. Bunlar, TKP'yi "eleştirme" adı altında adım adım burjuva milliyetçiliğine yaklaşıyor. KDP'nin temel politikasına, emperyalizme ile bağlaşıklık çizgisine göz yamıyor. Türk egemen burjuvazisinin yaptığı dolu dizgin talana, TKP'ye düşmanlık ederek karşı konabilir mi? Emperyalizme ile işbirliği yaparak, aynı patronun uşağına karşı konabilir mi? Şimdi, "Üzgürlük Yolu" safları bu soruların ağırlığı altında eziliyorlar. Onlar, su ya da bu şekilde bir süre kendileriyle yol arkadaşlığı edenlerin de hakkı eleştirisiyle karşılaşılıyorlar.

Proletaryanın önderliği olmayan bütün politik hareketler gibi, Kürdistan'daki burjuva, küçük burjuva siyasal hareketler de bağırılarında boydan boya bir çelişki taşıyor. Bu çelişki, milliyetçi, oportünist yönetimlerin bölücü tutum-

İarıyla, tabandaki halk güçlerinin birlik istemleri arasındadır. İstifistler
bölgecilerle savaşıyor, tabandaki halk güçleriyle birleşiyorlar.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Engelleri aşmak

Anti-emperyalist, anti-faşist birçok yersel eylem birliği girişimi başarılı sonuçlar veriyor. Kazanım, tüm ilerici hareket n oluyor. Ama, eylem birliğinin yukardan sağlanması yolunda henüz olumlu bir belirti olmadığı gibi, birçok yersel eylem birliği girişiminde de ters gelişmelere rastlanıyor.

Özellikle, son zamanlarda, TİP'e yakın çevrelerle eylem birliği denemelerinde tabandaki kimi olumlu eğilimlere karşın, verilen sözlerden dönmeler, kaypak tutumlar gözleniyor. Bu, birçok yığın örgütünde, demokratik konumların yitirilmesi, ya da zayıflaması sonucunu doğuruyor. Tersine, ilkesel davranılan her yerde başarı sağlanıyor.

Eylem birliğinin önündeki engeller nelerdir? Bu her şeyden önce, burjuvazinin politikası, baskısı, etkisidir. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi TKP dışındaki sosyalist partilerin yasallığını tanıyor. Buna karşı, TKP ile eylem birliğinden yana olanlara karşı ağır baskılar uyguluyor. Bu durum, yasaklamaların, komünist partisinin legal çalışmasını olanaksız kılmadığı, buna karşın TKP ile eylem birliği yapmaya engel olduğu yolunda çelişik görüşlerin doğmasında etken oluyor. Burjuva yasalıcılığına bel bağlama yönündeki oportünizm böyle belirliyor.

Revizyonist öğelerin propagandaları da bu yönde etkili oluyor. Örneğin, TİP içinde bölücü girişimleriyle tanınan "Küçük" gurubunun başlıca çabası, TKP ile eylem birliğini baltalamak, anti-TKP tutumları kışkırtmak, bu ortamdan anti-Sovyet propaganda için yararlanmak olmuştur.

TKP ile öteki partiler arasında eylem birliğine TKP'nin illegal olması kuşkusuz küçümsenmeyecek zorluklar çıkarıyor. Ama, sorun çözülmez değildir. Sorunu, yasal sınırlar içinde çözmek olasıdır. Her şeyden önce, anti-TKP, anti-Sovyet bozguncularla bütün bağları koparmak, kendi tabanına dayatılan TKP düşmanlığı kampanyasına son vermek, üyelere komünistlerle işbirliğini yasaklamamak. Komünistlerin etkin

olduğu örgütlerde, sendikalarda düşman, bölücü gruplar oluşturmamak, tersine ortak düşmana karşı böylesi örgütlerin yönetimleriyle dayanışma kurmak. Engelleri asma yolu budur.

TÜRKİYE SOSYAL TARTAV
TÜSTAV
TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Atılım

Hisan-1979

Sınıf Birliği

Sendikal hareketteki bölünmelerin baş sorumlusu burjuvaziyle sınıf işbirliği yapan sendika bürokratlarıdır. Bunların arasında DISK'i bölmeye çalışan ve gelecekte işçileri politik olarak da bölmeye hazırlığı yapan sosyal reformist yöneticilerin uzlaşmacı politikasına karşı savaş zorunludur. Buna karşılık, komünistler, sosyal reformist sendikacıların etkisi altında CHP'ye bağlı kalan işçilerle eylem birliğini güçlendirme savaşını öne alıyorlar. CHP sağ kanadının iç yüzünü gören işçiler de komünistlerle omuz omuza sınıf savaşına atılıyor.

Komünistler sendikal hareketin birliğinin en ardıcıl savunucuları, aktif savaşçılarıdır. Onlar, sendikal konfederasyonlar arasında işçi sınıfının çıkarları temelinde eylem birliğini savunuyorlar. Türk-İş içinde sarı sendikacılığa karşı savaşan güçleri destekliyorlar. Türk-İş kongresi bu savaş açısından önem taşıyor.

İşçiler hangi partiye inansılarsa inansınlar, onları birleştiren köklü sınıfsal çıkarlar, tüm politik ayrılıklardan çok daha güçlüdür. Komünistler, savaşların içinde gerici partilerin etkisi altındaki işçileri de uyarıyor, sınıf birliğine çekiyor.

CHP'nin yeri

İşçi sınıfının birliği sorunları ele alınırken, kendisine "sosyal demokrat" dediği, ya da dandığı için yarım yüzyıllık burjuva partisi CHP'yi işçi hareketi içindeki oportünist, uzlaşmacı bir parti gibi görme yanlısına düşülmemelidir. Komünistlerin CHP ile eylem birliği işçi sınıfının birliği anlamına gelmez. Burjuva reformizminin gündüzde işçilerin bazı bölümleri üzerinde politik etkisi ne ölçüde yaygın olursa olsun onun etkileri hem tarihsel gelişmesi bakımından, hem de emekle sermaye arasındaki çelişkinin keskinliği bakımından köklü değildir. Bu etki, ekonomik bunalımın derinleş-

tiği koşullarda, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokrat işçilerin ortak cabalarıyla, somut ekonomik, sosyal istemler savaşını politik savaşla bağ-lama süreci içinde, yığınların kendi deneyleriyle kırılabilir, kırılmalıdır.

Bu söylenseler, CHP demokrasiden yana adım attığı ölçüde, çeşitli so-mut sorunlarda bu partiyle eylem birliği olanaklarının yok olduğu anlamına gelmez. Kaldı ki, TKP, CHP'nin sol kanadıyla emperyalizme, faşizme ve tekel-lerin egemenliğine karşı ulusal, demokratik cepinde güçbirliği politikası iz-liyor. Bütün bunlar, TKP'nin CHP karşısındaki ilkesel politikasının bugün de geçerli olduğu anlamına geliyor.

Sosyalist partilerin yeri

Bugün, işçi hareketindeki bilinçli işçiler arasındaki politik bölünmede sosyalist partilerin TKP'ye karşı önyargılı yöneticilerinin rolü önemli bir yer tutuyor. İşçi sınıfının birliği, perşeyden önce komünist ve sosyalist par-tiler arasındaki eylem birliği sorunudur. Bu partilerin nicel bakımdan işçi hareketindeki yerlerinin zayıflığı bilinmişliğin önemini hiç bir şekilde azalt-mıyor. Yöneticileri ne denli benimsenmezlerle benimsenmesinler, komünistler tüm sosyalist partiler arasındaki ayrılıklar hem gericiliğin, hem de burjuva re-formizminin işçi hareketi üzerindeki politik etkinliklerini sürdürmelerinde rol oynuyor.

Sosyalist partilerin işçi sınıfının birliği sorununa yaklaşımlarındaki yan-lışlar eylem birliğini zorlaştırıyor. Örneğin TKP'in işçi sınıfının birliği sorununu kendi partisinde birlik gibi görmesi, TSİP'in ise, eylem birliği sorununu partilerin birleşmesi olarak ortaya atması, eylem birliğini engelle-mekten başka bir anlama gelmiyor. Bunun yanı sıra her iki partinin tabanında son zamanlarda bazı gelişmeler eylem birliği yolunda engellerin aşılabileceğini gösteriyor.

Öte yandan, işçi hareketinde, küçük burjuva "sol"cu akımların da şu ya da bu ölçüdeki etkileri gözardı edilemez. Bu akım, değişik platformları olan bir çok guruba bölünmüştür. Bireysel terörizme karşı olan ve Macculukla her tür ilişkili kesen gurupların işçi hareketindeki kollarıyla eylem birliği olanak-ları vardır. Ancak bu gurupların yöneticileri, tabanlarını baskı altına alıyor,

onlara eylem birliğini yasaklıyor. Komünistler, bu bölücü yöneticileri tabanın önünde denaske ediyorlar.

TKP, bir yandan işçi hareketini gerici ya da reformist burjuva partilerinin etkisinden kurtarmak ve bütünlüğünü gidermek için, işçi sınıfının bütün kolları arasında sınıfsal çıkarlar temelinde eylem birliğini gerçekleştirmeye çalışıyor. Bir yandan da, işçi hareketinde bölünse yapatan küçük burjuva akımlara, sağ ve "sol" sapmalara karşı ideolojik savaştan geri durmuyor.

1 Mayıs'ta birlik için

İşçi sınıfının uluslararası işçi sınıfının birlik, savaş ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı yığinsal gösterilerle karşılamaya hazırlanıyor. Bu yıl 1 Mayıs, geçmiştten ayrılmış koşullarda kutlanıyor. Emperyalist baskının ve ekonomik bunalımın yoğunlaştığı koşullar, sıkıyönetimle ve DISK yöneticilerinin bölücülüğü ile daha da ağırlaşıyor.

Bu yıl 1 Mayıs gösterileri, işçi sınıfının bütün kolları arasındaki birliği güçlendirmeli, işçi sınıfımız o gün sıralarındaki savaşkanlığı, örgütlülüğü başarıyla yeklaşmadan geçirmelidir. 1 Mayıs, emperyalizme, NATO'ya, faşizm tehlikesine, sıkıyönetimcilik politikasına ve ekonomik bunalımın halkın sırtına yüklenmesine karşı yığinsal bir çıkış olmalıdır. Komünistler, bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfının birliğini daha da güçlendirmek için vargüle çalışıyorlar.

Atılım

Nisan-1979

İdeolojik savaş

Günümüzde işçi sınıfının burjuva ve küçük burjuva ideolojilerine karşı savaşın, bu savaşın artan önemini küçümsemek ne anlama geliyor? Bu dünya çapında güçler oramının sosyalizmden yana değişmesini, kapitalizmin genel bunalımının derinleşmesini, bu gelişmelerin dünya devrim sürecine sağladığı olanakları gözden kaçırmaktır. Bunun yanı sıra ülkemizde devrimci durum olasılığını azımsamaktır. Böylesi koşullarda özel faktörün olağanüstü artan rolünü değerlendirmemektir. İşçi sınıfının sosyal reformist umutlara bağlama politikasına, sınıf uzlaşmacılığına, eylemsizliğe, devrim ürkekliğine karşı savaş engellemektir. Her şeyden önce, Komünist Partisi'nin, yığınların devrimci enerjisini harekete geçirme, onların her bakımdan devrimci öncülü olma niteliğini daha da geliştirme savaşını baltalamaktır. İdeolojik savaş küçümseyenler, sağ oportünizmin güdüldü işçi hareketinde ideolojik bas tehlike olduğunu küçümseyenler.

Bolşevizmin tarihi, bu tutuma karşı savaşın örnekleriyle doludur. Lenin, gösistlerle de savaşmıştır. Ama Bolşevizmin asıl düşmanları reformistler ve "kendiliğindencilik" yanlıları oldu. Bunları eleştirme gereksinmesi de özel faktörün tarihsel rolü üstüne görüşlerin geliştirilmesini gündeme getirdi.

Günümüzde tekelle burjuvazi işçi sınıfına karşı savaşta, faşist saldırıları, anti-demokratik baskıları sürdürüyor. Üte yandan, sınıf sendikacılığına karşı sosyal reformizmi öne sürüyor. Bu yönümlü CHP ağırlıklı hükümet eliyle, kimi sendika yöneticileri kanalıyla sıkıyönetimin yanısıra uygulanıyor. Bu sinsi taktik, işçi sınıfını, halk güçlerini hem yıldırmaya yöneliktir, hem de emperyalizme bağnallı kalarak, kapitalist düzende yaşam koşullarının iyileşebileceği umudunu uyanık tutmayı amaçlıyor.

Lenin, Komintern'in II. Kongresinde komünist partileri sağ oportünizme karşı savaşını en güncel görev olarak görmeye çağırırmıştı. "Bu görevle karşılaştıırıldığında komünist hareket içindeki 'sol' eğilimin yanlışlarına karşı

durmadan ibaret olan görevin daha kolay olacağını" vurgulanmıştı. Ülkemizdeki gelişme, Lenin'in bu görüşünü doğruluyor.

Sağ ve "sol" oportünizm ideolojik olarak Marksizm-Leninizme kuşkusuz eşit derecede yabancı ve düşmandır. Kuşkusuz her ikisine karşı da ilkesel ve ardıcıl bir savaş vermek zorunludur. Ama bugün Türkiye'de ve dünyada işçi hareketi içinde ideolojik baş tehlikenin sağ oportünizm olduğu gerçeğini yadsınmadan. Bugün sağ oportünizme karşı devrinci konumlardan, ama "sola" sayılmaksızın verilecek etkin ideolojik bir savaş, "sol" oportünist akımların ideolojik dayanaklarını da çökertecektir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

Atılım

Haziran-1978

Üye adaylığı

TKP, işçi sınıfının, halkımızın savaşlarını örgütleyiyor. Bu savaşlarda yeni yeni deneyler kazanıyor, kadrosu çelikleşiyor. 1 Mayıs, komünistler için böylesi bir savaş okulu olmuştur.

TKPçetin sınıf savaşları içinde yığınsallaşmaya doğru adımlar atıyor. İşçi sınıfından, diğer emekçi katmanlardan yeni yeni, genç savaş erleri TKP sıralarına katılıyor. Bu çok olumlu sürecin getirdiği bazı sorunlar, görevler de vardır. Değişik politik-ideolojik akımların etkisinden kopmuş, ama henüz onların izlerini taşıyan öğeleri, Komünist Partisi'nin savaş potasında bu olumsuz izlerden arındırmak. Değişik koşullarda savaşan, sınıfsal yapıları değişik olan parti örgütleri arasındaki deneyim ve yetişmişlik düzeyindeki farklılıkları gidermek. Partinin Leninci politik-ideolojik ve örgütsel birliğini daha da güçlendirmek.

Bu sorunların çözümünde, partiye üye almak işlemi başlı başına bir önem taşıyor. TKP'nin tüzüğü, partiye üye olacak kimseyi iyi tanımayı şart koşar. P Partimizin çevresindeki sempatican halkalarından, özellikle sınıf savaşlarında pişen, sınanan aktif işçiler partiye alınmalıdır. Parti örgütü aldığı kimse için sorumluluk taşır. Ayrıca tüzükte partiye ancak tek tek üye alınabileceği önemle belirtiliyor. Bu, değişik burjuva ve küçük burjuva ideolojilerini egemen olduğu parti ve gruplardan gelen sempaticanlar için daha da önem taşır. Kuşkusuz en başta partiye polis ajanlarının, provokatörlerin, sınıf düşmanının, her soydan ve boydan oportünistlerin sızmasına karşı uyanık olmak, gözleri dört açmak gerek.

TKP tüzüğünde, birçok kardeş komünist partisinde olduğu gibi, aday üyelik süresi ön görülüyor. Bu rasgele konmuş bir madde değildir. Lenin, özellikle parti yapısı ve üyelerin düzeyi bakımından "adaylık süresinin boş bir formalite değil, gerçekten çok ciddi bir sınav süresi olması" gereğini önemle belirtir. Aday üye, bu süre içinde parti örgütünün verdiği görevleri, işleri

yapar, bağılı olduğu örgütün toplantılarına gider, partinin program ve tüzüğünü iyice öğrenir. Parti politikasını izler ve uygular. Ancak bu süreyi geçirdikten, sınıandıktan sonra parti üyeliğine geçer. Adaylık süresi, hem aday üyenin komünist pormasyona ulaşması bakımından, hem de partinin güvenliği açısından zorunludur. Küçük burjuvaziden gelen, veya Marksizm-Leninizme yabancı akımların, böylesi grupların etkisinde kalmış aday üyelerin süzgeçten geçirilmesi, yetiştirilmesi, eğitilmesi, kontrol edilmesi üzerinde önemle durulması gereken bir sorundur. Bu konuda parti temel örgütleri, özellikle temel örgüt sekreterleri büyük bir sorumluluk taşıyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

KADRO SORUNU

Kadro sorunu, partinin temel, somut, en canlı sorunlarından biridir. Tıkırında işleyen, bilinçli, özverili, sıkı disiplinli bir kadro yetiştirmek işçi partisinin güncel eylemlerinin başında geliyor. TKP Merkez Komitesi bu canlı soruna özel bir önem veriyor.

Komünist Partisi'nin kapısı, han kapısı değildir. Bir bakıma, iğne deliğinden dardır, küçüktür. Bir kez illegaldır, gizlidir. Burjuvazi bu yola zorlamış komünistleri, partiyi. Partiye yeni üye alırken ve aldıktan sonra da, ince eleyip, sık dokumak ana prensiptir. Kadroları yetiştirmek, savaşlarda eğitmek, kadrolara Marksçı Leninci eğitim vermek, onların devrimci uyanıklığını biteviye artırmak, baştan aşağı parti komitelerinin görevidir.

Her önüne gelen partiye alınmaz. Özellikle başka örgütlere, akımlara katılmış, girmiş çıkmış olanlara karşı çok daha dikkatli olmak gerek. Bu, parti tüzüğünde ayrıca gösterilmiştir. Parti tüzüğü kesinlikle uygulanmayı gerektiriyor. Tüzük unutuldu mu yabancı öğeler partiye sızabiliyor. Aday üyelik süreci tüzüğe/konmamıştır. Kadroları temiz tutmak Leninci görevimizdir.

Parti kadrolarının ana kaynağı işçi sınıfıdır. TKP'nin bugün önünde duran kadro sorunu, endüstri kollarında, ulaşım, başıçeken, stratejik önemi olan işyerlerinde örgütlenmek sorunuyla bağlıdır. Buralarda örgütlenmek başta gelir. Parti kadrolarının sosyal yapısı, onun sağlamlığı bununla belirlenir. Partinin kadro yapısı gençtir, işçi oranı %60'tır. Böyle olmakla birlikte, bir olayı vurgulamak gerek. Kadroların devrimci savaş deneyleri azdır. Büyük endüstri kollarından gelen, babadan dedeye proleter olanlar çok değildir. Söz yok, her hangi bir gösteriye katılmak, 1 Mayıs'ta dizi kolunda yürümek, grev-ciler arasında olmak yeterli sayılamaz. Ama bunlar önemlidir. Sonra, yalnız işçi olmak da yeterli değil. İşçinin hiç şaşmıyacağı, aydının yolunu ille sapıtacağı diye bir şey yoktur. Kadrolarda işçi-aydın almasını dengeli harmanlamak, ölçü ve ölçeğini doğru ayarlamak gerek. Komitelerde işçiden gelen kadroları yönetime sürmek, bunları yetiştirmek, buna ağırlık vermek gerek.

TKP'ye sağdan, "soldan" saldırılar üsteliyor. Bu saldırılar faşist tırmanmayla yanyana içiçedir. Küçük burjuva akımlar bu saldırıları kolaylaştırıyor. Burjuvazi gerici, egemen çevreler, her şeyden önce işçi sınıfının başına, canevine - Komünist Partisine vurmak istiyor. Polisini, MİT ajanlarını, maocuları, faşistleri, hepsini ortalığa salmıştır. Böylesi bir saldırı karşısında kadroları korumak, onları eylem, istim üzerinde tutmak, yukarıdan aşağı, bütün parti komitelerinin vazgeçilmez görevidir.

Kadro, savaşkan kadro! Bilingli kadro! Disiplinli, Leninci kadro! Yiğinsal kadro! Onbinlik, yüzbinlik, milyonluk yiğiniara komuta eden kadro! Ve, bunun için savaş!

Atılım

Ağustos-1978

Parti sempatizanı

TKP MK Plenuma, parti sempatizanlarının üzerinde önemle durmuştur. Parti örgütlerinin önünde sempatizan yığınlarını partiye bağlamak ve yeni sempatizan halkaları oluşturmak görevi duruyor. Partimizin örgütsel güçlenmesinde bu sorunun önemli bir yeri vardır.

İllegal koşullarda savaşan TKP'nin sempatizanları, kuşkusuz legal partilerin sempatizanlarından ayrı bir durumdadırlar. Birçoğu partimizin sıralarına katılmaya hazırlıklı bir duruma gelmişlerdir. Nicesi parti üyesi olmaya hak kazanmıştır. TKP'nin sempatizan yığınının sınıf savaşlarında, grevlerde, yığın eylemlerinde başarılı bir sınav veren işçiler, emekçiler oluşturuyor. Faşist tırmanışa, emperyalizme karşı özveriyle savaşan gençlik partinin çevresinde halkalanıyor. Ama illegal savaş koşullarında bu sempatizanların partilenmesi kolay olmuyor.

Böylesi bir durumda bu sempatizan yığınının partinin politikası yönünde eylem içine çekmek, "istim üstünde" tutmak, dağılıp erimesini önlemek parti örgütlerinin önünde duran bir görevdir. Sempatizanların partinin çalışmalarına yardım edebileceği, katkıda bulunabileceği birçok alan vardır. Yayınların dağıtımını, fabrika ve işyerlerinde, köylerde-kentlerde kurulan eylem komiteleri, faşist tırmanışa ve emperyalizme karşı ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini oluşturma girişimleri bu çalışma alanlarından bazılarıdır. Plenum raporunda belirtildiği gibi "partiye en başta bu savaşlar içinde pışmış, çelikleşmiş işçiler alınmalıdır."

Parti sempatizanlarının kişisel sorumluluğu günümüz koşullarında sürekli artıyor. Onlar sınıf savaşlarında doğru yolu partinin sözlü-yazılı yayınlarını izlemekle bulmak, nerede bulunursa bulunsun devrimci sorumlulukla, disiplin ve özveriyle savaşa katılmalıdırlar. Polite, provokatörlere karşı devrimci uyanıklığı elden bırakmamalıdırlar. Sempatizan yığınlarını sınıf düşmanın saldırılarından, her türlü provokasyondan korumak, onları uyarmak parti örgütlerine düşen bir görevdir.

Kadro eğitimi

TKP militanları faşist komandoların, kontr-gerillacıların, Maoçu provokatörlerin yaygın ateşi altında Amerikan emperyalizminin, NATO'nun artan baskısına, yerli-yabancı tekellerin sömürüsüne karşı işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşlarını örgütlüyor. Burjuvazinin işçi sınıfına, sendikal harekete saldırıları, CHP ağırlıklı hükûmetin ikiyüzlü politikası ideolojik savaşın önemini arttırıyor.

TKP illegal koşullarda, böylesi sert sınıf savaşları içinde, burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin yoğun saldırısı altında yığınsallaşma sürecine giriyor. Hem üye sayısı hızla artıyor, hem de çevresindeki sempatizan halkaları genişliyor, kadroların emekçi yığınlarla bağları güçleniyor. Bu oluşum, parti üyelerinin ideolojik düzeylerinin yükseltilmesine, parti örgütleri arasındaki deneyim ve yetişmişlik düzeyi farklarının giderilmesine, kadro eğitimine ağırlık verilmesini zorunlu kılıyor.

Partisine sonuna kadar bağlı, varlığını işçi sınıfının, halkın kurtuluşuna adanmış, devrim savaşlarına hazır, yığınlara savaşlarda önderlik edebilen, aktif, dalıcı, partinin politikasını iyi kavramış, onu günlük çalışmalarında şaşmaksızın uygulayabilen, politik bilinci ve devrimci deneyimi yüksek militanlar yetiştirmek-kadro eğitiminin amacı budur.

Kadroları sınıf savaşlarında eğitmek, bu savaşların içinde Marksizm-Leninizm'i öğretmek büyük önem taşıyor. Parti örgütleri, Marksizm-Leninizmin ilke ve yasallıklarını, TKP programının, strateji ve taktiğinin ideolojik dayanaklarını üyelere kavratmak işine özenle eğiliyorlar. Bu çalışmayı örgütlemeye, yaratıcılıkla, savastıkları koşullara uygun değişik biçimler buluyorlar. Partinin yayınlarındaki önemli metinleri, en başta parti belgelerini çoğaltmak, kollektif olarak incelemek gibi yöntemler izliyorlar. Bunlara dayanan eğitim metinleri hazırlıyorlar. Bu olanakları bulamayan tek tek militanlar ise parti yayınlarına kulak veriyor, ele geçirebildiği Marksist-Leni-

nist literatürü okuyup inceliyor.

Başta gelen eğitim yöntemlerinden birisi de militanları devrimci pratik içinde yetiştirmektir. TKP örgütleri, üye ve sempatizanları gazete satışı, bildiri dağıtma. afişleme, grev, miting ve yürüyüşler örgütleme gibi eylemler içinde eğitiyor, onları sınıf savaşlarının daha üst biçimlerine hazırlıyorlar.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Denetleme

Yığınların canlı istemleriyle,savaşlarıyla daha sıkı bağlanmak,yığın hareketini ayağa kaldırmak,örgütlemek,komünistlerin,parti örgütlerinin önünde duran güncel bir sorundur.Parti sıralarına yeni yeni genç,aktif,ama politik deneyimi az savaş erleri katılıyor,partinin çevresinde sempatizan halkaları genişliyor.Bu dönemde partinin örgütsel gelişmesi büyük önem taşıyor.Bütün parti örgütlerinin alınan kararları uygulayıp uygulamadığını,parti politikasını yürütüp yürütmediğini sürekli ve ardıcıl olarak yukardan aşağıya kontrol etmek,partinin örgütsel yaşamının candamarıdır.

Böylesi bir kontrolün amacı,parti çalışmalarının durumunu,özellikle aksayan yönleri,yapılan yanlışları saptamak,bunlardan gereken dersleri çıkarmaktır.Böylelikle çalışma yöntemlerini düzeltmek ve gerekirse güçlerin,kadroların yerini değiştirmek gibi önlemler almak kolaylaşır.Partiyi daha da güçlendirmek olanağı doğar.

Bütün parti örgütlerinin toplantılarını aksatmadan düzenli yapmalarını,parti politikasını günlük işlerinde doğru olarak uygulamalarını sürekli denetlemek tüzük gereğidir.Komünistlerin,parti örgütlerinin işyerlerinde,yığınlar arasında,sendikalarda ve yığın örgütlerindeki çalışmalarını kontrol etmek,bu kesimde "dernekçilik","sendikalizm","dar pratikçilik" gibi eğilimlerin ortaya çıkmamasına özen göstermek,parti yaşamını aktifleştirmek bugün daha bir önem taşıyor.Özellikle illegal koşullarda,kadrolar sürekli,sistemli ve etkin bir biçimde kontrol edilmezlerse,yanlış eğilimlerin ortaya çıkmasına,çalışmaların gevşemesine,aktifliğin,devrimci uyanıklığın azalmasına,gizlilik ilkelerinin çiğnenmesine kapı açılabilir.

Kontrolün iyi işlemesi için işbölümü yapılması,görevlerin net olarak belirlenmesi ve kişisel sorumluluk verilmesi gerekir.Kişisel sorumluluk verilmeden hesap da sorulamaz.Lenin bu ödevleri "insanla-

rın seçimi,yapılacak iş için bireysel sorumluluğun saptanması ve gerçekten yapılan işin kontrolü"olarak birbirine bağlıyor.

Denetlemenin bir yolu,aşağıdan yukarıya doğru düzenli rapor verilmesi,bu raporların incelenmesidir.Parti örgütleri,komünistler bu raporlarda alınan kararların nasıl uygulandığını,çalışmaların eksiklerini,yanlışlarını açık yüreklilikle ortaya koymalı,sorunları örtbas etmemeli,eleştiri ve özeleştiriye çekinmemelidir!Diğer bir yol da çalışmaların yürütülmesini yerinde denetlemektir.Daha etkin olan bu kontrol biçimini parti örgütleri savaş koşullarını gözönünde tutarak,konspirasyona kesinlikle uymakla uygulamalıdır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

LENİNCİ BİRLİK

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bir faşist diktatörlüğe doğru tırmandığını gören ve buna karşı vakit geçirmeden bütün ulusal demokratik güçlerin cephe birliği kurmaları için sürekli, direngen, öngül bir savaşa giren biricik parti TKP'dir. Bunun için, faşist tırmanışın yanısıra sıkı yönetim baskıları, iç gericiliğin, Pekinci ve öteki Maoocuların saldırı ve provokasyonları başta işçi sınıfına, onun devrimci partisine karşı yöneliyor.

Bu gelişme, parti örgütlerinin, komünistlerin önüne konspirasyonu güçlendirmek, legal ve illegal çalışmayı bugünkü koşullara göre ustalıkla uyumlaştırmak görevlerini koyuyor. Bu görevlerin gerçekleştirilmesi neleri gerektiriyor? En başta partinin, yığın bağlarını güçlendirmesi, özellikle fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmeye, işçi sınıfıyla bağlanmaya daha da önem vermesi. Sonra, partinin ideolojik, politik, örgütsel birliğini, gözbebeği gibi koruması, gelikten bir parti disiplini oluşturmaları.

TKP yığinsal olmak, yığınlara dayanabilmek için, Türkiye proletaryasının çoğunluğunu kazanmak için savaşı, Marksizm-Leninizmin arılığını gözbebeği gibi korumak, sıralarını temiz tutmak, Leninci kadrolar yetiştirmek, gerçek devrimci bir parti olmak için savaştan ayırmıyor.

Savaşın dönemeçlerinde küçük burjuvazideki yalpalamaların, şu ya da bu biçimde boy göstermesi, bu eğilimlerin proletarya hareketinde de iz bırakması kapitalizm koşullarında olasıdır. Böylesi koşullarda, Lenin'in deyişiyle, "parti sıralarında birliğin, beraberliğin, parti üyeleri arasında güvenin, proletarya öncüsünün istem birliğini cisimleştiren gerçekten bütünsel bir çalışmanın sağlanması" yakıcı bir zorunluk olur.

Parti örgütleri, sıkıyönetim koşullarında önemli bir sınavdan geçiyorlar. Komünist kadroların, bu sınavdan devrime bağlılığı artmış, savaş dayanıklılığı, özveri ve yititliliği, devrimci uyanıklığı bilennmiş, devrimci bilinci yükselmiş olarak çıkması, yığın hareketinin reel pratiğiyle biçimlenmiş devrimci bir teoriyle donanmaları için TAP varlığıyla çalışıyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Halk yiğitleri

28-29 Ocak, bu yıl bir başka türlü anıldı. Komünistler yalnız TKP'-nin kurucuları Suphi'leri, Nejat'ları, "onbeşler"i, yarım yüzyıl boyunca emperyalizme, sınıf düşmanlarına karşı savaşlarda ölen binlerce komünisti anmakla kalmadılar. Son birkaç yılda gerici-faşist güçlerin, Mao-cuların saldırılarıyla canlarını veren gençecik komünistleri, sempati-zanları da andılar. Bu büyük kavgada düşenlerin anılarını yaşatmaya, onların yolunda utkuya dek savaşmaya and içtiler.

TKP'yi 58 yıldır yaşatanlar, onun yılmaz savaş erleri, yaşamlarını proletaryanın, halkının kurtuluşuna adanmış militanlarıdır. Onun savaş tarihi, böylesi halk yiğitlerinin kanıyla yazılmıştır. Bugün TKP'ye üye olanlar, bu savaş yoluna baş koyuyor.

Parti sıralarına giren genç komünistler, yığınların önünde sınıf düşmanına karşı, oportünizme karşı ödünsüz savaşanların yaşamlarını örnek alıyor. Onlar eylemsizliğe, ya da bireysel terörizme sapan yollar-dan ayrılıp 'proletarya öncüsünün yoluna giriyorlar. Burada bireyciliğin hiçbir türüne, kendini beğenmişliğe, bildiğini okumaya yer yok. Parti tüzüğüne, disipline uymak var. Partinin kollektif istemine uymak, çizgiden çıkmadan sırada savaşmak var. Sert savaş koşulları, bunu her zamankinden çok gerektiriyor.

Egemen sınıflara kafa tutup küçük burjuvaziden gelen kimilerini bu disiplin, bu koşullarda ağır basan santralizm sıkıyor. Koşulların zoruyla, kimisi de uzun süre yalnız savaşmak durumuna düşüyor. Sürekli parti yönlendirmesinin eksikliğiyle kendi başına buyruk iş yapmaya alışıyor. Yeni, genç partililer ölümü hiçe sayarak görevden göreve koşuyorlar. Başarıları da, eksikleri de yalnız kendilerinin değil, tüm par-tinin başarısı, eksigi olarak görmeleri, değerlendirmeleri her zaman kolay olmuyor. Öteki parti örgütlerinin, diğer yoldaşların katkısı, illegal koşullarda pek göze çarpmıyor.

Kadroların bilincini, komünist morali geliştirmek için kollektif parti yaşamını üyelere duyurabilmenin önemi büyüktür. Komünist par-tisini yukardan aşağıya bir bütün, parti örgütlerinin birliği olarak

kavratmak, özellikle temel örgüt sekreterlerinin sürekli görevi oluyor. "Nerede bir yoldaş varsa, orada parti vardır" sözü böylelikle somut yaşama geçiyor. Komünistler, Suphi'lerin, Nejat'ların, halk yiğitlerinin yolunda, parti yolunda birbirlerine sımsıkı sarılmış, ilerliyorlar.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

TKP'ye karşı egemen sınıflar saldırıları yoğunlaştırıyor. Bu süreç, ülkemiz üstünde emperyalist baskıların yoğunlaşmasıyla, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının hızla kötüleşmesiyle, demokratik hak ve özgürlüklerin budanmasıyla atbaşı gidiyor. Amaç, işçi sınıfının, halkımızın savaşlarını örgütleyen, onlara öncülük eden komünist partisini vurmaktır.

Parti örgütleri, komünistler için, bu koşullarda partinin ideolojik politik ve örgütsel birliğini daha da pekiştirmek savaşı büyük önem taşıyor. Konspirasyonu sıkılaştırmak, devrimci uyanıklığı arttırmak, ancak partinin Leninci birliğini sağlamaya, "sol"u her türlü saldırıya karşı ardıcıl savunmakla olasıdır. Böylesi durumlarda sınıf düşmanları en küçük çatlaktan bile en fazla yarar sağlamak için ellerinden gelen herşeyi yaparlar. Disiplinsizlik, fraksiyonculuk konspirasyonun can düşmanıdır. Partimiz tarihinde bunun çok örnekleri vardır. 1929 İzmir tutuklamasında Kuvvetsizlik Komitesi'nin Merkez Komitesi'nden gizli örgüt kurması / yayını yapması başlıca neden olmuştur. 1951-52 tutuklamasında da Mihri Belli aynı rolü oynamıştır. Partimiz, bu olaylardan gereken dersleri çıkarmıştır.

Proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl güçlenir? Lenin bu soruyu şöyle yanıtlıyor: Birincisi, proletarya öncüsünün sınıf bilinci, devrime bağlılığı, direşkenliği, özverisi, yiğitliğiyle. İkincisi, en geniş emekçi yığınlarla sınıksız bağlanmasıyla. Üçüncüsü, komünist partisinin politikasının doğruluğuyla, bunu en geniş yığınların kendi deneyleriyle kavramasıyla.

TKP, Lenin'in öğüdünü tutuyor. Sınıf savaşlarının, yığın çıkışlarının önünde yürüyor. Deneyimlerini Marksçı-Leninci ilkelerin ışığında genelleştiriyor. İçinde bulunduğu savaş koşullarını, bu koşulların niteliğini yığınların pratiğiyle bağlı olarak saptıyor, politikasını ona göre çiziyor. Leninci, savaşkan kadrolar yetiştirmeyi başa alıyor. Devrimci parti disiplinini böylelikle daha da güçlendirmek için savaşıyor.

MİLİTAN GİRİŞİM

Türkiye Komünist Partisi, işçilerimizin, köylülerimizin, Türkiye'de yaşayan tüm uluslardan emekçi halkın can güvenliğini güncel bir sorun olarak başa almıştır. Faşist terörü kırmak, geriletmek parti örgütlerimizin, komünistlerin eylemlerinin ağırlık noktasıdır. Bu eylemler yığinsal olmalıdır. Faşizmi geriletecek güç yığınların örgütlü çıkış ve hareketleridir.

Halkımız arasında faşist saldırı ve cinayetlere karşı, Türkeşlere, Demirellere, MHP'ye, Ülkü Ocakları'na ko-
mandolara karşı durmadan büyüyen bir kin ve nefret birikimi vardır. Burda komünistlere büyük görev düşüyor: Yığınların faşizme karşı direnişlerini örgütlü, yığinsal çıkışlara dönüştürmek! Yığınların içinde çalışmak! Bu eylemler militanca girişim, tutum, çıkış ister. Komünistlerin militan çıkışları ustalık ister. Bu, yığınları eylemlere geçirebilme sanatıdır.

Komünistler, yığınlardan kopuk, her türlü bireysel çıkışların, serüvenciliğin her zaman karşısındadırlar. Komünistlerin militanlıkları, fabrikalarda, mahallelerde, yığınların olduğu her yerde faşistlerin iç yüzünü; onların CIA ajanları olduklarını, faşistlerde moral, insanlık duygusu diye birşey olmadığını somut veri ve örneklerle açıklamaktır.

Fabrikada işçi arkadaşlarımızla, mahallelerde komşularımızla, kadını, genci, yaşlısı aydınıyla birlikte faşistlerin üstüne yürümek. Komünistlerin, ilerici güçlerin böylesi bilinçli militanlarca çıkışları sonunda Anadolu'nun birçok yerlerinde faşist yuvaları dağıtıldı. Bunlar, mahalle ve fabrikalardan kovuldu. Böylesi çıkışlarla Federal Almanya ve Batı Berlin'deki

işçilerimiz Türkes'i protesto ettiler. Katil Türkes Defol! haykırılarıyla onu Frankfurt'a sokmadılar.

Batı Avrupa'daki işçilerimiz bu tür çıkışlarıyla Türkiye'de faşist teröre karşı verilen savaşa destek oldular. Bu eylem içinde somut destek sürdürülmelidir. Bu girişim somut örgüt biçimi ister. Savaş gelgeç biçiminde olamaz.

Avrupa demokratik kamuoyunun Türkiye'de verilen anti-faşist savaşla dayanışmalarını güçlendirmek, Türkiye'de faşistlerin işledikleri cinayetleri, Türkes'in Batı Avrupa'da en gerici çevrelerle, eski-yeni faşistlerle bağlar, ilişkiler kurduğunu Avrupa kamuoyuna duyurmak. Bu da, örgütlü yapılsa etkili olur.

Komünistlerin militanlığı böylesi savaşlardan geçer.

Özgöl koşullar

F.Almanya'da patlayan çelik grevine Türkiyeli işçiler yığinsal katıldılar. Grev boyunca yoğun bir örgütsel aktiflik gösterdiler. Daha önce faşist Türkes'e karşı gerçekleştirilen yığinsal gösteriler de anımsanırsa şu sonuca varılır:

Birincisi, yurtdışındaki işçi hareketinin politikleşme süreçleri hızlanıyor, bu bir yanda partimizin ve demokratik örgütlerin güçlenmesiyle, Türkiyeli işçi yığınlarında enternasyonal bilincin gelişmesiyle, öte yandan da gerici-faşist örgütlerin aktifliğini arttırmasıyla beliriyor. İkincisi, deney şu gerçeği gösteriyor: Eğer parti örgütleri doğru bir önderliğe sahip olursa, eğer devrimci savaş yolu yurtdışındaki komünistlere açıklıkla kavratılırsa, partimizin militan kadroları her türlü olumsuz öğelerin etkilerini kırabilir ve ülkemizde yürüyen sınıf savaşına da, yurtdışında yürüyen sınıf savaşına da başarıyla uyumlu bir şekilde ayak uydurabilir.

Partili yoldaşlarımızın, on binlerce işçimizin son olaylarda kanıtlanan devrimci olanaklarını değerlendirmek gerekir. Bu da, içinde bulunulan somut koşulların bilimsel bir çözümlemesini ve kararların bu çözümlemeye dayandırılmasını zorunlu kılar. Bunun tersine her adım dar pratikçiliğe, ilkesizliğe götürür, işçi hareketine zararverir. Bu, aynı zamanda, tüm parti kadroları arasındaki deneyim ve yetişmişlik düzey farklarını giderme yolundaki MK Plenum kararlarının uygulanması için de zorunludur.

Bu bakımdan yurtdışındaki parti örgütlerimiz içinde bulundukları koşulların olumlu ve olumsuz yanlarını incelemeli, özellikle sağcı sosyal-demokrat reformizmin, milliyetçiliğin ya da ulusal nihilizmin zararlı etkilerine karşı ideolojik savaş yoğunlaştırmalı, Türkiye'deki sınıf savaşının biçimleri, kadroların özverilik, atılghalık, girişimcilik, yiğitlik nitelikleri üzerinde durmalıdır. Parti sıralarının temizliği, üye bileşiminin sınıfsal niteliği korunmalı, parti üyeli-

ğinin tüzüğümüzde yazılı Leninci tanımının güncel önemi kavranmalı, üye alımında biricik ölçüt bu tanım olmalıdır. Üyenin niteliğinde gelişmiş kapitalist ülkelerdeki koşullar değil, kanlı boyutlara ulaşan ülkemizdeki sınıf savaşı koşulları göz önüne alınmalıdır. Bu ilke üye seçiminde olduğu gibi, üyenin eğitiminde de yol gösterici olmalıdır.

Yurtdışındaki işçi hareketinin politik bakımdan aktifleşmesi, parti örgütlerinin de devrimci eylemlerini yoğunlaştırmalarına zorunluluğunu doğuruyor. Bu çizginin izlenmesinde nesnel koşullar değil, kadrolar belirleyicidir. Bu da parti kadrolarının yığınsal savaşlar içinde ve ideolojik bakımdan eğitilmesi sorununun önemini gösteriyor.

Yurtdışında savaşıyan komünistler, bulundukları ülkelerin komünist partilerinin doğrultularındaki Leninci bütün özellikleri benimsiyorlar. Bu, ideolojik eğitim için bir olanaktır. İşçilerimizin yoğun olduğu F.Almanya'da, özellikle AKP'nin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmine bağlılığı, işçilerimizin politik, ideolojik eğitiminde büyük bir olanaktır. Alman komünistlerinin şimdi kutlanan 60 yıllık savaş tarihini incelemek, bu partinin değişik koşullarda, uyguladığı bütün savaş yolları ve biçimlerini kavramak gerek. Çünkü Liebknecht'lerin, Thälmann'ların partisinden işçilerimizin kuşkusuz öğrenecekleri çok şey vardır.

Yaratıcı savaş

Türkiye işçi sınıfının bir kolu olan yurtdışındaki işçi hareketimizin sıralarında da, ideolojik savaşım sorunları günümüzde büyük önem taşıyor. Bu hem genel olarak Türkiye'deki somut durumun karmaşıklığından, hem de yurtdışının özgül koşullarından ileri geliyor.

Memlekette, yığınların hoşnutsuzluğunun yüksek boyutlara varması, öte yandan faşizm tehlikesinin daha da artması küçük burjuva kesimlerde sağ ve "sol" oportünist tutumları kamçılıyor. Bu, uzlaşmacılık ya da "devrimci laf ebeliği" gibi eğilimler yurtdışındaki işçiler, aydınlar arasında da şu ya da bu biçimde etki yaratabiliyor.

Avrupa işçi sınıfının bölen en tehlikeli sapma sağ oportünizm ve revizyonizm olduğu için işçilerimiz herşeyden önce bu tehlikeyle karşıkarşıyadırlar. Ama bu, "sol" sapmaların da tehlikeli olmadığı anlamına gelmez.

Sosyal-demokrat partilerin işçi hareketinde etkin ya da erkte olduğu, Avrupa komünizmi türünden akımların komünist harekette boy verdiği ülkelerdeki Türkiyeli komünistler tüm sapmalara karşı savaşıyorlar. Özellikle Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu ülkelerde, günümüzde sağ sapma asıl tehlikeli akımdır. Buna karşılık, işçilerimizin çok az olduğu, ilerici harekete daha çok aydınların temellik ettiği ülkelerde, sağcı oportünizme devrimci duygularla tepki olarak "solcu" eğilimlerin doğması için daha olgun bir ortam vardır. Kadroların devrimci duygularını, özveri ve atılkanlıklarını yükseltmek, "adam sendecilik"le pasiflikle savaşmak temeldir. Öte yandan "devrimci sabırsızlığı" da eleştirmek gerekiyor.

Bu durum, partinin genel ideolojik ödevlerini yerine getirmenin yanı sıra, parti örgütlerine, kendi özgül koşullarından doğan önemli ideolojik görevler yüklüyor. Bulundukları koşullarda hangi sapmaya karşı ideolojik savaşımı yoğunlaştırmak, bu savaşımı, parti disiplini güçlendirmekle, partinin Leninci birliğine sıkı sıkıya

sarılmakla yürütmek parti örgütlerinin görevleri arasındadır.

Yurtdışındaki TKP üyeleri böylesi bir anlayışla tüm sapmalara karşı canla başla savaşıyorlar.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Devletin Devlet

Geçtiğimiz haftalarda, TKP Programını yayınladığı için yar-
gılanan Ürün soruşturulmuşla devletin yayınladığı işleri
mizin kurdukları için örgütleri, Ürün'le devletin komiteleri
etkin bir biçimde katıldılar. Devletin etkinliği, bu-
lunkileri ülkelerin kamyonları barokete geçirmeye çok önemli
rol oynadılar. Kurucusu bu devletin etkinliği içinde bağ-
lıca fakat parti örgütleri oldu.

Batı Avrupa'daki herdes komünist partilerinin, işçi sendika-
larını, sanatçıların ve herdesi barınan bu devletin katliamın-
da TKP'nin Batı Avrupa'daki örgütlerinin katliamı bu şekilde. Yurt-
dışındaki işçilerin ve öğrencilerin devletin kamyonlarının ya-
rılması için devletin biçimde etkinliği, örgütleri, örgütleri,
mitingler, basın toplantıları, imza kampanyaları, bildiriler, pro-
gram yayımları ve dağıtım, örgütlenme gibi etkinliklerde bulundular.

Kuruluşundaki işçilerin ve öğrencilerin katliamı, işçi-
ların devletin, meclislerdeki işçilerin faaliyetleri, TKP
üzerindeki yasa, anti-demokratik barın ve uyulmaları karşı
savaşın doğrudan destek olmaları, işçi katliamı. Bu etkinlikler, TKP-
kiye, de etkin kuruluşlarda savaşın işçi katliamı, meclislerde bu
savaşın yalınz olmaları olarak örgütleri, duyurular.
Gününe işçi katliamı. Bu katliamın işçilerin uyarılmasını
devletin etkinliği, işçilerin katliamı, işçilerin etkinliği
daha da devletin. Türkiye'de işçi katliamı, demokratik

hak ve özgürlüklerinin çiğnenmesine karşı, faşist kanlı saldırılara karşı gelişen bu uluslararası dayanışma, emperyalizmin "insan hakları" maskesi altında sosyalist ülkelere karşı yürüttüğü karalama kampanyasına da bir darbe oluyor.

Yurtdışındaki Türkiyeli işçilerin dayanışma eylemlerini, kampanyalarını proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde yürütmelerâ, burjuvazinin ve oportünizmin bu enternasyonalist dayanışma ilkelerini çarpıtma girişimlerine karşı çıkmaları rastgele değildir. Bu, onların Türkiye işçi sınıfının savaşlarıyla kopmazcasına bağlı olmalarından, bu bağların TKP'nin Leninci politikasıyla örülmüş olmasından kaynaklanıyor. Yurtdışındaki komünist işçiler, aydınlar bulundukları ülkelerdeki koşulları, değişik akım ve eğilimleri, güçler arasını göz önünde tutuyor, ama, yürüttükleri eylemleri, savaşları içerik,öz, biçim, yöntem bakımından en başta Türkiye'deki sınıf savaşımına bağımlı kılıyorlar. Onlar, mealeketteki sınıf kardeşlerinin içinde bulundukları ağır koşulları, her an kurgunlanma, vurulma, ölme tehlikesi altında faşist terörün karşısına dikildiklerini, işsizliğin, pahalılığın ateşi altında evinin nafakasından kesip, tüm varlıklarıyla sınıf savaşına atıldıklarını hiç bir zaman unutmuyorlar. Bu dayanışmaya maddi olarak katkıda bulunuyor, bu alanda da özveri yarışına hazırlıklı olduklarının örneklerini veriyorlar. Atılım'la dayanışma, daha önce de Maden-İş'li grevci işçileri destekleme kampanyaları bu örnekler arasındadır. İngiltere'de iki yıldır yapılan işçi ve öğrencilerimizin yürüttüğü "yaz kampanyası" örgütlü savaşıma maddi katkıda bulunma yolunda coşkulu bir özveri yarışı olmuştur.

Türkiye'de sınıf savaşlarının gelişmesi karşısında uluslararası dayanışmanın önemi daha da artıyor. Bu savaşımı Batı

Avrupa kamu oyuna duyurmak, Türkiye işçi sınıfıyla, ilerici, demokratik güçleriyle, en başta 56 yıldır yasak altında olan TKP ile dayanışmayı daha da güçlendirmek, dayanışmayı, bugünkünden daha geniş çevrelere yaymak ve sınıf savaşına maddi katkıyı arttırmak gerekiyor. Yurtdışındaki işçilerimizin, öğrencilerimizin örgütleri ve en başta parti komiteleri bu alanda çok şey başarabileceklerini kanıtlamışlardır.

İşçiler, gençler, komünistler görev başına!..

Daha militan, daha özverili dayanışma eylemine!..

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

Sınıf savaşının farklı koşullarından
doğan temel görev

TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın MK Plenumunda okuduğu Politik Büro raporunda şöyle deniyor:

"Memleketin değişik yöreleri arasında, sosyal, sınıfsal bileşimin farklılığı, bir kısım işçilerimizin yurt dışında bulunması, parti örgütleri arasında deneyim ve yetmişlik düzeyi bakımından farklılıklar yaratıyor."

Bu yazımızda yurtdışındaki işçilerin içinde bulunduğu, yaşadığı sosyal, ekonomik ve politik koşulların Türkiye'deki koşullardan farklılığına özetle değinecek, buradan çıkan temel görev üzerinde duracağız.

Yurtdışındaki yurtttaşlarımızın büyük çoğunluğu işçilerimizden oluşmakta, aynı zamanda etkinliği küçümsenmemesi gereken bir de öğrenci topluluğu bulunmaktadır. Bilindiği gibi Türkiye'den işçi alan, çalıştıran ülkeler devlet tekelci kapitalizminin egemen olduğu gelişmiş kapitalist ülkelerdir. Bu ülkeler genellikle, sosyal demokrat partilerin ya hükûmette olduğu ya da işçi hareketi üstünde büyük politik, ideolojik egemenlik sağladığı ülkelerdir. Bu ülkelerde burjuva parlâmentarizminin köklü gelenekleri, dayanakları vardır. Yurtdışındaki işçilerimizin çoğunluğu ise, proleter olmayan, köy ya da kent kökenli küçük burjuva katmanlardan kopup gelmedir. Bulundukları ülkelerin işçi sınıfı içinde en az uzmanlaşmış, en düşük ücretle, en ağır, pis işlerde çalışan kesimi oluşturuyorlar. Politik, yasal yönetmeliklerle toplumun her alanında ikinci sınıf insan durumundadırlar.

Bütün bu objektif koşullar, tüm işçilerin üzerinde olduğu gibi, Türkiyeli işçilerin de üzerinde önemli politik, ideolojik etkiler doğuruyor. Bu koşullar, tekellerin sömürüsüne karşı, sınıf savaşının önünde engeller çıkardığı gibi, Türkiyeli işçilerin de bu savaşıma etkinlikle katılmasını destekliyor.

Yeni sömürgeci yöntemlerle büyük kârlar vuran, çok uluslu tekellerin Batı Avrupa tekellerinin aldıkları kârın küçük bir kısmını işçi sınıfına dar bir bölümüne dağıtmaları, işçi hareketi içindeki oportünizmin objektif temelini oluşturur. Buna dayanan sosyal demokrasi, sendika yönetimlerindeki konumları aracılığıyla işçi hareketine reformizmi, sınıf uzlaşmacılığını aşıyor. Tekelci burjuvazi de, sınıfların varlığını, sınıf savaşını yadsıyan görüşleri işçi hareketinde yaygınlaştırmaya çalışıyor. Diğer işçiler gibi, Türkiyeli işçiler de bu propagandanın şu veya bu ölçüde etkisinde kalıyorlar. Komünist partilerinin Marksçı, Leninci ilkelerle burjuvazinin bu propagandasını yeterince geriletemediği yerlerde sınıf savaşları, yığın hareketleri durgun dönemler yaşıyor. Bu savaşlar genellikle burjuva parlamenterizminin sınırlarına, kurallarına, burjuva yasallığına bağlı kalıyor. Batı Avrupa ülkelerine özgü bu koşullar, barışçı, parlamenter savaş biçimlerini öne çıkarma, zaman zaman mutlaklaştırma eğilimi doğuruyor. Sömürünün daha ağır koşullarından çıkıp gelmiş olması ve şimdiki durumunu yitirme korkusu Türkiye'li işçilerin tekellerin sömürüsüne, eşitsizliğe, uğradığı haksızlıklara karşı savaşa katılmasını, bulunduğu ülkenin işçileriyle dayanışmasını engelleyici faktör oluyor. İşçilerin, Türkiye'den sınıf savaşının devrimci geleneklerine, sınıf bilincine yeterince sahip olmadan gelmeleri, onları bütün bu etkilere karşı zayıf bırakıyor. Eşitsizlik, aşağılanma, işçilerin bir kesiminde milliyetçi tepkiler doğurup, onlara bulundukları ülkelerin işçi

Maoizme karşı savaş faşizme karşı savasta ayrılmaz

Faşist Türkeş'in F.Almanya ve Batı Berlin gezisini yurtdışındaki işçilerimiz, öğrencilerimiz sert protestolarla karşıladılar. Komünistler, parti örgütleri FİDER'in, öteki demokratik örgütlerin düzenledikleri gösteri ve yürüyüşlerin başarılı ve etkili olmasında belirleyici rol oynadılar. Bulundukları ülkelerdeki demokratik güçleri anti-faşist dayanışma amacıyla harekete geçirmeyi başardılar. Bu eylemler, 17 Ekim duruşmasında TKP Programını yayınlayanlarla dayanışma kampanyasının, "MHP kapatılmalı, Türkeş tutuklanmalıdır" kampanyasıyla perçillenmesi oldu.

Bu eylemler, Türkiye'de kanlı saldırıları tırmandıran faşistlerin yurtdışında yapmak istedikleri gövde gösterilerine bir darbe indirdi. Gericiliğin işbirlikçisi Maoocular bu eylemlerde işçilerden daha da yalıtıldılar. Dortmund'da, binlerce kişilik gösteri gurubundan atılan ve gerilerde bir avuç kalan Maoocuların anti-komünist çığlıkları hiçbir yankı uyandırmadı.

Bu militan, anti-faşist gösteriye katılan binlerce işçinin bozguncu Maoçu bozkurtları yürüyüş sıralarının dışına atmaları boş yere değildir.

Uzun bir süreden beri gogist akımın bir kolu olan Maoculuk, içinde bir ayrışma ve yozlaşma süreci ilerliyor. Pekin yönetiminin bugünkü emperyalizmle bütünleşen, harpçi, gerici, hegemonyacı, politikasının usaklığını yapan Perinçekçiler, artık sıradan bir gerici burjuva akımından farksız duruma gelmişlerdir. Bunu yalnız onların alıçılmış anti-komünist, anti-Sovyetik propagandaları değil, en gerici, faşist güçlerle tam bir uyum için-

de yürüttükleri pratik politikaları da kanıtlıyor. Daha dün Tercüman'da Nazlı Ilıcak yoğun anti-TKP saldırılarının yanısı-
rında Perinçek ve Maocuları açıkça bir daha övdü. Bunun sağıla-
cak bir yanı yoktur.

Perinçekçilerle, öteki Maoçu guruplar arasındaki gelişki-
ler silahlı çatışmalara kadar varıyor. Bunlar, sayfalarında bir-
birlerinin işledikleri cinayetleri açığa vuruyorlar. Ama, hepsi
birden, ilerici güçlere karşı, en başta da TKP'ye karşı faşist
komandolarla, MİT, kontr-gerilla örgütleriyle iç içe saldırı ve
provokasyonlardan geri durmuyorlar. Bu saldırılar sonucunda nice
devrimci gençimiz hayatını kaybetti.

Yurtdışında da değişik Maoçu guruplar ilerici işçilerimize,
öğrencilerimize karşı faşistlerle birlikte saldırılarını sürdü-
rüyorlar. Son bir yıl içinde İngiltere ve F.Almanya'da bunun on-
larca örneği görüldü. Maoçu guruplar, bu saldırılarının yanı-
sıra, ilerici demokratik güçlerin anti-faşist eylem birliklerini
baltalamak için de ellerinden gelen provokasyonu yapıyor, ihbar-
cılık, entrika yöntemlerinden yararlanıyorlar.

Deneyler gösteriyor ki, faşistlere karşı olduğu gibi Mao-
cuların da karşısında örgütlü, yığinsel bir biçimde militanca
çıkıldığında onların bütün zararlı etkilerini kırmak ve onları
işçi ve öğrenci yığınlarından yalıtmak mümkündür. Bu, faşizme
karşı savaşın zorunlu bir koşuludur.

Büyük bir öğrenci yığınının bulunduğu F.Almanya'da Maocular
öğrenci hareketinde bazı konumları ele geçirdiler ve bu konumları
her şeyden önce Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu'nu
(ATÖF'ü) felce uğratma yolunda kullandılar. Onlar aynı zamanda
bu konumlarına dayanarak, işçi hareketine sızma amacıyla her
defasında başarısızlığa uğrayan şektencilerde bulundular. Maoçu
niteliklerinin demaske edilmesi, onların işçilerden yalıtılması-
la sonuçlanıyor. Çünkü Türkiyeli işçiler Maoçuluğun karşı

devrimci iç yüzünü kolayca kavriyor. Nedir ki bu durum Mao-
culuğa karşı savaşımayı gevşetmeye yol açmamalıdır. Tersine,
Maoocuları ellerinde tuttukları bütün konulardan söktüp atmak
için her zamankinden daha yoğun bir savaş yürütmek zorunludur.
Bu özellikle F.Almanya'da Öğrenci hareketinden Maoocuları bir an
önce temizlemek, bu hareketin örgütsel birliğini sağlamak göre-
vini komünistlerin, parti örgütlerinin gündemine getiriyor.

Yurtdışındaki işçilerimizin, öğrencilerimizin faşist koman-
dolara karşı, memleketteki sınıf savaşıyla, ilerici, demok-
ratik güçlerle dayanışma için kuracakları eylem birlikleri fa-
şistlerin ve Maoocuların dışında en geniş güçleri birleştirmeli-
dir. Böyleci eylem birliklerinin, plâtfomları zorunlu olarak
emperyalizme, faşist tirmanığa karşı olduğu gibi, Maoculuğa
karşı da yönelmek zorundadır. Kimi çevreler, ilerici güçlere, böy-
lesi eylem birliklerinde Maoculuğa karşı savaş ilkesinden vazgeç-
meyi dayatmak istiyorlar. Bu gerçekte faşist tehlikeye karşı
savaşı zayıflatmak anlamına gelir. Komünistler demokratik bağ-
laşıklarına Maoculuğun iç yüzünü anlatmak, onların gericilikle
gitgide özdeğleşen politikalarını açıklamak ve Maoculuğa karşı
savaşın zorunluğunu göstermekle yükümlüdürler. Buna karşılık,
Maoculuğun dışında kalan göçist akımların yığınlarını sosyalist
ve sosyal-demokrat güçler gibi anti-faşist, anti-emperyalist
eylem birliğine çekmek için her türlü çaba göstermelidir.

Faşist ve Maoocu güçlere karşı savaşta değişik akımlarla
politik eylem birliği yapmak, ideolojik alanda sağ oportünizme,
reformizme olduğu gibi göçizme karşı da aralıksız savaş yürütme-
nin zorunluğunu ortadan kaldırmaz. Tersine bunu daha da zorunlu
kılar. Ama bu ideolojik savaş bu akımların etkisindeki yığınlarla
faşist güçlere, Maooculara karşı politik alanda eylem birliğine
engel değildir, olmamalıdır.

İşçiler, öğrenciler, öğretmenler! Faşizme ve Maooculara karşı
savaşta omuz omuza!...

1 Mayıs gösterileri sorununda açık
bir tutum gereklidir !

Bakanlar Kurulu sıkıyönetimi uzatma, yayma ve kapsamını genişletme yönündeki MGK dayatmasını onayladı. Hemen arkasından da, 1 Mayıs gösterilerine hazırlanan sendikalara, demokratik parti ve örgütlere tehditler savurdu. "Özgürlükleri koruma" savları üç ay içinde tümüyle çürümüştür ve hükümet, sıkıyönetimin gerekçesini, her türlü demokratik, ilerici harekete en ağır baskıları uygulayacak biçimde son sınırına kadar genişletmiştir. Memleket şöven ve anti-demokratik bir sıkıyönetim rejimine götürülüyor.

Yeni koşullar 1 Mayıs gösterilerini geleneksel bir kutlama günü olmaktan tümüyle çıkarmış, 1 Mayıs, anti-emperyalist, demokrasi savaşında başlı başına önem kazanmıştır. Tüm ulusal, demokratik güçlerin, işçi sınıfının öncülüğünde yapacağı güçlü, örgütlü bir çıkış, güçler dengesini etkileyecek, herseyden önce yığınların savaşım gücünü bugünkünden çok daha fazla yükseltecektir.

TKP, komünistler, DISK'in kesin bir dille örgütleyeceğini açıkladığı 1 Mayıs gösterisine, bütün olanakları ile katılacaktır. Herkesten çok, komünistler 1 Mayıs bayrağını yükseltecek, bu yığinsal eylemin başarıya ulaşmasına, onun her türlü provokasyondan korunmasına en büyük özveriyle çalışacaklardır. Kuşkusuz 1 Mayıs'ın en büyük işçi yatağı İstanbul'da kutlanması, yasak zincirlerinin kırılması, provokasyonun alt edilmesi, önemlidir. Ama işçi sınıfı ve ilerici güçler, olanakların var olduğu başka yerlerde, bölgelerde de 1 Mayıs gösterilerine hazırlanıyorlar. Birini ötekini karşısına koymuyorlar. Komünistler 1 Mayıs'ı şu ya da bu biçimde ama mutlaka kutlanması için vargüçle çalışıyorlar.

Ortaya çıkan yeni durumda, özellikle hükümetteki CHP sağ kanadının gericiliğe teslim olması koşullarında, 1 Mayıs'ı başarıya ulaştırmak, en geniş yığınları gösterilere çekmek, gericiliğin, sermayenin saldırısını geriletmek,

provokatörlerin işçi hareketini serüvenlere sürüklemesini önlemek nasıl mümkün olacaktır?

Komünistlerin örgütsel hazırlıkları, esnek politikaları, tüm güçleri, en geniş yığınları eyleme çekebilme yetenekleri sonucu belirleyecek olan temel etkidir.

TKP 1 Mayıs'ı başarıya ulaştırmak için bütün ilerici güçlerle, eylem birliğine, gericiliğin en yoğun saldırılarını göğüslemeye, eylemin tüm politik sorumluluğunu en başta paylaşmaya hazırdır.

Örgütlü, disiplinli, her türden serüvenden uzak bir direnişle 1 Mayıs başarıya ulaşabilir ve ulaşmalıdır. "Tercüman" yazarlarının şimdiden bekledikleri biçimde, "yelkenleri suya indirmek", savaşmadan yenilmek demektir. Böyle bir şey gericiliğin güç kazanmasına yol açar ve işçi sınıfının, halkın savaş gücünü zayıflatır. 1 Mayıs kazanımının yitirilmesi olur.

Nedir ki, 1 Mayıs'ın başarıyla kutlanması yalnız TKP'ye bağlı değildir. Komünistler başarının tüm koşullarını sağlamak için gereken her şeyi yapmaya hazır olduklarını açıkladıklarına göre, şimdi beklenen öteki güçlerin ne yapacaklarıdır. 1 Mayıs gösterileri sorununda açık bir tutum almak gereklidir.

Herseyden önce, 1 Mayıs gösterisine katılacak yığınlar güvenilir, ortak bir önderliğe kavuşturulmalıdır. Doğru ve güvenilir bir önderlik nedir, nasıl oluşabilir? Bugünkü ağır baskıları göğüsleyebilecek, 1 Mayıs eylemine karşı oluşan sermaye cephesini parçalayabilecek, işçilere, emekçilere, güven verebilecek olan bir önderlik, gösteriye katılan tüm ilerici güçlerin, siyasal partilerin, sendikaların, yığın örgütlerinin, gençlerin, parlamenterlerin en yetkili temsilcilerinin ortak önderliğidir.

Gösteriler ikinci olarak, açıkça belirlenmiş savaşım hedeflerine yönelmeli, milyonlarca işçinin, emekçinin, orta katmanların günlük, yaşamsal çıkarları en somut biçimde savunulmalı, yığınların savaşına engel olan her türlü uzlaşmaya hayır denmelidir. Yığınlar emperyalist baskılara, faşizm tehlikesine karşı savaşım çağrılmalı, bunun yanısıra, hükümetin kemerleri sıkma ve şöven, anti-demokratik sıkıyönetimcilik politikasına kesin olarak karşı çıkılmalıdır.

6 gerici-söven bakan kahrolsun! denmeli, gericiliğe teslim olan CHP sağ kanadı demaske edilmeli, tüm CHP'liler, tüm sosyalistler, komünistler ulusal demokratik cephede birliğe çağrılmalıdır.

Güvenilir bir önderlik ve açıkça belirlenmiş hedefler 1 Mayıs gösterilerinin başarısını sağlayacaktır. Böyle bir durumda gerici-faşist güçlerin saldırısı kırılabilir, hükümet yansızlaştırılabilir, bugün kararsız olan en geniş kesimleri eylem alanına çekme olanakları genişleyebilir.

Güvenilir bir önderlik gereklidir. Çünkü hükümet ve egemen güçler kendi sendikalarında işçilerin güvenini yitirmiş, kendi üst örgütlerini bölmeye yönelmiş olan kimselerin önderliğindeki bir eyleme karşı saldırmaktan korkmuyor. DGM direnişi günlerinde sendikal hareketin birliği karşısında eğilip bükülenler, bugün sendikaları, işçi sınıfını, demokrasi güçlerini küstahça tehdit ediyorlar. Güvenilir bir önderlik gereklidir. Çünkü, yüzbinlerce işçinin birliğini sarsan, Narinlerle, Sabancılarla, Tunçlarla, hükümetin dayattığı sarı uzlaşmayı imzalayan kimseler yığınların güveninden yoksundurlar. Böylelelerinin 1 Mayıs alanlarına en geniş yığınları çekme olanakları yoktur. Yığınlar ancak güvendikleri önderlerin arkasından yürürler ve her türlü baskıya göğüs gererler. Güvenilir bir önderlik gereklidir. Çünkü, tüm katılanların ortak sorumluluğu olmadan, DİSK'i tek başına sermayenin azgın saldırısı karşısında savaş alanına sürmek cinayettir. İşçilerin dediği gibi, kimilerinin Tophane kabadayılığı ile, sınıf düşmanına kafa tutmak DİSK'i saldırıdan korumaz. Sermaye ışıklar ve benzerlerinden değil, işçi sınıfından, onun örgütlerinden korkuyor ve bunlara karşı saldırı örgütüyor.

1 Mayıs açıkça belirlenmiş savaşım hedeflerine yönelmelidir. Çünkü, gerici, faşist partiler yığınları sosyal demagojiyle şaşırtmak istiyor. Yığınlar ancak, onların yaşamsal, günlük istemlerine devrimci bir ruhla sahip çıkılırsa eyleme çekilebilir. O nedenle, hükümetle, tekellerle sınıf işbirliği yansıtan sarı uzlaşma benzeri hıyanet anlaşmaları yırtılmalıdır. Yığınlar, 1 Mayısta kendi en ivedi istemleri için savastıklarını bilmelidirler. 1 Mayıs açıkça belirlenmiş savaşım hedeflerine yönelmelidir. Çünkü, yığınların 1 Mayıs alanlarına güçlü bir şekilde çıkmaları, onlara politik kararlılık kazandırmaya bağlıdır. Yığınların eylemini felce uğratan başlıca etkene karşı, artık hiçbir ciddi gerekçesi

kalmayan boş umutlara karşı çıkılmalı, hükümetteki CHP sağ kanadından politik olarak kesin kopmayı içeren anti-emperyalist, anti-faşist savaşım hedefleri devrimci bir ruhla formüle edilmelidir. Çünkü bugün yığınların savaşını genişletecek olan taktik, hükümet yanlılarına hoş görünmek, onları kazanmak bahanesiyle hükümetin peşinden sürüklenmek değildir. Şimdi, sıkıyönetimle halkın üzerine yürüyen, 6 gerici-şöven bakana, gericiliğe teslim olan CHP sağ kanadından tam bir kopma yığınları emperyalizme ve faşizme karşı birleştirebilir. Kararsızları eyleme geçirebilir. Hükümetin peşi sıra, tekellerle işçi sınıfı arasında bocalayan tüm güçler işçi sınıfıyla ulusal demokratik cepheye ancak böyle çekilebilir. Gericici-faşist güçlerin erki ele alması, karşı-devrimci, faşist bir hükümet devirmesi böyle önlemenebilir ve tüm bunalımların üstesinden gelecek halkın erki bu yoldan gerçekleştirilebilir.

Burjuvazinin tekerci güçleri, gerici-faşist politik partileri ve CHP sağ kanadı, 1 Mayıs'a karşı birleşmişlerdir. Ama, sermayenin bu cephesindeki çelişkileri görmezlikten gelmek yanlış olur. Bu çelişkiler, 1 Mayıs gösterileri başarıyla gerçekleştirme olanakları verebilir. Yeter ki, tüm işçi hareketinin politik ve sendikal birliği yolunda yığınları harekete getirebilecek somut adımlar atılabilsin. Böylesi adımlar, bugün işçi hareketine karşı birleşenlerin çelişkilerini keskinleştirir.

1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanına işçilerin tek bir yumruk gibi birleşik çıkmasını isteyenler, eğer bu isteklerinde içtenlikli iseler, hiçzaman yitirmeden sınıf sendikalarına karşı bölücü ihraç kararlarının yırtılıp atılmasını isteyen onbinlerce işçinin istemlerine kulak vermeli; DISK'in omuz omuza 1 Mayıs'ta yürüyeceğini açıklamalıdır. Böyle bir açıklama yüzbinlerce işçiyi coşturacak, DISK'in şanlı bayrağını yükseltmek savaşına muazzam bir güç katacaktır. Böyle bir gelişme egemen güçleri saldırıya geçmekte ikircime düşürecektir.

Sosyalist partiler, gerçekten 1 Mayıs'ın 1 Mayıs alanında burjuvazinin tüm tehditlerine karşı kutlanmasını istiyorlarsa, bu eylemin tüm sorumluluklarını yüklenmeye hazır olduklarını açıklamalıdır. Bu partiler, 1 Mayıs eşiğinde TKP'nin öne koyduğu eylem birliği çağrısına karşı olumlu bir tutum almalıdır-

lar. Böyle bir tutum başlı başına politik bir güç olacak, işçi sınıfının birleşik güçleri, sermayenin saldırısına daha yüksek bir cerasetle karşı koyacak, 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma, savaşım bayrağını en parlak özverilerle yüksekte tutacaklardır.

Sendikal harekette ve politik güçler arasında 1 Mayıs eşğinde ileriye doğru atılacak bu yalın , ama önemli, somut adım, bugün bocalayan, hükümetin peşinden sürüklenen, umutsuzluk içinde oradan oraya yappalayan güçleri a uyandıracak, cesaretlendirecek, onlara açık, devrimci, demokratik bir perspektif verecektir. Sendikal hareketteki bölünmeyi ve işçi hareketindeki politik partiler arasındaki çatışmaları belli bir ölçüde gidermek, eylem birliğini gerçekleştirmek, 1 Mayıs eşğinde parlamentodaki durumu da etkileyecek 1 Mayıs gösterisinden yana parlamenter bir gücün oluşmasına, bu gücün hükümetin saldırısını fenlemesine yol açabilecektir.

Böylesi bir eylem birliği, bölünmelerden yararlanan her türlü serüvenci girişimi, her türlü provokasyonu felce uğratma yolunda elverişli koşullar doğuracaktır.

İşçi sınıfının sendikal ve politik eylem birliği, 1 Mayıs gösterisinin bu yığınsal savaşımın başarısı için biricik temel koşuldur.

1 Mayıs gösterilerini başarıya ulaştırmak zorunludur ve olanaklıdır. Güvenilir bir önderlik, açık savaşım hedefleri, işçi sınıfının sendikal ve politik eylem birliği gericiliği ve hükümetin sıkıyönetimcilik politikasını geriletebilir. 1 Mayıs bayrağı ancak bu yolla daha da yükseltilebilir.

İşçi sınıfının bayrağı altında 1 Mayıs'ta ileri!

1 Mayıs bayrağını İzmir'de dalgalandıralım!

Yığınlar, demokratik güçler, her türlü bocalamayı yendiler. DİSK'in adı kullanılarak yapılan çağrının bugünkü koşullarda emperyalizmin işbirlikçisi güçlerin hazırladığı tuzağa düşmeye yol açacağını kavradılar. Olaylardan gereken sonuçları çıkardılar. Şimdi, 1 Mayıs'ta gerici-faşist güçlerin hazırladığı tuzağı parçalamak için gereken koşullar olgunlaştı. DİSK'in saygınlığından dolayı bu çağrıya kapılarak tuzağa düşecek hemen hiç bir güç kalmadı. Provokasyonun araçları tümüyle yalıtıldılar.

Şimdi, TKP, tüm sendikaları, sosyalist partileri, CHP'lileri, yurtsever parlamenterleri, Türkiye işçi sınıfının genç, kadan ve erkek evlatlarını, tüm aydınları 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma ve savaşım bayrağını İzmir'de elbirliğiyle yükseltmeye çağırıyor. Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin en geniş kesimleri bu çağrıyı onaylıyor, hazırlanan tuzakları lanetliyor.

Sosyalistlerin, demokratik örgüt yöneticilerinin düşünce ayrılıklarının üzerine çıkabilmeleri, gerçekleri görmeleri ve komünistlerin uyarılarına kulaklarını tıkamamaları işçi sınıfımıza karşı hazırlanan provokasyonun yenilmesinde büyük bir etmen oldu.

TKP, komünistler, illegal koşullarda ve çok yönlü baskılar altında hazırlanan oyunları boşa çıkarmada en büyük rolü oynadılar.

TKP işçi sınıfı neredeyse orada savaşımı yürütür. Sendikal hareket adına 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanacağı yolunda çağrı yapıldığı zaman komünistler bu çağrıya katıldılar. Ama, gösterinin başarısı ve her türlü serüvene sürüklenmemesi için yerine getirilmesi gereken koşulları da gösterdiler. DİSK'teki bölünmeye son verilmesini, 1 Mayıs gösterisinin komünist, sosyalist, sosyal demokrat eylem birliği ile yapılmasını, bunun somut biçimi olarak da gösteriye kolektif güvenilir bir önderlik kazandırılmasını istediler. Nedir ki, sıkıyönetimin tüm yasaklamalarına, tehditlerine, gerici-faşist güçlerin, Maocuların giderek artık saldırılarına karşın, DİSK adına konuşan Fehmi Işıklar 1 Mayıs'ın ba-

şarısı için gereken koşulları yerine getirmek şöyle dursun, sendikal hareketin birliğine düşmanlıktan vazgeçmedi. Kollektif ve güvenilir önderlik yerine, bireysel sorumsuz çıkışlarını sürdürdü. 1 Mayıs'ta güçleri mobilize etmek burjuvazinin saldırılarını başarıyla göğüsleme ve hazırlanan tuzakları kırma olanaklarını bilinçli bir şekilde felce uğrattı.

Böylesi koşullarda, hazırlıksız, örgütsüz gösteriye gitmek, sermayenin saldırısına peşin olarak yenik düşmek olurdu. Bu gerçek hızla en geniş yığınlarca kavranmaya, tüm demokratik güçlerin ortak kanısı olmaya başladı. Yığınlar güvenmedikleri, hele işçiler, sendikalardan kovaladıkları bir kimsenin peşinden serüvene atılmama bilincini gösterdiler. Binlerce işçinin katıldığı toplantılarda provokasyon yapanlar işçiler tarafından sergilendi, demaske edildi.

Gerici, faşist güçler, 1 Mayıs'a karşı aylardır yoğun bir saldırı kampanyası yürütüyorlardı. Bu kampanya bugün doruk noktasındadır. Emperyalizmin, iç gericiliğin, Türkiye'nin başına örmek istediği çorabın bir ilmiğini de provokasyon, Türkiye Kürdistanı'nda koparılmak istenen çiban başı, hep bu planla emperyalizmin, NATO'nun Türkiye'deki konumlarını güçlendirme planlarıyla bağlıdır.

İşte şimdi, TKP'nin, işçi sınıfıyla, sendikalarla, tüm sosyalist ve demokratik güçlerle birlikte bozguna uğrattığı bu plandır. Şimdi bu eylem birliği gücünü İzmir'in 1 Mayıs alanında sınıf düşmanlarına, emperyalizme, NATO'ya karşı gösterecektir. Bir kanlı tuzağı elbirliği ile boşa çıkaran komünistler, sosyalistler, CHP'liler, önümüzdeki günlerde sendikal hareketin birliğin ve ulusal demokratik cephe yolunda ileriye doğru adım atmaya da başaracaklardır. Onlar, ağırlaşan emperyalist baskılardan, faşizm tehlikesinden, sıkıyönetim rejiminden ülkemizi aydınlığa çıkaracaklardır.

1 Mayıs'ta İzmir'de omuz omuza ...

1 Mayıs başarısı ve eylem birliği

1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve savaş günü Türkiye'de de tüm baskılara, yasaklamalara karşı kutlandı. Egemen güçlerin inceden inceye hazırladığı provokasyon kırıldı. 1 Mayıs'ı hiç bir yerde kutlamama oyunu bozuldu ve 1 Mayıs kutlamalarının başarısızlığa uğratılması girişimleri boşa çıkarıldı.

Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs kazanımını korumasını bilmıştır. 100 bin işçi, emekçi, 1 Mayıs'ta İzmir'de, NATO'ya, Amerikan emperyalizminin baskılarına, faşizm tehlikesine ve hükümetin emperyalizme boyun eğme, şoven sıkıyönetimcilik, kemerleri sıkma politikasına karşı 45 milyon Türkiye halkının istemlerini haykırdı. Bu gösteri, İstanbul'da, öteki sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs yasaklarına ve baskılara halkımızın verdiği güçlü, devrimci bir yanıt oldu. Sendikalara, sosyalist partilere, demokratik örgütlere yönelen saldırıların karşısına 1 Mayıs'ta 100 bin emekçi dikildi.

1 Mayıs, tüm bölücü girişimlere karşı, işçi sınıfının birliği yolunda ileriye doğru bir adım atılmasını sağladı. DISK'in çoğunluğu, Türk-İş'e bağlı sendikaların bazıları 1 Mayıs'ta yerlerini aldılar. 100 bin emekçinin arasında yöneticilerinin yasaklarına karşı sosyalist, sosyal-demokrat, CHP'li emekçiler, komünist sınıf kardeşleriyle omuz omuza oldular. 1 Mayıs gösterisi, işçiköylü bağlaşıklığı yolunda da yeni gelişmelerin varlığını gözler önüne serdi.

1 Mayıs eşitindeki olaylar ve 1 Mayıs'a karşı yönelen saldırı, yığınların kendi deneyleriyle CHP sağ kanat yöneticilerinin iç yüzünü kavramalarına, böylece en geniş CHP'li güçlerle öteki demokratik güçler arasında eylem birliği olanaklarının genişlemesine katkıda bulundu.

1 Mayıs TKP'nin yığınlar arasındaki köklerinin derinliğini, gücünü, artan saygınlığını gösterdi. Yığınlar TKP'nin belgelerine sahip çıkıyor. TKP'nin yığınları serüvene sürüklemeyen devrimci önderliği başarıyla yoklamadan geçti. Bu işçi sınıfının, onun bağlaşıklarının TKP'ye olan güvenini bir kat daha pekiş-

tirdi. Egemen güçlerin "vurucu timler kurmak", "iç savaş başlatmak", "terörizm" suçlamaları iflas etti. Burjuvazinin anti-komünist, anti-TKP politikasının bunalımı daha da derinleşti.

1 Mayıs sonrasında gerici-faşist güçlerin 1 Mayıs'a, İzmir gösterisine dolu dizgin saldırıya geçmesi rastlantı değildir. Demireller, Türkeşler, hükümetin İstanbul halkına karşı giriştiği terör hareketini yeterli saymıyorlar. Onlar, 1 Mayısın toptan yasaklanmasını istiyorlar. Çünkü burjuvazi, 1 Mayısın burada ya da burada kutlanmasına değil, onun özüne, tüm ülkedeki en geniş yığınları ortak bir platformda savaş olanlarına mobilize edici niteliğine saldırıyorlar. Baş düşmanın, yani emperyalizmin işbirlikçisi Demirellerin, Türkeşlerin kinini, düşmanlığını üzerinde toplayan İzmir yığinsal gösterisi hedefini bulmuştur. O nedenle, 1 Mayısta 100 bin emekçinin gösterisi, gerçekte, baş düşman NATO'ya, emperyalizme, iç gericiliğe karşı olan bütün ulusal demokratik güçlerin ortak başarısı, ortak kazanımıdır.

1 Mayıs sonrasında işçi sınıfımızı, tüm ulusal demokratik güçleri bekleyen çetin görevler var. 1 Mayıs olayları eylem birliğinin önemini, yaşamsallığını yadsınamaz biçimde ortaya koydu. 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasının olanaksız duruma gelmesinde, 1 Mayıs günü İstanbul'da ve ülke ölçüsünde demokrasi güçlerine yönelen saldırıların önlenememesinde eylem birliğinin sağlanamayışı temel rolü oynadı. CIA'nin, MIT'in hazırladığı tüm provokasyonlarda sol güçler arasındaki bölünmüşlüğün stratejik bir yer tuttuğu açığa çıktı. Bu da işçi hareketindeki tüm politik güçlerin, sendikaların, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği yolunda savaş zorunluğunu ortaya koydu.

1 Mayıs eylem birliğinin yanı sıra, yığınların savaşının belirleyici olduğu gerçeğini bir kez daha somut olarak ortaya koydu. Tarihi yapan gerçek kahramanlar halk yığınlarıdır. TKP'ni tüm serüvenci, küçük burjuva devrimcilerinden ayıran en temelli yanlardan birisi, onun yığınların savaşına dayanmasıdır.

1 Mayıs'ta yığınlar, ülke ölçüsünde artan baskılara, 1 Mayısı yasaklama,

ortamı faşist bir darbeye hazırlama yeltenişlerine biricik devrimci yanıtı İzmir'de verdiler. Komünistler yasal olanakları sonuna kadar kullandılar. Komünistlerin, sosyalistlerin CHP'lilerin eylembirliği gerçekleştiğinde milyonlarca emekçi savaş alanlarına akacakken, küçük burjuva devrimcileri, kimi sosyalistler bu görevi bir yana ittiler. Daha ilk saldırı ile şaşkına dönmek, örneğin göşist gurupçukların yaptığı gibi yığınlardan kopuk, biçimi ne olursa olsun "bireysel kahramanlık"la yetinmek umutsuzluk belirtisidir. Bu durum, paniğe, umutsuzluğa kapılanları uyarma, onları disiplinli, örgütlü, en geniş yığınlara dayalı savaş biçimlerine çekme görevinin önemini gösteriyor.

Eylem birliği ve yığınların savaşını örgütlemek yaşamsaldır. Çünkü, 1 Mayıs'ta çok daha geniş boyutlarla planlanan tuzaklar kırılmış olmakla birlikte, hükümet, sıkıyönetim sendikalara, demokratik örgütlere, sosyalist partilere karşı baskıyı arttırmıştır. Gericici-faşist güçler tüm ulusal demokratik güçlere daha yoğun saldırı fırsatı bulmuşlardır. Memleket, düne oranla çok daha fazla militarist klığın etkinliği altındadır. Düne kadar CHP ağırlıklı hükümetin göze alamadığı sıkıyönetimin yığinsal terörüne kapı açılmıştır. DİSK ve sendika yöneticileri, TİP-TSİP başkanları gözaltına alınmıştır. Bini aşkın yurttaş kışlalardadır. Bu durumda, saldırıyı geriletmek, hükümetin sıkıyönetim politikasına karşı etkin bir direniş örgütlemek için eylem birliği yolunda adımlar atılmalıdır. İzmir gösterisi 1 Mayıs günü İstanbul'da sıkıyönetim baskısıyla sindirilmek istenen emekçilere en büyük desteği sağlamış, onlara savaş gücünü vermiştir. Şimdi 1 Mayıs'ın bu başarısını hükümete destek olan ama, gerçekte ulusal demokratik güçlerin sıralarında yer alması gereken tüm CHP'li güçleri, egemen güçlerin yarattığı bulanık ortamda eylem birliği zorunluğunu göremeyen sosyalist partilerin üyelerini sabırla, arkadaşça uyarma, aydınlatma yöntemiyle eylem birliğine çekme yolunda kullanmak gerekiyor.

Gericici-faşist güçlerin erki ele geçirmesini önlemenin, emperyalist baskıları geriletmenin yolu, 1 Mayıs yasaklamalarının, sokağa çıkma yasaklarının, sendikalara, örgütlere, ilerici partilere yönelen baskıların binlerce insanı coptan geçirmenin hesabını sormaktan geçiyor.

1 Mayıs'ın başarısı, işte önümüzdeki bu çetin görevleri çözmekte tüm halkımıza güç kaynağı oluyor.

Enformasyon Bülteni (Almanca)

Nr. 5/6 1978 Sayfa 25 "Halkın savaş birliği için" (Politik Büro'nun duyurusu)

4 sayfa

Nr. 5/6 1978 Sayfa 58 KRONİK (TKP tüm yurtsever ve demokratik güçleri faşizme ve gericiliğe karşı birlikte savaşıma çağırıyor)

Kısa haber.

Nr. 7/8 1978 Sayfa 57 KRONİK (Plenum-ülkedeki politik durum-sendikalar-UDC, partinin güçlendirilmesi, PB raporu)

Kısa haber.

Nr. 10/11 1978 Sayfa 72 KRONİK (MK'nin açıklaması-Faşist tehlike ancak tüm ulusal demokratik güçlerin birlikte savaşımları ile yokedilebilir.)

Kısa haber

Nr. 12 1978 Sayfa 443 "İşçilerin ve demokratların faşist tehlikeye karşı birliği" (Genel Sekreter İ.Bilen'in TKP MK Plenumuna raporu)

Nr.2 1979 Sayfa 27 "TKP MK'nin çağırısı" (28 Aralık)

3 sayfa.

Nr. 4 1979 Sayfa 42 "TKP MK açıklaması" (28 Mart)

Barış ve Sosyalizm Sorunları

1. Sayı 1978 Ön kapak arkası resim. Resim altı yazısı "Faşizm ve gericiliğe hayır!" (1 Mayıs gösterilerinden bir görüntü)

5. Sayı 1978 Sayfa 710 L.Soroni. "Gelişmiş kapitalist ülkelerde 1977/1978 başı grev hareketi" (Maden-İş grevi)

Kısa enformasyon

5. Sayı 1978 Sayfa 712 Oskar Weisflecker "Günümüzde neonazizm ve neofaşizm"

Kısa enformasyon

7. Sayı 1978 Sayfa 996 Yeni kitaplar-S.Üstünel Savaş Yolu

Kısa bakış.

7. Sayı 1978 Sayfa 910 Plenum

Kısa haber.

9. Sayı 1978 Sayfa 1181 K.Kervan-"Sovyet tehlikesi" masalı ve çağımızın gerçekleri" Yorum.

9 sayfa

2. Sayı 1979 Sayfa 180 "Yığın bağları-Partinin güç kaynağı"

10 sayfa

4. Sayı 1979 Sayfa 456 "Ana doğrultumuz" İ.Bilen

2,5 sayfa

4. Sayı 1979 Sayfa 574 "Faşist yasalara karşı, TKP'nin legalleşmesi"

A.Taştan ile söyleşi.

3 sayfa.

6. Sayı : "Askersel-politik blokların sınıfsal amaçları"

İ.Bilen (çıkacak)

7. Sayı : Yeni kitaplar : Savaş Yolu (dergi) (çıkacak)

1/2 sayfa

7. Sayı : Yeni kitaplar : Günümüzde TKP (çıkacak) kısa yazı

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Enformasyon Bülteni (İngilizce)

Nr.3 1978 Sayfa 50 "TKP MK Politbüro bildirisi" (Kasım 1977)

2 sayfa

Nr.8 1978 Sayfa 38 "TKP MK bildirisi"

2,5 sayfa

Nr.15 1978 "UDC bildirisi" (9 Haziran)

Kısa haber

Nr.18/19 1978 Sayfa 73 "Partinin birliğini güçlendirmek için" (Plenum raporundan)

4,5 sayfa

Nr.1 1978 Sayfa 30 "TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın Ecevit'e mektubu)

3 sayfa

Nr.2 1979 Sayfa 62 "Pekin gericiliği-emperyalizm eksenini" (Durum'dan)

2 sayfa

Nr.4 1979 Sayfa 14 "Arap Komünist Partilerinden mesaj"

1/2 sayfa

NATO neyin görevlisi ?

İ. Biçen

Türkiye Komünist Partisi MK Genel Sekreteri

NATO kurulalı 30 yıl oldu. Türkiye de 27 yıldır, ülkemizin bağımsızlığının, halkımızın mutlu geleceğinin karşısına dikilen başlıca engellerden biri olan bu saldırgan örgütün içindedir.

Tüm bu yıllar boyunca Türkiye'de egemen çevrelerin NATO'ya bağımlılık politikasını dayandırdıkları savlar günümüzde gücünü yitiriyor, çürüyor. Sosyalist ülkelerin ardıcıl barış politikası, Türkiye işçi sınıfının, tüm halkımızın savaşını saldırgan anti-sovyetizmi geriletıyor. 1978 yılının yazında Moskova'da imzalanan Türk-Sovyet Politik Belgisi, Türkiye'de artık resmi ağızların bile "Sovyet tehlikesi" masalından vazgeçmek zorunda kaldıklarını kanıtlıyor. Tüm bunlar NATO'ya bağımlılık politikasının bunalımını yansıtıyor.

Bununla birlikte işbirlikçi tekelci burjuvazi, gerici güçler, K NATO'cu çevreler eski politikalarının sürdürülmesini haklı göstermek için yeni gerekçeler yaratmak peşinde koşuyorlar. Başbakansa, NATO'ya bağlılığı "bloklar arasında dengeyi bozmama" gibi bir gerekçeyle savunuyor. Bununla yanyana Türkiye'de oportünist akımlar da "her iki bloktan eşit uzaklıkta kalma" görüşünü yayıyorlar.

Bu politikanın, bu savların temelinde iki askersel blokun, NATO ile Varşova Antlaşması'nın bir tutulması, onların sınıfsal nitelikleri arasındaki karşıtlığın gözardı edilmesi yatıyor. Türkiye burjuvazisinin, oportünistlerin bu tutumu, emperyalist çevrelerle de uyum içindedir. Son zamanlarda Batılı ülkelerin basınında bu görüş daha yoğun yayılıyor.

Bu nedenlerden ötürü, kanımızca, askersel-politik blokların ortaya çıkmasının nedenlerini, onların sınıfsal karakterlerini ve amaçlarını açıklamak büyük önem taşıyor.

Dünyanın askersel bloklara bölünmesi, Avrupa'da karşıt askersel guruplaşmanın oluşması ve bunun sorumlusu emperyalizmdir. Bu, tartışma götürmez tarihsel bir gerçektir. Bu bloklar, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Avrupa ve Asya'nın birçok ülkesinde sosyalist devrinin utkuya ulaşmasını, dünya sosyalist sisteminin doğmasını, ulusal kurtuluş hareketinin yeniden yükselmesini kendisine yediremeyen Batının önde gelen ülkelerinin ve her şeyden önce Amerika Birleşik Devletleri'nin izlediği saldırgan politikanın bir sonucu olarak ortaya çıktılar.

Emperyalizm, askersel-politik bir bloklar sistemiyle, bu bloklara üye ~~ülkelerin~~ ülkelerin ekonomik ve askersel gücünü bütünleştirerek güçler oranını kendinden yana değiştirmek, sosyalist ülkeler topluluğunun gelişmesini baltalamak istiyordu. Bunun yanı sıra emperyalist askersel blokların kurucuları, bunları tüm dünyada ilerici, demokratik, devrimci hareketlere karşı silâh olarak kullanmayı amaçladılar.

Sovyetler Birliği'nin gücünün artmasını, uluslararası saygınlığının büyümesini kendileri için baş tehlike gören emperyalist ülkeler İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden hemen sonra Sovyet devletine karşı savaş plânları kurdular. 1949'da ABD Başkanı H.Truman'ın yönergesiyle ABD genel kurmaylığı "Dropshot" adı altında, Sovyetler Birliği'ne karşı saldırı amacıyla çok gizli bir plan hazırladı. Son zamanlarda açıklanan bu plânda, Türkiye'ye de bir piyon rolü veriliyordu. Plâna göre savaşın yalnızca ilk ayında Sovyetler Birliği'ne 300 atom bombası atılması öngörülüyordu.

Bilindiği gibi bu ve benzeri plânlar suya düştü. ABD'nin atom silâhı üzerindeki tekeli kırıldı, sosyalist ülkeler topluluğu güçlendi, dünya komünist ve işçi hareketleri yükseldi ve bununla yer-yüzünde güçler oranı değişti. Bu, emperyalistleri, plânlarında değişiklikler yapmaya zorladı. Sovyetler Birliği'ne karşı ivedi bir savaş açma düşümleri kırılan ABD ve İngiltere'nin egemen çevreleri, kapitalist ülkelerin dış politikasını uyumlaştırmaya, güçlü, vurucu bir yumaruk oluşturmaya, sosyalist dünyaya karşı ortak bir savaş stratejisi

geliştirmeye koyuldular. Bunun yanısıra emperyalist devletlerin egemen çevreleri kendi ülkelerinde ve öteki kapitalist ülkelerde sınıfsal çatışmaların keskinleşmesinden iyice tasaya, kaygıya düştüler. Onlar, ulusal ve sosyal kurtuluş devrimlerini önleyebilmek için aralarında karşılıklı dayanışmaya gittiler, ulusal kurtuluş hareketlerine, işçi hareketine ve demokratik güçlere karşı kapitalistlerin sınıfsal cephesini oluşturmaya yöneldiler.

Bu sorunları çözmek, en başta kapitalizmin varlığını koruyabilmek için emperyalistler, askersel politik bir bloklar sisteminin kurulmasını gerekli görüyorlardı. Bu sistemin ana halkası Kuzey Atlantik Paktı Örgütü (NATO) oldu.⁽¹⁾

Kuzey Atlantik blokunun 30 yıl boyunca sürdürdüğü eylemlerin bir çözümlemesi, bir dökümü yapılırsa kesin olarak şu söylenebilir: Bu askersel-politik blokun başlıca işlevi, eylemlerinin başlıca amacı, kapitalist sistemin varlığını sürdürebilmesi için savaş ~~etme~~ olmuştur. Avrupa'daki NATO askersel birlikleri Genel Kurmay Başkanı A.Haig'in NATO'yu "tüm kapitalist sistemin güvencesi" diye adlandırması bir rastlantı değildir.

NATO en önemli sınıfsal görevini, kapitalizmin güvencesi olma görevini iki yoldan yerine getiriyor: Birincisi, askersel gücünü hızla artırmakla, silâhlanma yarışını hızlandırmakla, hem atom, hem geleneksel silâhlarla sosyalist ülkelere karşı saldırı plânları düzenlemekle. İkincisi, kapitalist ülkelerde ve bununla birlikte gelişmekte olan ülkelerde ilerici, demokratik güçlerin hareketlerini kırmak çabalarıyla .

NATO'nun eylemlerinde iki ana yön: Sosyalist dünya sistemine ve ulusal kurtuluş hareketine karşı olan dış politik yönü ve kendi cephe-
- karşı olan iç politik yönü, NATO'-
Amerikan emperyalizminden yana Kore saldırısına, savaşa katıldı. Buna karşı savaşın başını çeken Türkiye komünistlerinin kovulması, yığılmal tutuklandığı bir dönemde Türkiye NATO'ya bağlandı. (Not yazarın)

Uç yıl sonra,

cepheleşme politikası uygulamaktadır. Savaş histerisini körükleme, yığınları "komünizm tehlikesi" umacılığıyla korkutma, başlıca anti-sov-yetizm yönünde, savaş hazırlığı için bir açış rolü oynamıştır.

Emperyalistler, Sovyetler Birliği'nin ve halk demokrasisi ülkelerinin barış girişimlerini baltaladılar. Sovyetler Birliği'nin silâhların azaltılması, nükleer silâhların yasaklanmasıyla ilgili tüm önerilerine karşı çıktılar. Sovyetler Birliği'nde savaş propagandasını yasaklayan bir yasa çıkarılırken NATO üyesi ülkelere, tüm kapitalist, emperyalist ülkelere aslında barış propagandası yasaklandı. Barışsever güçler tutuklandı, "vatan haini", "Moskova ajanı" diye suçlandılar. Birçok kapitalist ülkede olduğu gibi Türkiye'de de o yıllarda "Barışseverler Derneği" kapatıldı, yöneticileri tutuklandı.

Kuruluşunun ilk gününden bu yana NATO, emperyalist güçlerin ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir savaş örgütü olmuştur. NATO Fransa'nın Cezayir'e karşı açtığı savaşı destekledi. 1956'da Güney Avrupa'daki askersel güçlerini, Süveyş'e çıkarma yapan Fransız ve İngiliz emperyalistlerinin emrine verdi. ABD'nin Lübnan'a ve İngiltere'nin Ürdün'e 1958'deki dolaylı saldırısına destek oldu. Lübnan saldırısında, NATO'nun Türkiye'deki İncirlik üssü yoğun kullanıldı. NATO, Kıbrıs'ı "batmaz uçak gemisi" durumuna getirmek için değişik, çeşitli girişimlerde bulundu. Bunlar günümüzde de sürüyor. Portekiz'in Angola, Mozambik ve Gine-Bissau halklarına karşı sömürge savaşını destekledi. 1958'de NATO çevresinde özel bir Afrika komisyonu kuruldu. NATO kuruluşundan bu yana sosyalist ülkelere ve bağımsızlığına kavuşmuş genç devletlere karşı 130 saldırı düzenlemiştir.

Emperyalist çevreler, NATO'nun yanısıra dünyanın stratejik önemi olan bölgelerinde, Yakın ve Orta Doğu'da, Güney-Doğu Asya'da ve Güney

Amerika'da daha bir sürü askersel-politik bloklar oluşturdular. Bu bloklar ve askersel üsler sisteminin stratejik ana görevi sosyalist dünya sistemine karşı savaş olduğu için Batı'nın strateji uzmanları SSCB sınırları boyunca uzanan bloklaşmaya büyük önem verdiler. Amerikan dergilerinden "Foreign Affairs" CENTO paktını değerlendirirken şu noktayı vurguluyor: "Orta Doğu'daki uçak üsleri, Bakü'de, Don kıyılarında, Ural eteklerinde ve Güney Sibirya'daki en önemli endüstri merkezlerine, bütün öteki komünist olmayan ülkelerin topraklarından daha yakındadır," diyor.

Bu açıdan emperyalist yayınlarda sık sık Türkiye'nin SSCB'ye karşı savaşta stratejik bir "sıçrama tahtası" diye nitelenmesi, Amerikan ve NATO üslerinin bulunduğu ülke topraklarının en yoğun biçimde kullanılması anlaşılır şeylerdir.

Bu üslerde Sovyetler Birliği'ne karşı nükleer silâhların depolanması, emperyalizmin ülkemize dayattığı silâhlanma yarışı, Türkiye'nin ulusal güvenliğini tehlikeye düşürüyor, ülkemizi bu gerilimli bölgede bir barut fıçısına çeviriyor.

Emperyalist askersel-politik blokların "dış cephede" sosyalizme, barışa, yumuşama sürecine karşı "iç cephede" komünist ve işçi hareketine, demokratik güçlere, toplumsal ilerlemeye karşı yürüttüğü saldırı politikasının özü, en karakteristik yönü anti-sovyetizm, anti-komünizmdir. NATO'ya egemen çevreler, bu bloka üye ülkelerde ve bu arada Türkiye'de militarizmi güçlendiriyor, bununla da gerici, faşist akımlara destek oluyorlar.

NATO'nun üye ülkelerin iç işlerine karışmasını "haklı" göstermek için NATO anlaşmasına özel bir madde konmuştur. Bu maddede, NATO "üyelerden her hangi biri toprak bütünlüğünün, politik bağımsızlığının, ya

(2) ABD'nin elia altında 1948'de kurulan Amerika Devletleri Örgütü bu türden ilk örgüttü. Üç yıl sonra Avustralya, Yeni Zelanda ve ABD'den oluşan yeni bir askersel-politik blok- ANZUS kuruldu. 1954-1955 yıllarında daha iki yeni askersel-politik blok- SEATO ve CENTO kuruldu. CENTO'ya giren Türkiye, NATO'yu emperyalizmin Orta Doğu ile Asya'daki blokların birbirine bağlayan bir halka oldu. (Not yazarın)

(3) "Günümüzde Asya ve Afrika" 1978, No=2, S.50 (Rusça)

da güvenliğinin tehlikeye düştüğünü öne sürerse" NATO ülkeleri arasında danışma toplantıları öngörülmüyor. Bu blokların baş patronu ABD'nin bu bloklara üye ülkelerle yaptığı ikili anlaşmalar da aynı amacı güdüyor. 1959 yılında ABD ile Türkiye ve öteki CENTO üyeleri arasında yapılan ikili anlaşmalar buna örnektir. Bu anlaşmalar her türlü halk direnişlerini "dolaylı saldırı" sayıyor. Böylece ABD'ye, pakt üyesi ülkelerin iç işlerine karışmak, emperyalizmden yana rejimleri korumak, işbaşına getirmek olanağı sağlıyor.

Dünya kamuoyu, emperyalist paktların, ABD'yle bağlanan ikili anlaşmaların, NATO egemen çevrelerin işine gelmiyen rejimleri devirmek, işçi hareketini, demokratik güçleri ezmek için nasıl uygulandığına tanıktır. Yunanistan'da 1967'de faşist bir devirmeyle işbaşına gelen albaylar cuntası, gerçekte NATO'nun gizli "Prometeus" planını uyguladı. Türkiye'de işçi hareketinin, anti-emperyalist demokratik hareketin güçlenmesi karşısında 12 Mart 1971'de kurulan faşist biçimi sıkıyönetimde de NATO egemen çevrelerinin, en başta, Amerikan emperyalizminin önemli rolü oldu. Bu gerçeği eski dışişleri bakanlarından İ.S. Çağla-yangil de açığa vuruyor.

Bunun yanısıra, Batı Avrupa ülkelerinde çıkacak "iç karışıklıklar" bastırmak için Amerikan kumandanlarına yetki veren "operatif 101-1" planı vardır.

Son zamanlarda NATO ülkelerinde komünist ve işçi partilerine karşı daha yoğun önlemler alınması için NATO generallerinin bu ülkelerin hükümetlerine baskıları artıyor. Örneğin, 1976 Kasımında NATO Konseyinin Villiamsburg'da (ABD) 22. toplantısı yapıldı. Bu toplantıda onaylanan özel bir kararda, Batı Avrupa'da komünistlerin hükümete katılmalarına karşı çıkılması vurgulanıyor.

NATO, işçi hareketini, demokratik güçleri sindirmek, keskinleşen sınıf çatışmalarında tekerci sermayenin egemenliğini korumak için sık sık gövde gösterisi yapıyor. Örneğin, 1975 başında bir "komünist hükümet devirmesi" tehlikesi ileri sürüldü ve Portekiz kıyısularında,

"Lockhed Gate" (kilitli kapı) deniz manevraları yapıldı. Akdeniz'de sık sık yapılan NATO manevraları bölge ülkelerinde, bu arada Türkiye'de gelişen ilerici harekete gözdağı verme amacını güdüyor.

Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansı'nda "emperyalizmin, NATO'yu, önde gelen bir politik ve askersel bağlaşıklık örgütü olarak güçlendirme, geliştirme ve değişik ülkelerdeki ilerici gelişmelere karşı kullanma" ⁽⁴⁾ çabaları vurgulandı, üzerinde duruldu. "Emperyalizmin ve gerici güçlerin yalnız komünistlere değil, bununla birlikte öteki demokratlara ve demokratik özgürlüklere karşı kullandığı bir silâh" ⁽⁵⁾ olan anti-komünizme karşı savaşın zorunluluğu vurgulandı. Bundan ötürü biz, Avrupa komünistlerinin "anti-komünizmi yalıtma ve yenmek"/çağrılarını NATO'nun, öteki emperyalist blokların saldırgan cibilietini, anti-demokratik ve saldırgan niteliklerini biteviye açığa vurma savaşını olarak alıyoruz.

Emperyalist devletlerin güttüğü "soğuk savaş" politikası, körüklediği silâhlanma yarışı, çatıştırdıkları askersel bloklar, sosyalist ülkeler topluluğunu kuşatan askersel üsler karşısında, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler Avrupa'nın karşıt askersel-politik bloklara bölünmesini önlemek için vargüçle çalıştılar. Bu amaçla Sovyetler Birliği 1954 Berlin Konferansında, Avrupa'nın kollektif güvenliği için bir anlaşma önerdi. Ancak batı ülkeleri, bu taslağı görüşmeden geri çevirdiler. Gene o yıl, Paris anlaşmasıyla, Batı Almanya'nın yeniden silâhlandırılmasını ve NATO'ya alınmasını onayladılar. Ancak, tüm bunlardan sonra, sosyalist devletler halklarını, barışı ve sınırlarının dokunulmazlığını güvence altına almak ve saldırılara karşı korumak için önlemler almak zorunda kaldılar. Bu önlemlerden en önemlisi, 14 Mayıs 1955'de, NATO'nun kurulmasından 6 yıl sonra Varşova'da imzalanan "Dostluk, işbirliği ve karşılıklı destek anlaşması"dır. Bununla yeni ~~kısmen~~ ⁽⁴⁾ ASBP MK Genel Sekreteri E.Honecker'in konuşması, "Komünist ve İşçi Partilerinin 4 Toplantısı", ÜRÜN Yayınları, 1976, İstanbul, s.293.

(5) Agy S.227.

türden bir askersel, politik bağlaşıklık, Varşova Paktı örgütü kuruldu.

Varşova Paktı amaçları açısından yepyeni ve tür bir örgüttür. Niteliğini üye ülkelerin sınırlarının ve barışın savunulması belirler. Varşova Paktı anlaşmasında, üye ülkeler barış ve güvenliğin sağlanması için silâhların genel indirimini sağlayacak etkin önlemlerin alınması, atom ve her tür kırım silâhlarının yasaklanması için uluslararası çapta eylem hazır olduklarını belirtirler. Bu anlaşmanın barışçı niteliği 11.maddede de belirginleşiyor. Burada, Avrupa'da kolektif bir güvenlik sisteminin kurulmasıyla bu anlaşmanın yürürlükten kalkacağı vurgulanıyor.

Varşova Paktı üyesi ülkelerin savunulması onların ortak ekonomik, ve askersel güçlerine, en başta Sovyetler Birliği'nin askersel-ekonomik ve bilimsel-teknik gücüne dayanıyor. Sovyetler Birliği ile kardeşçe bağlaşıklık, sosyalist ülkeler topluluğu üyesi ülkeler için sınırlarının dokunulmazlığıdır, güvenliklerinin temel dayanağıdır. Sosyalist ülkeler topluluğunun ve o ölçüde ordularının savaş birliğinin temel ilkesi sosyalist enternasyonalizmdir. Bu, sosyalist ülkeler işçi sınıfı ve tüm emekçilerinin komünizm ve barış uğrunda savaşta kurdukları sarsılmaz birliğidir. Bu, hem sosyalist ülkelere her birinin, hem tüm topluluğun çıkarları temelinde karşılıklı yardımlaşma ve işbirliğidir. İşte sosyalist ülkeler arasındaki bu proleter sınıf dayanışması, sosyalizmi savunmada ulusal ve uluslararası ödevleri organik olarak birbirine bağlar. Varşova Paktı, üye ülkeler arasında ekonomik, askersel işbirliğini dış politikada eylemlerini ayarlamada güçlü bir araç haline geldi.

Varşova Paktı'nın stratejik temel görevi, iki karşıt toplumsal sistemin varlığı koşullarında sosyalist ülkelerin güvenliğini sağlamaktır. Dışardan gelecek saldırılara karşı bu ülke halklarının devrimci kazanımlarını korumaktır. Barış içinde sosyalizm ve komünizm kuruculuğu için elverişli dış koşullar yaratmaktır. Öte yandan sosyalist ülkeler topluluğunun varlığı, onların ekonomik ve askersel gücünün artması, onların uyguladıkları barışçı dış politika kapitalist ülkelere işçi sınıfının, demokratik ve anti-emperyalist güçlerin savaşımı için de elverişli koşullar yaratıyor. Bu nedenle, Varşova Paktı'nın güçlenmesi

yalnız sosyalist ÷lkeler topluluğunun değil, dünya devrim hareketinin, onun tüm bölüklerinin yararınadır. 1978 yılının sonunda Sofya'da yapılan uluslararası teorik konferansta kardeş komünist partilerinin ezici çoğunluğu bir olayı kesin vurguladı: Reel sosyalizmi savunmak, dünya barışı için ve devrim savaşları için vazgeçilmez bir keşuldur. Türkiye işçi sınıfı, dünya sosyalist sisteminin varlığını, barış, demokrasi ve sosyalizm için savaşımın güç kaynağı olarak görüyor.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Sovyetler Birliği'nin ve Öteki Varşova Paktı ÷lkelerinin savunma gücü, emperyalizmin yeni bir dünya savaşı çıkarma planları karşısında ağılma bir engel oldu. Varşova Paktı ÷lkeleri birçok kez emperyalizmin saldırgan girişimlerini boşa çıkardılar. Avrupa'da uluslararası gerginlik ocaklarını söndürdüler. Batı Berlin topraklarından emperyalizmin Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne, Öteki Varşova Paktı ÷lkelerine karşı giriştiği yıkıcı eylemleri önlediler. 1968'de Çekoslovakya'da uluslararası gericiiliğin ve onun bağlağı iç karşı-devrimci güçlerinin saldırılarına karşı sosyalizmin kazanımlarını savunmakta enternasyonalist yardıma bulundular.

Sosyalist topluluk üyeleri, Amerikan emperyalistlerini ve Çin saldırganlarını topraklarından kovması için Viyetnam halkına yardım elini uzattılar. Küba devriminin savunulmasında, Etyopya devriminin sağlam raylara oturtulmasında, Angola, Mozambik ve Güney Afrika halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının desteklenmesinde önemli bir rol oynadılar.

Sosyalist topluluk üyelerinin çağımızın karmaşık sorunlarına yapıcı yaklaşımı, Avrupa'da barış ve güvenliğin sağlanmasını içtenlikle istemeleri Varşova Paktı'nın sürekli, ardıcıl bir dizi politik girişimlerde bulunmasında yansımasını buluyor. Dünyanın askersel bloklara bölünmesine ilkesel olarak karşı olan sosyalist topluluk ÷lkeleri kaç kez NATO ve Varşova Paktı'nı hemen dağıtmayı önerdiler. Bu amaca yönelik ilk adım olarak askersel blokların çalışmalarını karşılıklı azaltmayı öne sürdüler. Yalnız Sovyetler Birliği, silâsızlaşma yönü-

de yüzdenfazla öneri yapmıştır.

NATO bu önerileri nasıl yanıtladı? Emperyalizmin bu saldırgan örgütü, besbelli Avrupa'daki yumaşma sürecinden hiç pay almadı. NATO, dün olduğu gibi bugün de uluslararası gerginliği artıran tehlikeli bir ocak, emperyalizmin en saldırgan güçlerinin odağı olarak kalıyor.

Uluslararası yumaşma eğilimi emperyalist blokların temelini çürüten bir etken oluyor. Bundan ötürü tekelci burjuvazi sınıfsal çıkarlarını koruma yönünde iflas eden saldırı politikasını yeniden canlandırmak için umutsuzca çırpınıyor. NATO'ya egemen çevreler, bu örgüte Avrupa'dan ve Avrupa dışından başka ülkeleri de çekmek, bu askersel blokun etkinlik alanını genişletmek, ulusal kurtuluş hareketlerini ezme yoluyla NATO'nun rolünü artırmak doğrultusundan yürüyor.

NATO elebaşları İspanya'yı bu bloka katmak, Fransa ve Yunanistan'ı NATO'nun askersel örgütüne yeniden almak, Avusturya ve İrlanda'yı yansızlıktan vazgeçirmek ve onları da emperyalist bloklara bağlamak için çalışıyorlar. Kıbrıs'ı Akdeniz'de NATO'nun bir üssü haline getirmek çabalarını yoğun sürdürüyorlar. Norveç üstündeki baskılarını artırıyor, bu ülkeye atom silahları ve yabancı silahlı birlikler yerleştirmek istiyorlar.

Kendine Kuzey Atlantik Örgütü diyen NATO, özellikle son yıllarda eylemlerini Kuzey Atlantik bölgesinden çok daha uzaklara, Afrika, Basra Körfezi ve Hint Okyanusu gibi bölgelere yaymıştır. NATO'nun Zaire'e silahlı çıkarması, "bunalım bölgeleri" için özel zevik birlikler oluşturmaları, bu emperyalist blokun politikasında yeni ve çok tehlikeli bir çiağıyı açığa vuruyor.

Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin ardıcıl barış politikası, halk yığınlarının emperyalist askersel-politik bloklardan çıkmak için verdikleri sürekli savaşın emperyalist bloklar zincirinden halkalar koparıyor. CEATO Paktı, 1975'te Viyetnam halkının Amerikan emperyalizmine ve bağlaşıklarına karşı kazandığı utku sonucunda çöktü.

/6/ Fransa NATO'nun askersel örgütünden 1966'da, Yunanistan da 1974 yılında çıkmıştır. (Not yazarın)

Bu yıl İran ve Pakistan'ın CENTO'dan çıkmasıyla bu saldırgan emperyalist blok dağıldı.

Emperyalist çevreler sarsılan konumlarını yeniden güçlendirmek, CEATO ve SENTO'nun dağılmasıyla açılan gediği kapatmak için eski askersel guruplaşmaları pekiştirmek, yenilerini oluşturmak istiyorlar. Güney-Doğu Asya ülkelerinin bölgesel örgütü ASEAN'ı askersel bir bloka dönüştürmek, bir Güney Atlantik Paktı (SATO) kurmak amacını güdüyorlar. Basra körfezi kıyılarında, Yakın ve Orta Doğu'da, çekirdeğini İsrail ve Mısır gericiliğinin oluşturduğu bir pakt çatıştırmayı planlıyorlar. Amerikan strateji uzmanlarının "güvensizlik yayı" dedikleri kesimde yer alan Türkiye'yi de emperyalistler bu yeni bloklara sürüklemek istiyorlar. Türkiye Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi ve Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi temsilcileri arasında yapılan karşılaşmada: "Amerikan ve NATO emperyalistlerinin üç ülke halkları üslerinde baskılarını artırması", "Türkiye ve Yunanistan'daki Amerikan üslerinin yeniden eyleme geçmesi, İran'daki casusluk merkezlerinin Türkiye ve Kıbrıs'a aktarılması" ⁽⁷⁾ özellikle vurgulandı.

NATO, uydurma bir "Sovyet tehlikesi"ne karşı savunma, "dünyada durağanlığı ve güvenliği sağlama" gerekçesiyle, aslında Varşova Paktı ülkelerine karşı askersel üstünlük sağlamak, uluslararası tekellerin çıkarlarını kapitalist ülkeler emekçilerinin savaşlarına karşı korumak ve kapitalist sistemin varlığını sürdürebilmek amacıyla silâhlanma yarışını körüklüyor. Geçen yıl 178 milyar Dolar gibi, astronomik bir sayıya ulaşan askersel harcamalar korkunç bir hızla artırılıyor. NATO Konseyi'nin 1978 Mayıs'ında yapılan toplantısında, 10 yılı aşan bir süre içinde, ek bir silâhlanma programı onaylandı. Bunun gerçekleştirilmesi için, daha önce öngörülen harcamaların dışında, daha 80 milyar dolar ayrıldı.

NATO generalleri bu korkunç silahlanma yarışında ülkemize büyük önem veriyorlar. Londra'daki "Stratejik Araştırma Enstitüsü'nün verile-
/7/ "Durum", TKP Enformasyon Bülteni, Özel sayı, 4 Şubat 1979.

rine göre Türkiye NATO içinde silâhlama harcamalarındaki artış bakımından ön sıralarda geliyor. 1960-1970 döneminde Türkiye'nin askersel harcamaları, her yıl % 10 oranında artmıştır. 1971-1977 döneminde ise bu artış yılda yüzde 33'e ulaşmıştır. Silâhlama harcamalarının, hükümet harcamalarındaki payı bakımından Türkiye NATO içinde % 25 oranı ile yine başta geliyor. Avrupa'da NATO ülkeleri arasında Türkiye silâh altında en fazla asker bulunduruyor. Ekonomisini askersel raylara oturtmakla militarist harcamaları en yüksek olanlardan biridir. Türkiye'nin ulusal brüt üretiminin % 6'sı her yıl bu dipsiz kuyuya akıyor.

Ülkemizdeki derin ekonomik bunalımın kaynağı Türkiye'nin emperyalizm, NATO'lara bağlılığında yatıyor. Yüzde 20 oranında işsizlik, % 60'ın üstünde enflasyon hızı, 20 milyar dolara yakın dış borç bunalımın boyutlarını gösteren bazı verilerdir. ABD emperyalizmi, NATO'ya egemen çevreler, CEMTO Paktının dağılmasından sonra Sovyetler Birliği'ne karşı "sığrama tahtası" olarak emperyalizm için önemli daha da artan Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımın bu dev boyutlarından yararlanıyorlar, baskılarını artırıyorlar.

NATO elebaşları, sosyalist ülkeler topluluğunun yeni bir savaş tehlikesinin azaltılması, silâhlama yarışının durdurulması yönündeki tüm yapıcı önerileri karşısında olumsuz tutum alıyorlar. Bu, onların saldırgan amaçlarına tanıklık ediyor. Onlar, Orta Avrupa'da silâhlı güçlerin ve silâhların karşılıklı indirilmesiyle ilgili görüşmeleri sonu gelmez tartışmalarla çıkmaza sokmaya çalışıyorlar. Bunun yanı sıra NATO propagandacıları Sovyetler Birliği'nin dış politikasını çarpıtmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sovyet yaşamını karalıyor, "insan hakları" yaygarasıyla dönükleri kahraman gösteriyorlar. Sosyalist demokrasinin sınıfsal özünü, sürekli serpilip gelişmesini gözlerden gizlemeğe çalışıyorlar.

Saldırgan emperyalist çevreler, Marksizm-Leninizm ilkelerinden yüz çeviren, Sovyetler Birliği'nden, sosyalist ülkeler topluluğundan

ayrılan, giderek anti-sovyetizm, reel sosyalizme düşmanlık konumlarına geçen Pekin hegemonyacılarından kendi amaçları için yararlanıyorlar. Anti-sovyetizmi politikasının tek ölçütü yapması sonucunda Çin, emperyalizmin Uzak Doğu'daki bağlağı, NATO'nun 16. üyesi durumuna gelmiştir. Gericici Çin yönetiminin, Amerikan emperyalistleriyle işbirliğini pekiştirme sürecinde Viyetnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne son barbarca saldırısı, onun politik yozlaşmasının, en yeni örneğidir.

Dünyanın askersel bloklara bölünmesi bir gerçektir. Sosyalist ülkeler topluluğunun önerdiği gibi, gerçek bir kollektif güvenlik sistemi yaratılmadıkça askersel cepheleşme sürecidir. Ama NATO ile Varşova Paktı arasında uzlaşmaz bir ayırım vardır. Sınıfsal amaçları, ideolojileri, politikalarının niteliği birbirinin tam tersidir. Bir yanda barış, toplumsal ilerleme ve uluslararası işbirliğinden yana olan güçler, öte yanda gericilik, militarizm, saldırganlık. Bir yanda işçi sınıfı, geniş emekçi yığınları, halklar, öte yanda silâh tüccarları, askersel-endüstri kurumlarının elebağlıları, militarist çevrelerin doruğu, tekelleri burjuvası. Bu ayırımı görmemek, NATO ile Varşova Paktı'nı eşit saymak, NATO'nun "savunma niteliği" olduğu üstüne tehlikeli düğlere dalmak, gerçekte uluslararası gelişmeleri sınıfsal açıdan değil, burjuva ulusçuluğu açısından değerlendirmektir. Anti-komünistlerin uydurduğu savları izlemektir.

TEK, Türkiye'nin NATO'ya bağlanmasından bu yana NATO'dan çıkmak, emperyalizme ikili kölelik sulaşmalarını yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini söküp atmak ve bloklar dışı, aktif, barışçı bir dış politika izlemek uğrunda savaşı başa almıştır. TEK Merkez Komitesi 15 Mart 1979 günlü çağrısında: "NATO'dan çıkalım!" belgisini bir kez daha yinelledi. NATO'ya, emperyalizme bağlılığın, ekonomik bunalımların derinleşmesinde, faşist tırmanışın sürmesinde, ulusal güvenliğimizin tehlikeye düşmesinde, bölgemizde gerginliğin artmasında belirleyici etken olduğunu bir kez daha vurguladı.

Bugün NATO'dan çıkma savaşını geniş demokratik çevreleri kucaklıyor. Bu savaşın başını işçi sınıfı çekiyor. "NATO'ya hayır!" belgisi ni 1 Mayıs'ta, yığın eylemlerinde yüzbinler haykırıyor. İlerici, demokratik güçler NATO'nun 30. yılını sıkıyönetim koşullarında bile protestolarla karşıladılar. NATO'ya karşı savaş, eylem birliğini zorunlu kılıyor. Tüm ulusal, demokratik güçlerin tek cephesini kurmak halkımızın uzun ve çetin savaşlarda kazanacağı başarıların önkoşulu olacaktır.

Uluslararası komünist hareketin belgelerinde, NATO üyesi birçok ülkenin komünist partileri temsilcilerinin açıklamalarında, bu saldırgan örgütten çıkmak için savaşın önemi vurgulanıyor. Bu savaşın barış, demokrasi ve sosyalizm için savaşından kopmaz bir bağla bağlı olduğu belirtiliyor. Sermayenin uluslararasılaşması (enternasyonalleşmesi), emperyalizmin sömürü olanaklarını elde tutabilmek için eylemlerini uluslararası çapta birleştirmesi karşısında proleterya enternasyonalizmi, dünya devrimci hareketin tüm bölükleri arasındaki enternasyonalist dayanışmaya daha da güçlendirmek yakıcı bir zorunluktur.

TÜRKİYE SOSYAL TARİHİ

İKİ ASKERİSEL POLİTİK BLOK - İKİ KARŞI SİMİKSAL NİTELİK

1. Bölüm

İKİ ASKERİSEL POLİTİK BLOK - İKİ KARŞI SİMİKSAL NİTELİK

NATO kuruluşu 30 yıl oldu. Türkiye de 27 yıldır, bu savaşa

bloku içinde. NATO, bir eylem, bu yıl boyuna, bütün kapitalist

ülkelerde olduğu gibi Türkiye de de onun savaşa yitimi daha az

ortaya koydu. NATO, ulusalizm, halkların birliği, halkların birliği

ünide en büyük engel olarak görüyor.

günümüzde Türkiye de, NATO ya katılmaya dayandırıldı savaşa

görüyor. Sosyalist ülkelerin artık bir parti politikası, işi sınırlı,

halkların savaşımları bütün anti-Sovyetizm, 1978 yılında

yanında bulunan Türk-Sovyet politik birliği bu savaşa yeni olanak-

lar açtı. Türkiye de artık kendi savaşımları bile "Sovyet tehlikesi"

masalları yalınlaşıyor. Bu, Türkiye savaşımları 27 yıldır

izleyiciler NATO, ulusal politikaların birliği savaşa

NATO, bir savaşımları, işi sınırlı, işi sınırlı, işi sınırlı

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

İçinde daha az bir savaşımları

gevirelerle de uyum içindedir. Son zamanlarda Batı ülkelerinin basın yayın araçlarında bu görüş daha yoğun yayılıyor.

Bu nedenlerle askersel politik blokların ortaya çıkmasının nedenlerini, onların sınıfsal karakterlerini ve amaçlarını büyük açıklamak büyük önem taşıyor.

Dünyanın askersel bloklara bölünmesinin, Avrupa'da kargıt askersel guruplaşmanın oluşmasının sorulusu emperyalizmdir. Emperyalizm 2. Dünya Savaşından sonra dünya sosyalist sisteminin doğmasına, ulusal kurtuluş hareketinin yeniden yükselmesine karşı saldırgan bir politika izledi. Askersel politik bloklar bu saldırgan gizginin sonucu olarak ortaya çıktılar.

Emperyalizm, askersel politik bir bloklar sistemiyle kendi hegemonyasında kapitalist ülkelerin ekonomik ve askersel gücünü bütünleştirmek, sosyalist ülkeler topluluğunun gelişmesini baltalamak istiyordu. Bunun yanı sıra emperyalist blokların kurucuları bunları bütün dünyada devrim süreçlerine karşı silah olarak kullanmayı amaçladılar.

Özellikle Emperyalist Ülkeler, /Sovyetler Birliği'nin gücünün artmasını uluslararası saygınlığının büyümesini kendi sömürü amaçları için karşısında baş tehlike görüyorlardı. Bu nedenle, 2. Dünya Savaşının bitiminden hemen sonra Sovyet Devletine karşı savaş eylemleri için planlar yapıldı. 1949'da ABD Başkanı H.Truman'ın direktifiyle ABD genel kurmaylığı "Dropshot" adı altında, Sovyetler Birliği'ne karşı saldırı amacıyla çok gizli bir plan hazırladı. Son zamanlarda açıklanan bu planda, Türkiye'ye de bir piyon rolü veriliyordu. Plana göre savaşın yalnızca ilk ayında Sovyetler Birliği'ne karşı 300 atom bombasının atılması öngörülmüştü.

Bilindiği gibi bu ve benzeri planlar suya düştü. ABD'nin elindeki atom silahı tekelinin kırılması, sosyalist ülkeler topluluğunun güçlenmesi, dünya komünist ve işçi hareketinin

yükselmesiyle yeryüzünde güçler oranı değişti. Bu, emperyalistlerin planlarında değişiklikler yapmaya zorladı. Sovyetler Birliğine karşı ivedi bir savaş açmak düşümleri kırılan ABD ve İngiltere, başlıca emperyalist ülkelerin dış politikasını uyumlaştırma, sosyalist dünyaya karşı ortak bir savaş stratejisi/geliştirmeye başladılar. Bunun yanı sıra, bu ülkelerin egemen çevreleri, ulusal kurtuluş hareketlerine, işçi hareketine ve demokratik güçlere karşı, ulusal ve sosyal kurtuluş devrimlerini önleyebilmek için kapitalistlerin sınıfsal cephesini oluşturmaya önem verdiler.

Bu sorunları çözmek, en başta kapitalizmin varlığını koruyabilmek için emperyalistler, askerî-politik bir bloklar sisteminin kuruluşunu zorunlu görüyorlardı. Bu sistemin ana halkası Kuzey Atlantik Paktı Örgütü (NATO) oldu. 4 Nisan 1949'da Vasington'da NATO'nun kuruluş anlaşması imzalandı.

Kuruluşundan hemen üç yıl sonra, NATO saldırgan amaçları doğrultusunda etkinlik alanını genişletti. 1952 yılında Yunanistan ve Türkiye NATO'ya bağlandı. Federal Almanya yeniden silahlandırıldı ve 1955'de NATO'ya sokuldu. Aynı yıl Bağdat Paktı'na giren Türkiye, NATO'yu emperyalizmin Orta Doğu'daki ve Asya'daki bloklarına bağlayan halka oldu.

Türkiye, Truman doktrini ve Marshall planıyla Amerikan emperyalizminin hegemonyasına girdi. 1950'de Kore saldırısına sürüklendi. Gerici, egemen çevreler ülkemizi Güney Doğu Asya'da sosyalist bir ülkeye karşı, Amerikan emperyalizminin saldırganlığına araç yaptı. Bu serüveni savunan büyük burjuva gazeteleri "Amerika dolar koydu, biz Memetçiğin kanını" diye yazdılar. Kore'ye karşı saldırı, halk arasında, ordu sıralarında tepkilere yol açtı. Bu harpçi serüvene karşı en başta savanan TKP kadroları yığinsal olarak tutuklandılar. Bu 1951-52 tutuklaması o güne kadar olan en büyük tutuklama oldu. Böylesi koyu bir antikomünizm ve militarizm ortamında, işbirlikçi burjuvazi Türkiye'yi

NATO'ya bağladı.

30 yıllık varlığı boyunca NATO'nun başlıca işlevi, onun eylemlerinin başlıca amacı, kapitalist sistemin korunması, varlığını sürdürebilmesi için savaşmak olmuştur. Avrupa'daki NATO askersel birlikleri Genel Kurmay Başkanı A.Haig'in NATO'yu "tüm kapitalist sistemin güvencesi" diye adlandırılması راست- lantı değildir. Bu sınıfsal görevini NATO iki yoldan yerine getiriyor: Birincisi silahlanma yarışını hızlandırmakla, hem atom silahları, hem de geleneksel silahlarla sosyalist ülkelere karşı saldırı planları yapmakla ulusal kurtuluş hareketlerini bastırma eylemleri hazırlamakla. İkincisi, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının, demokratik güçlerin hareketini kırmak çabalarıyla.

NATO eylemlerinin bu iki ana yönü, sosyalist dünya sisteme ve ulusal kurtuluş hareketine karşı olan dış politik yönü ve cephe gerisinde kendi sınıfsal düşmanına karşı olan iç politik yönü, NATO'nun sınıfsal niteliğini açıkça gösteriyor.

Daha baştan beri, NATO egemen çevrelerinin sosyalist ülkelere karşı yürüttükleri savaş hazırlığında, savaş histerisini körüklemek, anti-Sovyetizmi ve anti-komünizmi kışkırtmak yöntemleri önemli bir rol oynuyor. Emperyalistler bu amaçla, Sovyetler Birliği'nin ve halk demokrasisi ilkelerinin barış girişimlerini baltaladılar. Sovyetler Birliğinde savaş propogandasını yasaklayan bir yasa çıkarılırken, emperyalist ülkelerde, NATO ülkelerinde barış propogandası yasaklandı. Barışsever güçler tutuklandı, "vatan haini", "Moskova ajanı" diye suçlandılar. Örneğin 1951'de, Amerikan radyolarından şöyle yayın yapıyordu: "Kapınızı çalıp barış üstüne konuşmaya başlayan olursa, bu kişileri oyalayın ve polis çağırın". Birçok kapitalist ülkede olduğu gibi Türkiye'de o yıllarda "Barışseverler Derneği"

kapatıldı, yöneticileri tutuklandı.

ulusal kurtuluş hareketine karşı bir savaş örgütü olmuştur. NATO Fransa'nın Cezayir'e karşı açtığı savaşı destekledi. 1956'da Güney Avrupa'daki askersel güçlerini Mısır'da, Süveyş'e çıkarma yapan Fransa ve İngiltere'nin emrine verdi. Amerika'nın Lübnan'a ve İngiltere'nin Ürdün'e 1958'deki delaysız saldırısına dayanak oldu. Lübnan saldırısında Türkiye'deki İncirlik NATO üssü yoğun olarak kullanıldı. NATO, Kıbrıs'ı "batmayan uçak gemisi" durumuna getirmek için sürekli girişimlerde bulundu. Portekiz'in Angola, Mozambik ve Gine-Bissau halklarına karşı sömürge savaşını destekledi. 1958'de NATO çerçevesinde özel bir Afrika komisyonu kurulduktan hemen sonra, Kongo'ya emperyalist saldırı başlatıldı. NATO kuruluşundan bu yana sosyalist ülkelere ve bağımsızlığına kavuşmuş genç devletlere karşın 130 saldırı düzenlenmiştir.

Emperyalist çevreler, NATO'nun yanısıra dünyanın stratejik önemi olan bölgelerinde, Yakın ve Orta Doğu'da, Güney Doğu Asya'da ve Güney Amerika'da daha başka askersel, politik bloklar da oluşturdular. Emperyalist ülkelerin, başta ABD'nin oluşturduğu bu bloklar ve askersel üsler sisteminin stratejik ana görevi sosyalist dünya sistemine karşı savaştır. Bu nedenle emperyalizmin strateji uzmanları, SSCB sınırları boyunca uzanan bloklaşmaya büyük önem veriyorlar. Amerikan dergisi "Foreign Affairs" CENTO Paketi'ni değerlendirirken, bir noktayı vurguluyor. "Orta Doğu'daki uçak üsleri, Baku'de, Don kıyılarında, Ural eteklerinde ve Güney Sibirya'daki en önemli endüstri merkezlerine, bütün (1) Üteki komünist olmayan ülkelerin topraklarından daha yakındadır." diyor.

(1) "Günümüzde Asya ve Afrika", 1978, No.2-1978, s.50 (Rusça)

Bu açıdan Türkiye'nin NATO içindeki yeri, emperyalist yayın-
larda sık sık SSCB'ye karşı stratejik "sığrama tahtası" ola-
rak nitelenmiştir. Bu nedenle Türkiye/Akdeniz'de Amerikan ve NATO
askersel üslerinin en yoğun olduğu bir düğüm noktasına çevril-
miştir. Türkiye'deki İncirlik NATO üssünden 1960 yılında kalkan
U-2 casusluk uçağının Sovyet havalarında düşürülmesiyle, NATO
üslerinin hangi saldırgan amaçlarla kullanıldığı bir kez daha
örneklennmiştir. Ülkemizdeki Amerikan ve NATO üslerinde Sovyetler
Birliği'ne karşı nükleer silahların depolanması, aynı zamanda
Türkiye'nin ulusal güvenliğini tehlikeye düşürüyor. Emperyalizmin
dayattığı silahlanma yarışı, ülkemizi bu gerilimli bölgede bir
barut fıçısı durumuna getiriyor.

Emperyalist askersel politik blokların dış politikada barışa,
gumuşamaya karşı, iç politikadakomünist ve işçi hareketine , de-
mokratik güçlere, toplumsal ilerlemeye karşı yürüttüğü saldırı
politikasının özü anti-Sovyetizm, anti-komünizmdir. Bu politikayı
yürütmek için NATO egemen çevreleri üye ülkelerde bu arada Türki-
ye'de militarizmi güçlendiriyor, bununla geriçi, faşist akımla-
ra destek oluyor.

NATO'nun üye ülkelerin iç işlerine karışmasını "haklı"
göstermek için NATO anlaşmasına özel bir madde konmuştur. Burada ,
bir NATO üyesi "Üyelerden birinin toprak bütünlüğünün, politik
bağımsızlığının, ya da güvenliğinin tehlikeye düştüğünü" ileriye
sürerse NATO ülkeleri arasında danışma toplantıları öngörülüyor.

Emperyalist blokların kendilerine bağlı ülkelerin iç işleri-
ne karışmaları , bir de bu blokların baş hegemonu ABD'nin bu
ülkelerle yaptığı ikili anlaşmalarla sağlanıyor. 1959 yılında
ABD ile Türkiye ve öteki CENTO üyeleri arasında yapılan ikili
anlaşmalar buna örnektir. Bu anlaşmalar her türlü halk direniş-
lerini "dolaylı saldırı" sayıyor. Böylelikle ABD'ye pakt üyesi

Ülkelerin iç işlerine karışmak, emperyalizmden yana rejimleri korumak, işbaşına getirmek olanağı sağlıyor.

hük. devrimin
Dünya kamuoyu, emperyalist pakt anlaşmalarının, ABD ile ikili anlaşmaların, işçi hareketini, demokratik güçleri ezme, NATO egemen çevrelerinin işine gelmeyen rejimleri devirmek için nasıl uygulandığına tanıktır. Yunanistan'da 1967'de faşist bir devirmeyle işbaşına gelen albaylar cuntası, gerçekte NATO'nun "Prometeus" gizli planını uygulamışlardır. İşçi hareketinin, antiemperyalist demokratik hareketin güçlenmesi karşısında 12 Mart 1971'de Türkiye'de kurulan faşist biçimi sıkıyönetimde de NATO egemen çevrelerinin, başta Amerikan emperyalizminin önemli rolü oldu. Bu gerçeği eski dışişleri bakanlarından İ.S. Çağla-
yangil'de açığa vurdu.

Bunun yanı sıra, Batı Avrupa'da ülkelerinde çıkacak "iç huzursuzluğu" bastırmak için Amerikan komandanlarına yetki veren "operatif 101-1" planı vardır. Son zamanlarda NATO ülkelerinde komünist ve işçi partilerine karşı daha yoğun önlemler alınması için NATO generallerinin bu ülke hükümetlerine baskıları artıyor. 1976'da NATO Konseyininin 26. toplantısında onaylanan özel bir kararda, Batı Avrupa'da komünistlerin hükümete katılmalarına karşı çıkılması bunun örneğidir.

Emperyalist saldırganlık örgütü NATO, tekellerin egemenliğini korumak, gelişen işçi hareketini, demokratik güçlerin savasını bastırmak için sürekli göde gösterilerine girişiyor. 1975 başında "komünist darbesi" tehlikesi ileri sürülerek Portekiz kıyıları önünde "Lockhed Gate" (kilitli kapı) deniz manevraları yapıldı. "Hilex" ve "Wintex" adlı geniş çaplı manevralar NATO Genel Kurmaylığı ile blok üyesi ülkelerin yerel yönetimlerinin işbirliği altında, sıkıyönetim senaryolarıyla uygulanıyor. Akdeniz'de sık sık yapılan NATO manevraları bölge ülke-

// lerinde bu arada Türkiye'de gelişen ilerici harekete gözdağı verme amacını taşıyor.

gıkar mah
Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansı'nda "NATO'yu emperyalizmin önde gelen politik ve askersel bağışıklık örgütü olarak güçlendirme, geliştirme ve değişik ülkelerdeki ilerici gelişmelere karşı kullanma" (2) çabalarına dikkat çekildi. "Emperyalizmin ve gerici güçlerin yalnız komünistlere değil, aynı zamanda öteki demokratlara ve demokratik özgürlük- lere karşı kullandığı bir silah" (3) olan anti komünizme karşı savaşın zorunluğu vurgulandı. Biz, Avrupa komünist partilerinin "anti komünizmi yalıtma ve yenecek" amaçlı savaşımını, aynı zamanda, NATO'nun, öteki emperyalist blokların halk düşmanı , anti-demokratik ve saldırgan niteliklerini açığa vurma savaşımı olarak görüyoruz.

V.P.'m
1 paragrafa
kısaldı
Emperyalist devletlerin güttüğü soğuk savaş politikası, körüklediği silahlanma yarışı, çatırttığı askersel bloklar , sosyalist ülkeler topluluğunu kuşatan askersel üsler karşısında , Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler Avrupa'nın karşıt askersel politik bloklara bölünmesini önlemek için vargüle çalıştılar. Bu amaçla Sovyetler Birliği 1954 Berlin Konferansın- da, Avrupa'nın kolektif güvenliği için bir anlaşma önerdi. Ancak batı ülkeleri bu taslağı görüşmeden geri çevirdiler. Aynı yıl Paris anlaşmasıyla Batı Almanya'nın yeniden silahlan- dirilmesini ve NATO'ya alınmasını onayladılar. Ancak bunlardan sonra, sosyalist devletler, halklarını, barışı ve sınırlarının dokunulmazlığını güvence altına almak ve saldırılara karşı ko- rumak için karşı önlemler almak zorunda kaldılar.

(2) ASBP MK Genel Sekreteri E.Honecker'in konuşması, "Komünist ve İşçi Partilerinin 4 Toplantısı", Ürün Yayınları, 1976, İstanbul s.293.

(3) a.g.y.s:227

devriminin sağlam raylar üzerine oturtulmasında, Angola, Mozambik ve g Güney Afrika halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının desteklenmesinde önemli bir rol oynadılar.

Biz şunu söylüyoruz: NATO'nun, öteki emperyalist blokların niteliği, sınıfsal amaçları emekçilerin, halkların çıkarlarına karsıdır. Varşova Paktı'nın niteliği, sınıfsal amaçları bu çıkarlara uygundur. Varşova Paktı'nın amacı, dünya barışını sağlamlaştırmak, sosyalizmi savunmak, dünya halklarının özgürlük ve toplumsal ilerleme savaşımını kolaylaştırmaktır.

Sosyalist topluluk üyeleri Avrupa'da barış ve güvenliğin sağlanması için bir dizi politik girişimde bulundular. Bunları Varşova Paktı ardıcıl ve sürekli olarak savundu ve savunuyor. Yalnızca Sovyetler Birliği, silahsızlanma yönünde yüzden fazla öneri yapmıştır. Sosyalist ülkeler topluluğu NATO ve Varşova Paktı'nı aynı anda dağıtmak, bu amaca yönelik ilk bir reel adım olarak askersel blokların çalışmalarını karşılıklı olarak azaltmayı sürekli öneriyorlar.

NATO bu önerileri nasıl yanıtlamıştır? Emperyalizmin bu saldırgan örgütünün Avrupa'daki yumuşama sürecinden nasibini almadığı besbelli. NATO dün olduğu gibi bugün de uluslararası gerginliği artıran tehlikeli bir ocak, emperyalizmin en saldırgan güçlerinin merkezi olarak kalıyor.

Uluslararası yumuşama eğilimi emperyalist blokların temelini çürüten bir etken oluyor. Tekelci burjuvazi iflas eden, sınıfsal çıkarlarına korumasaya yönelik saldırı politikasını yeniden canlandırmak için umutsuzca giripiniyor. NATO egemen çevreleri, bu askersel blokun etkinlik alanını genişletmek, ulusal kurtuluş hareketlerini ezmede NATO'nun rolünü arttırmak yolundan yürüyorlar.

NATO elebağları İspanya'yı bu bloka katmak, Fransa ve Yu-

Yunanistan'ı NATO'nun askersel örgütüne yeniden sokmak, Avusturya ve İrlanda'yı yansızlıktan vazgeçirmek ve onları da emperyalist bloklara bağlamak için çalışıyorlar. Kıbrıs'ı NATO üssü durumuna getirmek gayelerini yoğun olarak sürdürüyorlar. Norveç üstündeki baskılarını arttırıyor, bu ülkeye atom silahları ve yabancı silahlı birlikler yerleştirmek istiyorlar.

Kendine Kuzey Atlantik Örgütü diyen NATO, özellikle son yıllarda eylemlerini Afrika, Basra Körfezi, ve Hint Okyanusu gibi uzak bölgelere yaymışmıştır. NATO'nun Zaire'deki silahlı çıkarması, "bunalım bölgelerindeki" operasyonlar için hareketli özel birlikler oluşturmaları, bu emperyalist bloğun politikasında yeni ve çok tehlikeli bir çizgiyi açığa çıkarıyor.

Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun ardıcıl barış politikası, halkların savaşımı emperyalist bloklar zincirinden halkalar koparıyor. CEATO paktı, 1975'de Viyetnam halkının Amerikan emperyalizmine karşı utkusuyla çöktü. CEATO bölge halklarının savaşımına, İran halkının devrimci başkaldırmasıyla 1979'da dağıldı. Emperyalist çevreler sarsılan konumlarını yeniden güçlendirmek için eski askersel guruplaşmaları pekiştirmek, yenilerini oluşturmak istiyorlar. Güney Doğu Asya ülkelerinin bölgesel örgütü ASEAN'ı askersel bir bloka dönüştürmek, bir Güney Atlantik Paketi (SATO) kurmak amacını güdüyorlar. Basra körfezi kıyılarında, yakın ve orta doğuda, çekirdeğini İsrail ve Mısır gericiliğinin oluşturduğu bir pakt çatıştırmaı planlıyorlar. Amerikan strateji uzmanlarının "güvensizlik yayı" dedikleri yerde yer alan Türkiye'yi de bu yeni bloklara sürüklemek istiyorlar. 1979 yılı başlarında Türkiye Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi ve Kıbrıs Baekçi Halkının İlerici Partisi temsilcileri arasında yapılan karşılasmada "Amerikan ve NATO emperyalizminin üç ülke halkları üzerinde baskılarını arttırmasına", Türkiye ve Yunanistan'daki Amerikan

Uslarının yeniden eyleme geçmesine ve İran'daki casusluk merkez-
lerinin Türkiye ve Kıbrıs'a aktarılması" ⁽⁵⁾ özellikle vurgulandı.
Türkiye'de uygulanan son sıkıyönetim bu baskılarla bağlıdır.

Bu süreçler içinde ABD emperyalizminin NATO içindeki bağ
bağlağı Federal Almanya'nın askersel-politik ağırlığı artıyor.

Federal Almanya özellikle bölgemizde yeni sömürgecilik yöntem-
lerini yoğun olarak uyguluyor, bu arada Türkiye'den US istiyor.

Vargova Paktı Ülkelerine karşı askersel US sağlamak ,
uluslararası tekellerin çıkarlarına kapitalist ülkeler emekçi-
lerinin ~~çıkartma~~ savaqları karşısında korumak ve kapitalist
sistemin varlığını sürdürebilmek amacıyla NATO' silahlanma
yarışını körükliyor. Geçen yıl 178 milyar dolarlık astronomik
bir sayıya ulaşan askersel harcamalar korkunç bir hızla arttı-
rılıyor. NATO Konseyinin 1978 Mayıs ayında yapılan toplantı-
sında 10 yıllık ek bir silahlanma programı onaylandı. Bunun
gerçekleştirilmesi için, daha önce öngörülen harcamaların dışın-
da 80 milyar dolar daha ayrıldı.

Londra'daki "Stratejik Araştırma Enstitüsü" nün verilerine
göre Türkiye NATO içinde silahlanma harcamalarındaki artış ba-
kımından 5a sıralarda geliyor. 1960-70 döneminde Türkiye'nin as-
kersel harcamaları her yıl yüzde 10 oranında artmıştır. 1971-77
döneminde ise bu artış yılda % 33'e ulaşmıştır. Silahlanma har-
camalarının, hükümet harcamalarındaki payı bakımından Türkiye
NATO içinde % 25 oranı ile yine başta geliyor. Avrupa'daki NATO
Ülkeleri arasında Türkiye silah altında en fazla asker ve para-
militer güç bulunduran ülkedir. (Türkiyenin ulusal brüt üretimi-
nin % 6'sı her yıl bu dipsiz kuyuya akıyor.)

Ülkemizdeki derin ekonomik bunalımın kaynağı Türkiye'nin

emperyalizm, NATO'lara bağıllılığında yatıyor. Yüzde 20 oranında işsizlik, % 60'ın üstünde enflasyon hızı, 20 milyar dolara yakın dış borç, bunalımın boyutlarını gösteren bazı verilerdir. Silahlanma harcamalarının bütün yükü işçi sınıfının emekçilerin sırtına yükleniyor. ABD emperyalizmi, NATO egemen çevreleri, CENTO Paktının dağılmasından sonra Sovyetler Birliği'ne karşı "sıçrama tahtası" olarak emperyalizm için önemi daha da artan Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımın bu dev boyutlarından yararlanıyorlar, baskılarını arttırıyorlar.

gk - NATO elebaşları, sosyalist ülkeler topluluğunun orta Avrupa'da silahlı güçlerin ve silahların karşılıklı indirimi yolundaki yapıcı önerilerini geri çeviriyorlar. Sonu gelmez tartışmalarla bu görüşmeleri çıkma sokmaya çalışıyorlar. Bunun yanı sıra NATO propogandacıları Sovyetler Birliği'nin dış politikasını çarpıtmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sovyet yaşamını karalıyor, "insan hakları" yaygarasıyla döneklere kahraman ilan ediyorlar. Sosyalist demokrasinin sınıfsal özünü, sürekli serpilip gelişmesini gözlerden gizlemek istiyorlar.

Günümüzde saldırgan emperyalist çevreler, Pekin'in hegemonyacı yönetiminden & kendi amaçları için yararlanıyorlar. Marksizm-Leninizm ilkelerinden yüz çevirmesi, Sovyetler Birliği'nden, sosyalist ülkeler topluluğundan ayrılması, giderek anti-Sovyetizm, reel sosyalizme düşmanlık konularına geçmesi ve bunu politikasının tek ölçütü yapması sonucunda Çin, emperyalizmin uzak doğudaki sıkı bağlağı, NATO'mun 16. üyesi durumuna gelmiştir. Gerici Çin yönetiminin, Amerikan emperyalistleriyle işbirliğini pekiştirme süreci içinde Sosyalist Vyetnam Cumhuriyeti'ne son barbarca saldırısı, onun politik yozlaşmasının en yeni örneğidir.

Dünyanın askersel bloklara bölünmesi bir realitedir.

Sosyalist Ülkeler topluluğunun önerdiği gibi gerçek bir kollektif güvenlik sistemi yaratılmadıkça askersel cepheleşme sürecektir. Ama NATO ile Varşova Paktı arasında uzlaşmaz bir ayırım vardır. Sınıfsal amaçları, ideolojileri, politikalarının niteliği birbirinin tam tersidir. Bir yanda barış, toplumsal ilerleme, ve uluslararası işbirliğinden yana olan güçler, öte yanda gericiilik, militarizm, saldırganlık. Bir yanda işçi sınıfı, geniş emekçi yığını, halklar, öte yanda silah tüccarları, askersel-endüstri kompleksinin ele başları, militarist çevrelerin doruğu tekelci burjuvazi. Bu ayırımı görmemek, NATO ile Varşova Paktını eşit saymak, NATO'nun "savunma niteliği" olduğu üstüne tehlikeli düşlere dalmak, gerçekte uluslararası gelişmelere sınıfsal açıdan değil, burjuva ulusçuluğu açısından değerlendirmektir. Anti-komünizmin uydurduğu savlara izlemektir.

TKP, Türkiye'nin NATO'ya bağlanmasından bu yana NATO'dan çıkmak, emperyalizmle ikili kölelik anlayışlarını yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini söküp atmak ve blok dışı, aktif, barışçı bir dış politika izlemek uğrunda savaşı başa almıştır. Bugün bu savaş geniş demokratik çevreleri kapsıyor. NATO'ya karşı savaşın başını işçi sınıfı çekiyor. "NATO'ya hayır!" belgisini 1 Mayıs'larda, yağın eylemlerinde yüzbinler haykırıyor. NATO'nun 30. yılını sıkıyönetim koşullarında, ilerici, demokratik güçler protestolarla karşıladılar. Amerikan emperyalizmine, NATO'ya karşı savaş, bütün ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini zorunlu kılıyor ve bunu gerçekleştirmenin olanaklarını arttırıyor. TKP MK, 15 Mart 1979 günlü çağrısında "NATO'dan Çıkalım!" belgisini bir kez daha yükseltti. NATO'ya, emperyalizme bağlılığın, ekonomik bunalımların derinleşmesinde, faşist tirmanışın sürmesinde, ulusal güvenliğimizin tehlikeye düşmesinde, bölgemizde gerginliğin artmasında belirle-

Sonuç
eylemleri
eklenir

yici etken olduğunu bir kez daha vurguladı. (5)

Uluslararası komünist hareketin belgelerinde, NATO üyesi birçok ülkenin komünist partilerinin açıklamalarında NATO'dan çıkmak için savaşın önemi vurgulanıyor. Bu savaşın barış, demokrasi ve sosyalizm için savaştan kopmaz bağa belirtiliyor. Emperyalizmin sömürü olanaklarını elde tutabilmek için eylemlerini uluslararası çapta birleştirmesi, uyumlaştırması, yoğunlaştırması karşısında proletarya enternasyonalizmi, dünya devrimci hareketinin bütün bölükleri arasındaki enternasyonalist dayanışmayı daha da güçlendirmek yakıcı bir zorunluktur.

5) *Dem*, No: 5, 15.3.23

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

Bir broşür Üstüne

"Emperyalizmin sayıf halkası Türkiye" adlı broşürün genişletilmiş baskıları çıktı.Önsözünde belirtildiği gibi bu baskılar "yeni yayınlar" taşıyor.Özellikle vardığı politik sonuçlar üstünde durmak zorunluk oluyor.

Yazar savunduğu kimi görüşlerle TKP'nin politikasını yansıtır yünde bir izlenim yaratıyor.TKP adına görüş bildirir bir üslup kullanması,TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın adının sürekli geçirilmesi bu izlenimi güçlendiriyor.Öte yandan kimi sosyalist çevreler de "sayıf halka","devrimci durum","barikata çıkmak","savaş komiteleri" gibi kavramlarla söz konusu broşürü anımsatmak,onu TKP'nin yayınıymış gibi göstermek için kullanıyorlar.Gerici burjuva basını ve Maoocu basın da aynı çarpıtmayı daha kaba olarak yapıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin politikası,Konferans,Plenum kararlarıyla,Merkez Komitesi belgeleriyle,yasalar,sözlü merkez yayınlarıyla belirlenmiş,halkın önünde durulmuştur.Yazar bu belgelerden,yayınlardan,TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın konuşmalarından içine geldiği gibi bölümler seçiyor.Bunlara kendi görüşlerine kalkan ediyor,içeriklerini çarpıtıyor.

Yazar,günümüzde dünyanın derinleşmesiyle artan faşizm tehlikesine karşı savaşın önemini küçülüyor.Güçler dengesini çok yalıtı olarak,özene indiriyor.TKP Programının cephe-bağlaşıklık ilkesinin gereklerini,ulusal demokratik güçlerin birliği politikasını atlıyor.Yağınca aylen birliği örgütleri olan "can güvenliği komitelerini" amaçından saptırmaya,silahlı ayaklanmanın örgütleri yünde bir anlam vermeye çalışıyor. "...ayaklanma ve devrim,burjuva devletinin yarı bir edilmesi ve diktatörlük sorunlarının bugün çeşitli yönleriyle pratik sorunlar olduğunu"ileri sürüyor.

Broşür vardığı sonuçlarla,yaptığı önerilerle TKP'nin eylemlerine hareket birliğine temel oluşturan politikasına ters düşüyor.Partinin

Leninci politikasını bugünkü koşullarda sürdürmeyecek bir biçimde geliştiriyor.

Sonra,uluslararası komünist hareketin sorunlarına sorunsuzca, günümüz koşullarında kardeş komünist partilerin birliğine hizmet etmeyen bir yanaşım ile değiniliyor.TKP'nin bu konudaki tıksal tutumunu geliştiriyor.

TKP MK Politik Bürosu'nun Açıklama'sı sağ ve "sol" yanlış görüşleri eleştirmenin,"parti politikasını geliştirme" yanlış tutumlarla savaşımanın zorunluluğunu belirtiyor.Marksizm-Leninizm ilkelerinin temelinde,parti kararlarının ışığında ideolojik gelişmeye her alanda geliştirmenin önemini vurguluyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI VEKEFİ

Çağrı

Türkiye'de ekonomik, sosyal, politik bunalımlar derinleşiyor. Bu süreç parlamentoda, hükümette, burjuva partilerinin içinde ve arasında, toplumun her alanında artan çelişkilerle yansıyor. Bununla bağlı olarak emperyalizmden destek alan faşizm tehlikesi artıyor.

Hükümet halkımızın en güncel istemlerine bile yanıt getiremiyor. En başta can güvenliğini sağlayamıyor. Emperyalizmin, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin dayatmalarına boyun eğiyor. Bunalımın yükünü işçi sınıfının, emekçi yığınların sırtına yüklüyor. Kürt halkı üstündeki ulusal baskıyı arttırıyor. Hazırlanan anti-demokratik zorbalık yasaları, "olağanüstü hal yasaları" bu amaçlara yöneliktir. Hükümet iki yüzlü tutumuyla, NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasıyla halkın desteğini yitiriyor, gücünü tüketiyor. Bu politika AP'nin, faşist MHP'nin güç toplamasına, gerici partiler içinde faşistlerle işbirliği yanlılarının güçlenmesine, onların Elverdiler, Türünler gibi en koyu militarist çevrelerle daha sıkı bağlanmasına olanak veriyor. Bu çevreler, işbirlikçi tekelci burjuvazinin en terörcü kesimi açık diktatörlüğünü kurmak, bu yolla emperyalizmin ülkemiz üzerindeki hegemonyasını daha da perçinlemek çabasını güdüyor. Bu amaçla askersel, faşist bir devirmenin ortamını olgunlaştırıyor. Bunun yanı sıra egemen çevreler, burjuva partilerinden "geniş tabanlı bir hükümet" çatıştırmak, işçi sınıfına, halkımıza karşı böylesi bir saldırı cephesi oluşturmak istiyorlar.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu taktikleri, bu politikası bozulabilir, faşist tehlike önlenebilir. Ülkemizde faşist tırmanışı durduracak güçler vardır. Türkiye işçi sınıfı, emekçi yığınlar artan bir aktiflikle anti-emperyalist, anti-faşist eylemlere katılıyorlar. Kocaeli, İzmir, Manisa, İskenderun'daki yığın çıkışları, İstanbul'da, öteki sıkıyönetim bölgelerindeki protesto eylemleri, Söke tarım işçilerinin şanlı direnişi, yiğit soda işçilerinin Mersin-Ankara yürüyüşü halkımızın NATO'ya, emperyalist baskılara, faşist saldırılara, sıkı-

yönetime, tekellerin sömürüsüne karşı yükselen tepkisini yansıtıyor. İçinde bulunduğumuz dönemde, yarım milyon işçi toplu sözleşmeler nedeniyle yerli, yabancı tekellere karşı daha da çetinleşen bir sınıf savaşı eşliğinde bulunuyor. İşçi sınıfının bu savaşları ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi savaşımıza yeni olanaklar açacaktır. Bu durumda Ekim ayındaki seçimler de politik, toplumsal çelişmeleri keskinleştirecektir.

TKP yığınların savaşlarının ön sıralarında yürüyor. TKP'nin programı, Leninci politikası bu savaşlar içinde yığınlara maloluyor. TKP halkımıza bunalımdan çıkış yolunu gösteriyor: Tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini kurması, önümüzdeki aşamada ileri demokratik devrimin utkusunu sağlayacaktır.

Ülkemizin içinde bulunduğu derin bunalımdan doğan tehlikeye karşı koymak da, bunalımın yarattığı olanakları ileriye yönelik, devrimci amaçlar içinde kullanmak da en başta işçi sınıfının, tüm ulusal demokratik güçlerin güncel görevler çevresinde eylem birliği kurmasına bağlıdır. Özellikle sol güçlerin eylem birliği yığın savaşlarının yükselmesinde, güçler oranının değişmesinde önemli bir etkidir.

TKP yığınların savaşlarında yer yer gerçekleşen eylem birliğine büyük değer biçiyor. TKP, TİP, TSİP üyelerinin, CHP'li yurtseverlerin, Kürt demokratlarının, öteki devrimci güçlerin omuz omuza verdikleri her eylem gerici, faşist saldırılara ağır bir yumruk indiriyor. Eylem birliğinin gerçekleşmemesi yalnız halk düşmanlarının işine yarıyor.

TKP, CHP sağ yönetiminin tüm ilerici güçlere yönelik anti-komünist tutumuna, gerici, faşist partilerle diyalog politikasına kesinlikle karşıdır. Tüm CHP'liler faşizm tehlikesini daha da arttıran böylesi bir politikaya karşı çıkmalıdır. TKP, sosyalist partilerin kendi arayışlarındaki politik ayrılıkları giderme yolundaki girişimlerin sonuçsuz kalmasını, işçi sınıfının eylem birliği açısından olumsuz olarak değerlendiriyor. TKP, komünistlerle sosyalistler arasında

olduğu gibi, sosyalist partilerin kendi aralarındaki, anti-TKP konum-
lardan uzak, işçi sınıfının çıkarları temelinde her türlü birlik
girişimini destekliyor.

TKP önümüzdeki yakın dönemde, özellikle aşağıdaki amaçları pay-
laşan her örgütle, herkesle eylem birliği yapmaya hazırdır: Faşist
saldırılarına karşı halkın can güvenliğini, baskı ve zorbalıklara karşı
halkın demokratik hak ve özgürlüklerini korumak için yığinsal örgüt-
lenmek. Emperyalizmin, NATO'nun dayatmalarına, Amerikan üslerine,
ikili anlaşmalara, U-2 casusluk uçaklarına, nötron bombalarına karşı
ulusal bağımsızlık ve barış eylemlerini yükseltmek. İşçi sınıfının
tekellere karşı toplu sözleşme dönemindeki savaşında eldeki kazanım-
ları korumak ve ilerletmek. Ara seçimlerde gerici, faşist güçleri
geriletmek, komünist, sosyalist, öteki anti-emperyalist, anti-faşist
politik güçlerin ortak başarısını sağlamak. Bu amaçlara ancak yığın
savaşlarıyla, eylem birliğini bu savaşılara dayandırmakla ulaşılabilir.

TKP, bütün ulusal demokratik güçleri bu savaşta birliğe çağırıyor

9 Temmuz 1979

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

B i l d i r i

Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikası sonucu gerginliği azaltma süreci ilerliyor. Salt 2 anlaşması -nın imzalanma düzeyine gelm - bu yolda önemli bir adım oluyor. Öte yandan emperyalizm, NATO egemen çevreleri gerginliği sürdürme, silahlanma yarışını tırmandırma yolundan vazgeç -miyorlar.

Amerikan emperyalizmi ve NATO'nun bölgemizde, Türkiye üstündeki baskıları, tam bu dönemde, İran'daki anti-emperyalist gelişmelerden sonra giderek yoğunlaşıyor. Bu baskılar işbirlikçi tekelci burjuvazinin, gerici faşist basının içerde çıkışlarıyla, provokasyonlarıyla atbaşı gidiyor. Bu iki başlı saldırı bölge,-mizde, barış ve güvenliği baltalıyor, ülkemizde faşist tırmanışı körüklüyor. Hükümetin emperyalizme boyun eğme, NATO'ya ödün verme, gericilikle uzlaşma politikası, işçi sınıfına, ilerici güçlere, tüm halkımıza karşı uyguladığı sıkıyönetimcilik bu büyük tehlikeye geçit veriyor.

Hükümetin NATO'culukta ayak diremesi, ulusal bağımsızlığımızı emperyalistlerle pazarlık konusu yapması karşısında, içerde gerici-faşist güçler gitgide azgınlaşıyor, dışarda emperyalist dayatmalar daha da kabalaşıyor. Amerika açıktan açığa Çankaya'ya dayatıyor: Göklerimizde U-2 casusluk uçakları için uçuş serbestliği istiyor. Yeni saldırı üsleri istiyor. Sosyalist ülkelerle, komşularımızla ilişkilerimizin bozulmasını istiyor. Sovyetler Birliği ile daha yeni imzalanan "Politik Belge"nin kör kuyuya atılmasını istiyor. Ülkemizi Arap halklarıyla karşı karşıya getirmek istiyor. Çöken CENTO'nun yerine bir yeni saldırganlık bloku çatıştırmak, Türkiye'yi de bu bloka çekmek istiyor.

Böylesi bir tehlike karşısında TKP, halkımızı, bütün ulusal demokratik güçleri uyarıyor, savaş birliğine çağırıyor: Göklerimizde, denizlerimizde, topraklarımızda Amerikan emperyalistlerine yer yok! Halkımız dünya barışının kalesi, büyük komşumuz Sovyetler Birliği'ne karşı casusluk uçaklarının göklerimizde uçmasına, topraklarımızda üslenmesine yol vermeyecektir. Hükümet Sovyetler Birliği ile imzaladığı Politik Belge'yi yaşama geçirmelidir. Ulusal onuru kabaca çiğneyen Amerikan emperyalistleriyle bağlanan ikili kölelik anlaşmaları yırtılmalı, topraklarımızdaki NATO, Amerikan üsleri sökülüp atılmalıdır. NATO'dan çıkılmalıdır. İşçi sınıfı, halkımız bu ulusal istemleri daha dün 1 Mayıs'ta, İzmir'de NATO karargâhı önünde, emperyalizmin yüzüne karşı haykırdı.

TKP, halkımızın bu anti-emperyalist andını gerçekleştirmek savaşında en başta yürüyor, yürüyecektir. TKP bu savaşta, TİP'i, TSİP'i, sosyalist partileri, CHP'lileri, Kürt demokratlarını, tüm yurtseverleri eylem birliğine çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi

21 Mayıs 1979

Merkez Komitesi

A Ç I K L A M A

TKP MK Politik Bürosu yöre sekreterleriyle, yığın çalışmaları sorumlularıyla üst düzeyde bir toplantı yaptı. Toplantı, dünyada ve ülkemizde durumu irdeledi. Türkiye üzerinde NATO'nun, Amerikan emperyalizminin çok yönlü baskıları yoğunlaşıyor. Faşizm tehlikesi daha da artıyor. Bu baskılara, bu tehlikeye karşı TKP tüm ulusal, demokratik güçleri savaşta eylem birliğine çekmeyi başa alıyor.

Toplantı Plenumdan bu yana TKP'nin gelişmesini gözden geçirdi. Partimizin önünde duran başlıca politik, ideolojik ve örgütsel görevleri saptadı.

Emperyalizmin barışa, yumuşama sürecine saldırıları karşısında tüm barış güçlerinin ortak eylemi daha da zorunluk oluyor. Bu savaşta SBKP'nin Leninci barış politikası, uluslararası komünist hareketin birliğinin güçlenmesi daha da sonuç alıcı oluyor.

Amerikan emperyalizmi, NATO bölgemizde ve ülkemiz üzerindeki baskılarını arttırıyor. Memleket derin ekonomik, politik bunalımların burgacında kıvranıyor. Burjuvazinin eski yöntemlerle hükümet etme olanakları daralıyor. Getirdiği sıkıyönetim işçi sınıfının, halkımızın savaşını durduramamıştır. Sınıf savaşımı giderek daha acımasız, daha sert boyutlar alıyor. Burjuva partileri arasındaki sürtüşme ve çatışmalar hızlanmıştır. Faşizm tehlikesi artmıştır. CHP ağırlıklı hükümet bütün alanlarda emperyalizmle, işbirlikçi tekelci burjuvaziyle, gericilikle uzlaşmaya gidiyor. Faşist saldırılar karşısında geriliyor. Anti-komünist uygulamalar artıyor. Bunalımın yükü emekçilerin sırtına yükleniyor. Türkiye Kürdistanı'nda burjuvazinin şövenist baskıları, ulusal ezgi yoğunlaşıyor.

TKP baş düşman NATO'ya, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, gerici, faşist güçlere karşı savaşı öne almıştır. Ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi, barış ve sosyalizm için yığınların savaşlarını örgütlüyor. Onların güncel istemleri için çıkışlarını sosyalizme açılan ileri demokratik devrim savaşıyla bağlıyor. TKP, Kürt halkı üzerindeki gövenist baskı, ulusal ezgi ve zorla özümseme politikasına karşı savaşıyor. Hükümetin NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemeri sıkma politikasının iç yüzünü yığınlara açıklıyor. Onları uyandırıyor. Yığınların hoşnutsuzluğunu kendi çıkarları için kullanmak isteyen AP, MHP gibi gerici, faşist partilerin demagojilerine karşı savaşıyor. Hükümetten yüz çeviren, ya da onu henüz desteleyen halk yığınlarını eylem birliğine çekmek, ulusal demokratik cepheyi oluşturma savaşına kazanmak yolundan yürüyor. TKP, anti-emperyalist, anti-faşist yığın eylemini ana savaşım biçimi olarak belirliyor. Hükümetin politikasına bel bağlamak da serüvenci gurupların terör eylemleri de faşist tirmanışa yardımcı oluyor. 1 Mayıs eylemi devrimci yığinsal savaşım taktiğinin eylem alanında başarılı bir doğrulanması oldu. TKP, sıkıyönetimden sonra doğan yeni koşullarda, legal, illegal çalışmayı uyumlaştırıyor.

Hem uluslararası durum, hem de memlekette derinleşen bunalım, TKP'nin üzerine tarihsel sorumluluklar yüklüyor. Bunalımın devrimci yönde sonuçlar doğurmasını belirleyecek olan sübjektif etmendir. Partimizin her alanda daha da güçlenmesi, yığınları savaş alanlarına çekme yeteneğini daha da yükseltmesidir. İşçi sınıfının birliğinin, işçi-köylü bağlaşıklığının, ulusal demokratik cephenin kurulmasıdır. Halk yığınlarının anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik eylemini yükseltecek olan böylesi bir politikadır. İşçi sınıfının öteki halk yığınlarını kendi çevresinde birleştirmesi, proletarya hegemonyası, TKP'nin bağımsız

politikası temelinde yığinsal etkinliğinin artmasıyla sağlanacaktır. Bu da TKP'nin en başta işçi sınıfı arasında, köylülük, orta katmanlar içinde giderek güçlenen önderliği ile bağlıdır. Komünistlerin yığınlar arasındaki savaşımı, ulusal, demokratik ^{politik} güçleri üstten birleştirmede temeldir. TKP üstten ve alttan tek cephe politikasını bir birinin karşısına koymuyor.

Toplantı TKP'nin politikasının doğruluğunu onayladı. Partimizin nicel ve nitel yönden hızla geliştiğini, yurt çapında işçi sınıfının yığinsal Marksçı-Leninci partisi olma niteliğinin yükseldiğini gösterdi. TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliğinin daha da güçlendiğini saptadı. Parti kadrolarının politik deneyimi, olgunluğu artıyor. Savaşkanlık düzeyi gelişiyor. Parti örgütleri çetin koşullarda devrimci özveriyle savaşıyor. Yığınlar içinde donmuş kalıplarla değil, dalıcı, yaratıcı biçimlerde çalışıyor. Böylece, egemen güçlerin TKP'ye karşı çok yönlü saldırı ve yalıtılma girişimlerini kırıyor.

Toplantı eksikleri de saptadı. Onların giderilmesi yollarını gösterdi. Partinin önüne çıkan her türlü zorluğu, Leninci birlik ve disiplinle çözecek, aşacak güçte olduğunu kanıtladı.

Günümüzde ideolojik çalışmayı her alanda daha da geliştirmek, partimizi güçlendirmede tutulacak ana halkadır. İşçi hareketinin ideolojik düşmanlarına, sağ ve "sol" oportünizme karşı savaş aralıksız sürüyor. Bu savaşta günümüzde baş tehlikeyi sağ oportünizm oluşturuyor. TKP bu tehlikeye karşı savaşmadan "sol" oportünizmin yenilemeyeceğini belirtiyor. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin ışığında yürüyor.

Toplantı, sağ oportünizm tehlikesine karşı uyarı yaptı. Her türlü sağ ve "sol" yanlış görüşleri eleştirdi. Parti belgelerini, MK Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın görüşlerini, parti politikasını çarpıtan, vardığı sonuçlarla bugünkü koşullarda serüvenciliğe yol açan, ulusal demokratik cephe politikasının ge-

reklerini atlayan yanlış tutumlara karşı savaş zorunluktur. Öte yandan Leninci parti normlarının göz bebeği gibi korunması, titizlikle uygulanması için savaş, sağ oportünizme karşı savaştan ayrılmıyor. Farklı koşullarda savaşan parti örgütlerinin tümünde aynı Leninci kadro niteliklerinin yaratılması süreci ilerliyor.

Toplantı tüm parti örgütlerini yığınlarla birlikte, yığınların önünde, devrimci görevleri daha da üstün bir başarıyla yerine getirmek için savaşa çağırdı.

TKP, emperyalizmin baskılarına, faşizm tehlikesine, tekellerin artan sömürüsüne karşı olan bütün güçlerle eylem birliği için ardıcıl savaşımını daha da hızlandıracaktır.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

Politik Bürosu

3 Haziran 1979

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH
TÜRKİYE SOSYAL TARİH

Atılım'dan militanlara

Partinin yayın organlarına haber,yazı yazmak,materyal göndermek yalnız bu yayınlarda sürekli çalışan yazarların işi değildir.Lenin'in dediği gibi: "Tam tersine yayınlarda sürekli çalışan yazarların yanı sıra beş yüzlük,beş binlik bir kadro olursa yayınlar daha canlı ve uzun ömürlü olur,örgütleyici ve yol gösterici ödevini daha iyi yerine getirebilir".

Bu ilkedен hareket eden TKP'si,komünistlerin,parti örgütlerinin önüne,gizlilik koşullarına uyarak yayın organlarına yazı yazmaları görevini koydu. Komünistler,parti organları bunu bir görev olarak benimsediler. Son zamanlarda yazışmalar yoğunlaşıyor.Parti yayın organlarının haber ve yazı kaynakları zenginleşiyor. Komünistler,bu sorumlu görevi ve bunun yanında "Atılım"ı dağıtma görevini ağır illegal koşullarda başarıyla yerine getiriyorlar.Kendi gazete ve yayın organlarına sahip çıkıyorlar. Bunların daha canlı ve örgütleyici olmasına katkıda bulunuyorlar. Yazışma ağını daha da genişletmek gerekiyor.

Bu durumda çözümlenmesi gereken başka bir sorun çıkıyor ortaya. Yazıların,haberlerin,materyallerin içeriği,biçimi ne olmalıdır ? Bazı yoldaşlar uzun-uzun genellemelere gidiyorlar.Asıl yazılması gereken olaya,gelişmeye kısaca değinip geçiyorlar. Bazı yazı ve haberlerde ise, olayın tarihi ve yeri belirtilmiyor.

Olaylar hızla birbirini kovalıyor.İşçi sınıfının,yığınların atılımları gelişiyor.Savaşlar gittikçe daha kanlı ve daha sert boyutlar alıyor. Demireller,faşist Türkes/ler yel ektiler fırtına biçeceklerdir. 1 Mayıs alanlarında halkın üzerine yağdırılan kurşun sesleri yurdun dört bucağına yayılıyor,yansıyor. Karanlıklarda bırakılan yığınlar bu kurşun sesleriyle uyanıyor. Böylesi bir durumda fabrikalarda,işyerlerinde,köyde-kentte,her yerde halkın güncel eğilimlerini,nefes alışını,gerici-faşist karması hükümete karşı hıncını,kinini,

nefretini yansıtmak parti organlarının görevidir. Militanlar bu süreci özlü, somut ve sade bir biçimde yazmalıdırlar. Bugünkü koşullar, savaş bunu gerektiriyor, böylesi bir çalışmayı zorunlu kılıyor.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Ulusal Demokratik Cephe

Büyük Oktober Sosyalist Devriminin 60'ıncı yılına, bu devrimin etkisinde rol oynayan işçi sınıfının bağlaşıklarıyla ilgili teorik ilkeler bugün de tümüyle geçerli ve günceldir. TTK, işçi sınıfının bağlaşıkları sorununu devrimin bugünkü aşamasında Ulusal Demokratik Cephe sorunu olarak ele alıyor. Partimiz, Büyük Oktober Sosyalist Devriminin 60'ıncı yılını, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşında, Ulusal Demokratik Cephe'yi gerçekleştirme yolunda yeni etilamlarla karşılayıyor.

Ulusal Demokratik Cephe, TTK'nin programında başlıca temel taşlardan biridir. Parti programı, Ulusal Demokratik Cephe'nin politik plâformunu çizmştir. Bu plâform, ulusal bağımsızlığı, yani politik ve ekonomik bağımsızlığı, aynı zamanda da ileri demokrasiyi içeriyor. Böylesi bir plâform, ülkedeki en geniş güçleri savaşıma çekmeye elverişli midir? Kesinlikle elverişlidir. Bu sonuç, ülkenin toplumsal, ekonomik ve politik somut durumundan çıkarılmıştır ve son gelişmelerle yoksunlaşmadan başarıyla geçmiştir.

Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşmasını elverişli kılan nesnel koşullar ve gelişmeler programda işleniyor. Emperyalizme bağımlılığın artması-tekelleşme süreci-derebeylik artışı ilişkilerin yer yer yaşaması, ağalık ve kirlenmiş kapitalizmin yukardan aşağıya doğru gelişmesi-faşist biçimi uygulamalar-militerizm ve silâhlanma-dinsel ve ulusal eşitsizlik, hergün daha geniş yığınların hoşnutsuzluğuna yol açıyor. Ana çizgileri bakımından ulusal, demokratik bir nitelik taşıyan, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist, anti-tekelci, ulusların hak eşitliğinden ve barıştan yana savaşım, işçi sınıfının yürüttüğü sosyalizm savaşıyla iç-içe gidiyor. Böylece ulusal ve sosyal kuruluş savaşının tabanı biteviye genişliyor. Öncek ağaların ve kapitalist çiftlik beylerinin dışında kalan geniş köylü yığınlarını, kent orta katmanlarını, gençleri ve kadınları, ulusal acınlık-

ların ezilen yalınlarını, özellikle Kürt halkını ve ulusal burjuvazinin anti-emperyalist, yurtsever kanadını giderek işçi sınıfının çevresinde, Ulusal Demokratik Cephe'de birleştirme olanakları artıyor.

Şu son dönemde, ulusal, demokratik güçlerin eylem birliğinde büyük bir yükselme oldu. Sınıf sendikalarının çağrularına, yüzü aşkın kuruluş, örgüt ve çok sayıda bilim adamı, sanatçı, aydın katıldı. Bu gelişme rastgele değildir. Ülke ölçüsündeki derin bunalımın, komünist ve işçi hareketinin güçlenmesinin dolaysız bir sonucudur. Bir dizi olgu bu gelişimⁱⁿⁱ hızlandırdı: Amerikan emperyalizminin, NATO'nun Türkiye'ye uyguladığı baskı, buna karşı uluslararası yunuşama süreci, anti-sovyetizmden kaynaklanan "ulusal savunma adına Amerikan emperyalizmine dayanma" politikasının temellerini iyice gösterdi. Ortak Pazar'ın yerli endüstriyi baltalama girişimleri geniş endüstri çevrelerinde tepkiler uyandırdı. 5 Haziran sonrasında faşizm tehlikesinin daha da artması, onu bir tehlike olarak görmeyenler için uyarıcı oldu. Bazı sosyalist parti yöneticilerinin ve kimi sosyal-demokratların güçbirliğini önemsemeyen politikalarının yanlışlığı da ortaya çıktı. Bütün bunlar, ulusal, demokratik güçlerin eylem birliği olanaklarını arttırdı.

Şimdi görev, bu olanakları tümüyle değerlendirmek, bir dizi somut adımla Ulusal Demokratik Cephe'nin pratik olarak gerçekleşmesine yolu açmaktır. Bu gelişmede TKP'nin güçlenmesi ve işçi sınıfının birliği belirleyici rol oynuyor. Öyleyse parti ve işçi sınıfının birliğini güçlendirmek için!...

Geçmişte kimi oportünist akımlar,ulusal bağımsızlık ve demokrasinin işçi sınıfının hegemonyası olmadan da gerçekleşebileceğini savunuyorlardı.Bir görüşe göre,sosyalizme bile küçük burjuvazinin öncülüğünde geçilebilirdi. Günümüzde de bir CHP hükûmetinin,ülkemizde ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşını utkuya ulaştıracağını savunanlar yok değildir. Bir başka görüşe göre ise,işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini kökten yıkmadan da,toplulun "demokratikleşmesi" mümkündür.

Gerici egemen güçlerden bazı ödünler elde etmek,demokratik özgürlükleri genişletmek,parlâmentodan işçi sınıfının savaşımı yolunda daha geniş ölçüde yararlanmak,devlet kurumlarından gerici-faşist unsurları ayıklanması yolunda kazanımlar elde etmek,dış politika da daha gerçekçi bir çizgi izlenmesini sağlamak,devrimle varmayan bir hükûmet değişikliğiyle de mümkün olabilir. Örneğin TKP'nin legal çalıştığı bir politik ortamla,bugünkü durumu; özerk kurumlarla,hükûmete bağlı kurumları; bir CHP hükûmeti ile bugünkü hükûmeti; sınırlı parlâmenter düzenle, açık faşizmi; NATO'nun askerî kanadından çekilmekle,NATO'ya bugünkü bağımlılığı v.s. birbiriyle kim özdeş sayabilir? Birinciler ikincilere bakarak,demokrasi yönünde adımlardır.İşçi sınıfının,halkın savaşına elverişli koşullar sağlar.

Ama böylesi adımlar,ulusal bağımsızlığın gerçekleşmesi ve ileri demokrasinin kurulması anlamına gelmez.Buna karşılık,ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasinin gerçekleşmesi bir devrim,erk sorunudur.İşçi sınıfı,Leninci partisinin öncülüğünde bağımsızlıktan,demokrasiden yara bütün ulusal,demokratik güçleri kendi çevresinde toplayabilir,hegemonyasını kurabilir ve erki ele geçirerek,ileri demokrasi dediğimiz politik düzeni gerçekleştirebilir,sosyalizme yolu açabilir.TKP'yi her türlü reformculuktan ayıran politik çizgisinin başlıca özelliklerinden biri budur.

Büyük Oktobr Devrimi Lenin'in sosyalist devrim teorisini bütünüyle doğruladı. Bu teori, bugün de bütün birleşen öteki teorik öğeleriyle geçerliğini koruyor. Şimdi, Oktobr'un 60'ıncı yılında, uluslararası komünist hareket, bütün ülkelerde Lenin'in sosyalist devrim teorisini eyleme geçiriyor, onu yeni deneylerle zenginleştiriyor.

Sosyalist devrim teorisi, kimilerinin sandıklarının tersine, ne sosyalist devrimin doğrudan gerçekleştirilmesi sorunuyla, ne de belirli bir bölge, ya da tarihsel dönemle sınırlı değildir. Sosyalist devrim teorisi, sosyalist devrim öncesi ve sonrası sorunlarını içerdiği gibi çağımız ve bütün ülkeler için geçerlidir.

Sosyalist devrim teorisi, ülkemizin bugün içinde bulunduğu devrim sürecinin ulusal demokratik aşamasında işçi sınıfının görevlerini aydınlatıyor. TKP programı sosyalist devrim teorisini ülkemizin koşullarına uygulamış ve Türkiye'deki devrim sürecini birbirine bağlı iki stratejik aşamadan oluşan, bir tek süreç olarak ele almıştır. Türkiye'de devrim, emperyalizmin boyunduruğunu kırmaya ve işbirlikçi burjuvazi ile toprak ağalarının egemenliğini yıkmaya yöneleceği için başlangıçta, kaçınılmazlıkla ulusal, demokratik bir nitelik taşıyacak ve sosyalist devrime dönüşecektir. Bu dönüşüm kendiliğinden değil, devrimi boğmak isteyen emperyalizme, iç gericiliğe ve devrimi duraksıtmak isteyen burjuvaziye karşı işçi sınıfının ve bağlaşıklarının savaşımları ile olacaktır.

TKP'nin programı, işte bu bir tek süreç olarak tanımlanan devrimin ilk aşamasına özgü sorunları işlemiş, görevleri saptamıştır. İşçi sınıfı devrimin bugünkü aşamasında, köylülükle, kent orta katmanlarıyla ve ulusal burjuvazinin sola açılan kanadıyla bir tek ulusal, demokratik cepheye birleşecektir. Politik-ekonomik bağımsızlığı sağlamak, sosyalizme açılan demokratik gelişme yoluna koyulmak devrimin bu aşamasının görev alanına giriyor. Bu görevlerin üstesinden gelebilmek için, işçi sınıfının hegemonyasına dayanan ileri-demokrasinin gerçekleş-

mesi, yani tüm halkın erki ele geçirmesi gerekir.

İşçi sınıfının hegemonyasında, tüm halkın erki ele geçirmesi, yani devletin sınıf temelini değiştirimi, bu, ister barışçı, ister barışçı olmayan yoldan gerçekleşsin, sözcüğün gerçek anlamında politik bir devrim demektir. Bu ileri demokratik aşamanın tümüyle sonuçlanabilmesi, sömürü düzenini tümünden yok etmek amacıyla işçi sınıfının proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmesine, yani sosyalist devrime geçmesine bağlıdır. TKP böyle bir yol izleyeceğini parti programının uzak amaç bölümünde belirtmiştir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VEKELİ
TÜSTAV

"İşçi kapağı"

"Atılım" 4 yaşında. 4 yıldır "Atılım" işçi sınıfının yığınların savaşına yol gösteriyor. TKP'nin strateji ve taktiğini, politikasını, belge ve görüşlerini yığınlara yayıyor. Partinin ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin güçlenmesinde önemli bir rol oynuyor. "Atılım", "Komünist" in, "Orak Çekiç" in devrimci geleneğini yaşatıyor, sürdürüyor. Parti konferansında "Atılım" ın kollektif propagandacı, ajitator ve kollektif örgütleyici olarak işlevi vurgulandı. MK raporunda belirtildiği gibi aranan, okunan bir gazete oldu. Elden ele dolaşıyor. Kimi parti komitelerinin basıp çoğaltmasına karşın gene de yetmiyor. Partinin boy atmasıyla eski sayılar, ölçüler yetersiz kalıyor. TKP Politbürosu'nun 9 Kasım günlü açıklamasında "Atılım" ı yığinsallaştırmamanın gündemimizde durduğu belirtiliyor.

Komünist basının yığinsallaşması, güçlenmesi sürecinde, onun parti örgütlerince sürekli haber ve yazıyla beslenmesinin, geniş biçimde dağıtılması, yığınlara duyurulmasının, parasal desteklenmesinin önemi büyüktür. Militanların parti gazetesine, yayınlarına haber, yazı gönderme süreci gelişiyor. Bu kaynağı sürekli geliştirmek, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların yaşam ve savaş koşullarını, biçimlerini her yönüyle yansıtan bir düzeye ulaştırmak görev olarak duruyor. Olayları, gelişmeleri somut, özlü ve sade bir biçimde yazıya dökmek, tez elden "Atılım" a ulaştırmak, yazışma ağını daha da geliştirmek, bunları yaparken konspirasyon kurallarını sıkı sıkıya uygulamak gerekiyor.

Sevindirici bir gelişme de "Atılım" okuyucularının, "Atılımcılar" ın, en başta işçilerin gazetelerine sahip çıkması, ona bağış toplamaya, göndermeye başlamış olmalarıdır. Lenin, komünist basının işçi yığınlarınca parasal desteklenmesinin önemini sürekli vurgular. Fabrikalardan işçi guruplarının bir kuruş (kapik) da olsa sürekli verdikleri yardımların, hem parasal açıdan, hem de gazetenin işçi sınıfı-

fı içinde kök salması,yığınlarla bağlanması açısından değeri büyüktür.

TKP illegal bir partidir. Koşulların elverdiği ölçüde,gizlilik koşullarına kesinlikle uymakla işçilerden "Atılım"a toplanan,yollanan bağışlar,onun güçlenmesine,yığınsallaşmasına,zorlukları yenmesine büyük bir destek olacaktır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasinin devrimci yolla gerçekleşeceğini söylemek,devrimin barışçı yolu olduğunu yadsınmak anlamına gelmiyor.Devrimci yolu,devrimi,silâhlı savaşla bir tutmak,devrimin yolu ve savaş biçimlerine ilişkin Leninci ilkeleri tek yanlı yorumlamak demektir. İlke olarak barışçı olmayan ve barışçı devrim yollarını tanımak,ama stratejik olarak devrim hangi yoldan gelişecek olursa olsun,her türlü savaş biçimlerini (barışçı-silâhlı,legal-illegal,parlâmenter-parlâmento dışı) aynı beceriyle kullanmaya hazırlıklı olmak,komünistleri sağcı ve "solcu" oportünistlerden ayıran başlıca özelliklerdendir.

Nitekim,ileri demokrasinin devrimci yolla gerçekleşeceği düşüncesi,devrimin ileri demokratik aşamasının içeriği ile ilgilidir.Burada devrimin yolu ve devrimci savaş biçimleri söz konusu edilmemektedir.TKP,devrimci savaş biçimleri sorunda da Leninci ilkelere bağlıdır.Partimiz, "zamanın koşullarına,kuvvetler dengesine uygun" her tür savaş biçimlerini kullanacağını programında belirtmiştir.Maculuğun ve göşizmin silâhlı provokasyonlarından da,burjuva parlâmentarizmine saplananların eylemsizliğinden de ayrılmı olarak TKP'nin somut koşullarda uyguladığı ana eylem biçimleri biliniyor: Yığın eylemini temel almak ve bu eylemle parlâmento içi savaşımı birleştirmek,legal savaşımı illegal savaşım ile uyumlaştırmaktır.

Komünistler,ileri demokrasi belgisinin parti dışı çevrelerce refomculuk yönünde saptırılmak,ya da öyle tanıtılmak istenmesine karşı, ileri demokrasinin devrimci yolla gerçekleşeceğini,sosyalizme yolu açacağını,bunun bir devrim olduğunu, Bu gerçek programımızdaki ileri demokrasi kavramının özünde vardır, haklı olarak belirtmişlerdir. Kuşkusuz "devrimci yol" belgisinin her türlü "sol" yorumlarına da aynı açıklıkla karşı koymak günceldir. Göşizmin sözde "devrim" anlayışıyla, serüvenci savaş yöntemleriyle,küçük burjuva belgileriyle beliren içi kof devrim gevezeliğiyle de ideolojik savaş zorunludur.

Bu yöndeki savaşımlı kolaylaştırmak için belgilerimiz Marksçı-Leninci ilke ve ülkülerin propagandasının yanısıra işçi sınıfına,halkımıza ileri demokratik devrim aşamasına ulaşmak için hangi somut görevlere yönelmesi gerektiğini,günümüzde savaşımın can alıcı görevlerinin ne olduğunu göstermelidir. Herşeyden önce de,partimizin çok yönlü güçlendirilmesi görevlerini içermeli; yığınları emperyalizme,yerli ortaklarına,faşist tirmanışa,işsizlik ve hayat pahalılığına,sapık akımlara karşı savaşa yöneltmeli; işçi sınıfının birliğini,işçi-köylü bağlaşıklığını, Ulusal Demokratik Cepheyi oluşturmak,gerici-faşist karması hükümeti yıkmak,demokratik bir hükümet kurmak hedefini göstermelidir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

Gündemdeki görevler

TKP, egemen güçlerin yayılım ateşi altında, sınıf savaşları içinde gelişip güçleniyor. İşçi sınıfının ileri, sağlam unsurlarından yeni yeni savaş erleri parti sıralarına akıyor. Fabrika örgütleri çoğalıyor. Genç, militan bir kadro oluşuyor. Yeni güçler arasında, 1960 sonrası legal sosyalist hareketten, gençlik hareketinden, değişik oportunist akımların etkisinden koparak partimize gelenler de var. Bu kadroyu sınıf savaşlarının ateşleri içinde parti disipliniyle eğitmek, çelikleştirmek, partimizin politik-ideolojik ve örgütsel birliğini yıkılmaz biçimde pekiştirmek vazgeçilmez bir görevdir.

Bu süreç içinde, TKP'nin yığınları örgütlemesinde, Marksçı-Leninci politikasını yaymasında güçlü bir silah olan ATILIM'ın önemi artıyor, parti merkez yayınlarına yeni, sorumlu görevler düşüyor. Bu görevlerin üstesinden gelebilmek, gelişmelerin gerisine düşmemek için, "TKP Konferansı'nın "Artizanlığa-el işçiliğine son!" belgisini her yönüyle yaşama geçirmek bir zorunluk oluyor. Partimizin merkez-yerel, illegal-legal yayınları arasında daha düzgün bir uyum sağlamak gerekiyor.

Lenin, artizanlıkla-el işçiliğiyle amansızca savaşırken, merkez organıyla yerel organlar arasındaki ilişkinin doğru ele alınması üzerinde çok duruyor. Merkez Komitesi organının ülke çapında kolektif propagandacı, ajitator ve örgütçü rolünü, ideolojik önderlik görevini ortaya koyuyor. Kadroların, güçlerin dağıtılmaması, toparlanmasını ve yerel organlardan, yayınlardan önce, en başta merkez organı için seferber edilmesinin zorunlu olduğunu belirtiyor. Merkez organının sürekli haberle, yazıyla beslenmesinin, onun dağıtılmasının, yığınlara duyurulmasının, parasal desteklenmesinin bütün parti örgütlerinin işi olduğunu vurguluyor.

Merkez organı ve merkez yayınlarıyla, yerel organların görevleri, işlevleri ayrı düzeylerde. Lenin, yerel organların merkez organından yazılar basmasını, partinin politikasını, belgilerini popüler biçimde anlatmasını, yerel, somut koşullara göre işlemesini salık veriyor. Bu

organlar,yerel parti örgütlerine bağılı olarak,yörelelerindeki işçi ve emekçi yığınların sorunlarına daha geniş yer vermeli,onları örgütlemeye yönelmelidir.

Savaşının,yaşamının her alanında "el işçiliğı atelyesi" değıl, tek merkezden uyumlu olarak yönetilen "fabrika tipi büyük işletme" düzeyinde bir örgütlenme,TKP'nin Leninci parti niteliğinin gereğıidir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

LENİN KÖŞESİ

Eleştiri ve Özeleştiri

V.İ. Lenin, eleştiri ve özeleştirisinin çok yönlü geliştirilmesi- nin, işçi sınıfı partisinin gelişmesi, çalışmasının iyileşmesi, sa- vaşkanlığının artması için zorunlu bir koşul olduğunu söylüyor. Ve der ki: "Eleştiri ve özeleştiri ^{etkin ve} her parti için mutlaka zorunludur. Kendini beğenmişlikten, aşırı iyimserlikten daha kötüsü yoktur. "(Tüm yap lar. c. 10, s. 355" Politikayı pedagojiyle karıştırma üstüne" yazısından)

Leni, komünistlerin ve komünist partisinin görevlerini şöyle be- lirtir: "Komünistlerin görevi hareketteki zayıflıkları, eksiklikleri suskunlukla geçiştirmek değil, bunları daha çabuk ve kökünden ortadan kaldırmak için açıkça eleştirmektir." (c. 41, s. 184. "Komünizmin çocuk luk hastalığı: Solculuk" yapıdından). "Politik partinin yaptığı yanlışıklara karşı tutumu, onun ciddiyetinin, kendi sınıfı ve emekçi yığınları önünde görevini eylemde nasıl gerçekleştirdiğinin en önemli ve en doğru ölçütüdür. Yanlışıkların açıkça kabul edilmesi, nedenlerinin ortaya çıkarılması, durum ve koşulların analiz edilmesi, yanlışı düzeltecek araçların dikkatle araştırılması... İşte ciddi bir partinin ayırdedici belirtileri bunlardır;...

Lenin, eleştirinin nasıl olması gerektiğini de şöyle açıklar: "Eleştiri ve "tartışma" gereklidir. Fakat bu, nedensiz çekişme, çatış- ma, kafa tutma, ... iğneleme biçiminde değil, açık, samimi, dolay- sız biçimde olmalıdır." (c. 12, s. 391, "Silâhlı ayaklanma sorunu üs- tüne "yazısından)

Lenin, eleştiri yapılırken parti disiplinine uyulması, partinin birliğinin korunması, yanlışıkların üzerinde inat edilmemesi gereği- ni söylüyor: "Eleştiri ve tartışma özgürlüğü, eylem birliği-işte bizim tanımlamamız böyledir. Öncü sınıfın demokratik partisine ancak

böyle bir disiplin yaraşır". (c. 14, s. 125. "Parti disiplini" yazısından). "Hatta küçük bir yanlışlık bile, üzerinde inat edilirse, her zaman büyük bir yanlışlık haline getirilebilir."(c. 41, s. 26.) "Kişiler için doğru olan şey- belirli ölçüde değiştirilerek- partinin politikasına da uygulanabilir. Öyle ki, akıllı kişiler herhalde yanlışlık yapmayanlar değildir. Böylesi yoktur ve olamaz da. Ancak az ve önemsiz yanlışlıklar yapan, bu yanlışlıklarını kolayca ve çabucak düzeltebilenler akıllı kişilerdir."(c. 41., s. 18. "Komünizmin çocukluk hastalığı: Solculuk'tan)

Leninci ilkelere sınıksız bağlı olan TKP'nin Tüzüğünde şöyle denilmektedir: "Parti üyesi, olayları hiç kimsenin ters göstermesine yol vermemeli, eksiklikleri, yanlışlıkları eleştirmeli, bunları açıklığa kavuşturmalı, gördüğü yanlışları, davranışları üst örgütlere, MK'ne bildirmeli, eleştirmenin parti demokrasisinin vazgeçilmez ilkesi olduğunu unutmamalı. Bu ilkeyi komünistler parti disiplinine bağlı kalarak, parti içinde birliği koruyarak ve güçlendirerek uygulamaktadırlar.

Ajitasyon ve propaganda

V.İ.Lenin, ajitasyon ve propagandanın komünist partisinin eylemindeki önemli yerini açıklar. Ve der ki: "Tüm parti örgütlerinin ve parti gruplarının günlük çalışmaları, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmaları yığınlarla bağları güçlendirmeye ve genişletmeye yöneltilmiştir. Bu çalışmalar her zaman gereklidir. (T.Y c.11, s.4,)

Lenin, ajitasyon ile propaganda arasındaki farkı da şöyle belirtir: "Propagandacı, örneğin, işsizlik sorununu ele alırsa, bunalımın kapitalizmden kaynaklandığını, bu bunalımların çağdaş toplumda kaçınılmazlığının nedenlerini göstermeli ve bu toplumun sosyalist toplumla değiştirilmesi gerektiğini anlatmalıdır. Kısacası, o, "çok ide" vermelidir, o kadar çok ki, bunların tümünü (nispeten) az kişi derhal benimsiyebilir. Ajitator ise, aynı sorunu ele alarak bilinen, en göze çarpan yönünü, diyelim ki işsiz ailenin açlıktan ölmesini, yoksulluğun artmasını vb. ele alır ve tüm çabasını herkesin bildiği bu olaya dayanarak, zenginliğin artması ile sefaletin artması arasındaki çelişki gibi bir ide üzerinde yoğunlaştırır, yığınlarda bu görülmemiş adaletsizlik karşısında hoşnutsuzluk ve öfke yaratmaya çalışır." (c.6, s.66-67,)

Lenin, komünist partisinin ajitasyon ve propaganda çalışmalarında seslendiği yığınⁱⁿ sınıfsal yapısını, kültür düzeyini, ilgi alanını gözönünde bulundurması gerektiğini, kanıtlara dayanması ve anlaşılır olması gerektiğini belirtir: "Açık ve sade biçimde, yığınların anlayacağı biçimde konuşulmalıdır. Caprasık deyimler, tuhaf terimler, yabancı sözler kullanmaktan, basma kalıp yahutta ezbere ders okur gibi konuşmaktan, yığınların bilmediği ve anlamadığı bilgileri ortaya atmaktan, tanımlamalar yapmaktan ve sonuçlar çıkarmaktan kesin olarak kaçınılmalıdır. Sosyalizm sorunları tunturaklı sözler kullan-

madan,çeşitli haykırışlarda bulunmadan,verilere,kanıtlara dayanılarak aydınlatılmalıdır." (C. 14, s.92,)

Lenin, komünistlerin köy emekçileri arasında nasıl propaganda ve ajitasyon yapılacağını öğrenmelerini salık verir: "Devrimci sınıfın, proletaryanın öncü,ileri kolu olmak istiyen,ayrıca yalnız proletaryayı değil, proleter olmayan geniş yığınları,emekçi yığınları ve sömürülenleri yönetmeyi öğrenmek istiyen komünist partisi,kentte,fabrikada olduğu gibi köyde de en anlaşılır, en iyi kavranabilir, açık ve canlı bir biçimde propaganda,örgütlenme ve ajitasyon işlerini yürütmeyi öğrenmelidir." (C.41, s.95.)

TKP, ajitasyon ve propaganda eyleminde Lenin'in ortaya koyduğu bu ilkelere sımsıkı bağlıdır, bunları yazılı ve sözlü yayınlarında kılavuz edinmektedir.

Bizim Radyo: 20 yıl

Bizim Radyo 20.yayın yılını tamamladı. Bu 20 yıllık süre içinde Bizim Radyo; halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımında önemli bir rol oynadı.

20 yıl önce,1958 yılında 15 Mart sabahı,radyolardan bir ses duyuldu.Bu Bizim Radyo'nun deneme yayınlarının ilkiydi. 1 Nisan 1958'-de,Bizim Radyo asıl yayınına başladı.

1958 yılı Menderes-Bayar yönetiminin son dönemlerine rastlar. NATO'ya giren Kore'ye asker gönderen,Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun üssü,sürüm pazarı ve ucuz hammadde kaynağı haline getiren Bayar-Menderes yönetimi halkımızın,devrimcilerimizin ve yurtseverlerimizin sesini boğmak için acımasız bir teröre geçmişti. Bu koşullarda anti-emperyalist,demokrasi savaşımını yaymak,onun ideolojik ve politik temellerini güçlendirmek,örgütsel savaşım aşamasına ulaştırmak,gerek TKP'nin,gerekse,öteki demokratik akımların ortak zorunluğu olarak belirliyordu. Bizim Radyo böyle bir gereksinme sonucu kuruldu.

Bizim Radyo,gençliği,ordudaki yurtsever subayları uyarma ve örgütleme,Menderes-Bayar yönetimini devirmeye yönelen yoğun bir yayına girişti.Bu hareketin işçi sınıfına,geniş emekçilere dayanması,demokratik toprak reformu da içinde olmak üzere,tüm demokratik devrimci reformları içermesi için geniş bir kampanya yürüttü.Bu bakımdan Bizim Radyo'nun 27 Nisan gençlik çıkışlarında ve Menderes hükûmetinin devrilmesinde önemli bir rolü oldu.

İşçi hareketinin gelişmesi daha o yıllarda önemli sorunları gündeme getiriyordu. TKP'nin uzun yıllardan beri işçi sınıfının grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma haklarının alınması uğrunda yürüttüğü savaşıma Bizim Radyo vargüçle yardımcı oldu. Bu hakların 1961 Anayasasına girmesi ve bu Anayasanın geniş demokratik hakları kapsaması yönünde de Bizim Radyo sürekli yayın yaptı.İşçi sınıfının birliği,

anti-emperyalist,ulusal demokratik cephe düşünce ve eyleminin yayılması,işçi-köylü bağlaşıklığının kurulması,emperyalizmin ajanlarının demaske edilmesi,faşist tırmanmaya karşı geniş halk yığınlarının örgütlenmesi yönünde Bizim Radyo 20 yıl boyunca sürekli savaştı,savaşıyor. Ülkemizde yığınsal haberleşme araçlarının büyük emperyalist tekellerin elinde bulunduğu,devrimci basının olanaklarının çok dar olduğu ve ağır baskılar altında/bugünkü ortamda Bizim Radyo'nun varlığı halkımız için büyük bir kazanımdır.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA ANKARI

Parti merkez organının rolü

V.İ.Lenin,yığınların devrimci hareketini yönetebilecek yeni tip, sağlam Marksist partinin kurulması ve gelişmesinde parti merkez organının büyük rolü olduğunu belirtir Ve merkez organına tanımlar: "Gazete,partinin ideolojik yöneticisi olabilir ve olmalıdır,gerçekleri taktik durumları,genel örgüt sorunlarını,şu veya bu anda partinin önünde duran temel ödevleri işlemelidir." (C.7.S.8) "Gazete,yalnız kolektif propagandacı,kolektif ajitator değil,aynı zamanda kolektif örgütçüdür." (C.5. S.11)

Lenin,parti merkez organının yerel örgütlerle sıkı bağı olması gerektiğini söyler: "Eğer biz gerçekten örgütlenmek istiyorsak,o zaman her yerel örgüt aktif çalışma güçlerinin,diyelim,çeyreğini hemen bu ortak genel davaya ayırırsa gazete ona hemen çevre çizgisini,bu çalışmaların ölçü ve karakterini gösterecek,tüm ülke çapında çalışmalarda hangi sorunlar üzerinde daha geniş olarak durulduğunu,nerede ajitasyonun yetersiz,nerede bağların zayıf olduğunu,büyük mekanizma içinde işlerin iyileşmesi için yerel örgütün nasıl bir küçük çark olabileceğini gösterecek." (C.6. S.168-169)

Lenin,parti üyelerinin parti merkez organını kendi öz organı saymalarını önerir: "Biz,yayınlarımıza tüm yoldaşların kendi organları gözüyle bakmalarını sağlamaya çalışıyoruz. Her grup çalışmaları hakkında haber vermeli,kendi görüşlerini,literatür gereksinmelerini bildirmeli,kendi deneyimini,yayımlar hakkında değerlendirmelerini, bir sözle her grup hareketten sağladığı ve harekete kazandırdığı her şeyi paylaşmalıdır." (c.4. s.333)

Lenin,merkez organda devrimci hareketi ilgilendiren tüm sorunlara yer verilmesini salık verir: "Merkez organda tüm sorunlar tartışılmadan,belirli biçimler ve uygulama yöntemleri belirlenmeden,merkez organ aracılığıyla her partinin tüm parti önündeki yükümlülüğü saptan-

madan devrimci güçlerin örgütlenmesi, disiplinin güçlendirilmesi ve devrimci tekniğin geliştirilmesi olanaksızdır." (c.4 s.191)

Lenin, merkez organının tüm yerel örgütlerin desteğiyle çalışabileceğini belirtir: "Biz yerel örgütlerin ve çeşitli işçi guruplarının yardımına güveniyoruz. Çünkü özellikle onların gazete üzerinde aktif çalışmaları, özellikle onların desteği ve eleştirileri, onların yazı, haber ve önerileri gazeteyi ayakta tutacaktır." (c.19 s.415)

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI
TÜSTAV

Sınıf savaşının bugünkü karmaşık koşullarında,ideolojik eğitim, Marksizm-Leninizm klâsiklerini ve çağdaş Marksist-Leninist literatürü yakından izlemek büyük önem taşıyor.Burjuvazi,emperyalizm sömürü düzenini bir de ideolojisini aşılama yoluyla sürdürüyor.Bu bakımdan işçi sınıfının devrimci ideolojisinin ana ilkelerini iyi bellemek ve memleket koşullarına göre yaratıcı bir biçimde uygulamak gerekir.

TKP'nin yayınları,öteki devrimci,anti-emperyalist yayın girişimleri bu bakımdan sınıf savaşında önemli bir yer tutuyor. Ancak,bu yönde yayın yapan değişik yayınevlerinin aralarında uyum sağlamaları zorunluktur.

Çeviri konusunda da bu gibi bir uyum gerekiyor.Marksizm-Leninizmin birçok klâsığı Türkçeye çevrilmiş,çevriliyor.Bu çevirileri tamamlamak,klâsiklerden konulara göre diziler çıkarmak ve çevirileri bilimsel yöntemlerle,özenle yapmak gerekiyor.

Maoculuğa,Troçkizme,Avrupa komünizmi denilen revizyonist akımlara karşı yayınları yoğunlaştırmak yayın politikasının esaslı yönlerinden biridir.

Marksizm-Leninizmi Türkiye koşullarına yaratıcı bir biçimde uygulayabilmek için,Türkiye koşullarını iyi bilmek gerekiyor.Devrimci bilim adamlarımız,uzmanlarımız,Türkiye'nin ekonomik,politik,sosyal sorunlarını bilimsel ve nesnel yöntemlerle incelemek ve değerlendirmek durumundadırlar.Bu konuda, TKP Programının ana ilkelerinin yorumlanması,incelenerek daha geniş ölçüde açıklığa kavuşturulması gündemdedir. TKP Programında kısa ve özlü bir biçimde Türkiye'nin koşulları,ekonomik,politik ve sosyal durumu,uluslararası konumu saptanmıştır.Emperyalizme karşı kurtuluş hareketi,ileri demokrasi ve sosyalizm aşamaları,proletarya diktatörlüğü,proletarya enternasyonalizmi sorunları ve ulusal,demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği,işçi sınıfının politik ve sendikal birliği konuları programın ana ilkelerini oluşturuyor.Bunların daha geniş ölçüde yorumlanıp açıklanması ülkemiz sorunlarını geniş bir kapsam içinde ele alma olanağını doğuracaktır.

İdeolojik Görevler

TKP,içinde bulunduğumuz dönemde somut görevlerini açık olarak belirlemiştir.Partinin yığınsallaşması; işçi sınıfının yalnız öncü geri kalan en geniş yığınlarının kesimlerinin değil,onların günlük,ivedi istemlerine daha etkin eğilmek yoluyla savaş alanına çekilmesi; her düzeyde eylem birliği olanaklarının sonuna kadar zorlanması...bu görevlerden başlıcalarıdır.

TKP,bu görevleri öne koyarken küçük burjuva "sol" oportünizme karşı kararlı bir konum almış oluyor.Parti aynı zamanda,sağ oportünist tehlikeye de dikkat çekiyor.Örneğin,partinin yığınsallaşması,nicel olarak büyümesi sırasında nitel düzeyi yükseltmekten geri durmamak: işçi sınıfının geri kalmış kesimlerini savaş alanına yönettiren,öncü güçlerin eylemlerinin gerisinde kalmamak ve günlük,ivedi istemler için savaş,sosyalizme açılan ileri demokrasi savaşından koparmamak; eylem birliği olanaklarını zorlarken,ideolojik ödün vermemek,partinin politik,ideolojik ve örgütsel bağımsızlığını daha da güçlendirmek ve proletaryanın öteki emekçi yığınlar üzerindeki hegemonyasını sağlama savaşını zayıflatmamak...gerekıyor.

TKP önünde duran çetin görevlerin altından sağ ve "sol" hatalara düşmeden kalkabilmek için,ideolojik savaş cephesini güçlendirmeye ayrı bir özen gösteriyor.Her türden oportünist akıma karşı uzlaşmaz ideolojik savaşa eskisinden bir kat daha hız vermek gerekiyor.Maoculuğa ve burjuva reformizmine,küçük burjuva sosyalist akımlardaki sağ eylemsizlik ve "sol" serüvencilik çizgilerine karşı savaş günceldir.Aynı zamanda parti içi eğitimi,en önce de temel örgütlerdeki eğitimi yoğunlaştırmak gündemde duruyor.

Partiyi yığınsallaştırmak,daha geniş yığınlara önderlik etmek ve anti-emperyalist,anti-faşist güçlerin eylem birliği için çalışmak ideolojik savaş hızlandırmakla çelişmiyor.Tam tersine birbirini tamamlıyor.Partinin ideolojik birliğini güçlendirmek,parti sıralarında yanlış eğilimlerin belir. mesini önlemek oportü-

nist akımlara karşı ardıcıl bir ideolojik savaşla mümkündür. Bu savaş aynı zamanda, yığınları daha etkin örgütlemenin ve eylem birliğinin önüne dikilen oportünist görüşleri zayıflattığı için yığınların savaşını ve emperyalizme, faşist tehlikeye karşı eylem birliğini güçlendirir. O nedenle TKP ideolojik savaş özellikle eylem birliğine karşı koyan güçlere yöneltiyor, bu alanda ideolojik tartışmaları ,bölünmüşlüğü derinleştirmek değil, birleşilecek noktaları aydınlatmak amacıyla yürütüyor. Bu da ideolojik savaşın somut biçimlerini, düzeyini yaratıcı bir biçimde saptamayı gerektiriyor.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

Komünist basın partizan,militan yığınlarla,yaşamla sımsıkı bağlı,gerçeği somut olarak yazan basındır.ATILIM'ın bu niteliklerini sürekli geliştirebilmesi,kollektif propogandacı,ajitator ve örgütleyici görevlerini daha iyi başarabilmesi için bütün parti örgütlerinin bütün komünistlerin ATILIM'a katkıda bulunması,ona daha güçlü destek olması bir zorunluktur.

MK Plenumunda vurgulanıyor:"ATILIM'a düzenli haber ve yazı göndermek,ona parasal yardım yapmak,bu yardımı ATILIM'ı yığınlara mal edecek biçimde örgütlemek" komünistlerin görevidir.Lenin'in deyimiyle "Gazetenin daha da iyileştirilmesi için işçilerin yardımı her zaman son derece önemli ve zorunluysa da,bu yardımın önemi,salt parasal yardımın çerçevesini çok aşar".Az da olsa ATILIM'a sürekli ve düzenli olarak işçilerin yardımı,onların çizgisini onayladıkları bir gazetenin çevresinde ideolojik birlik kurmalarını,örgütlenmelerini kolaylaştırır.Onları moral ve politik bakımdan eğitici bir rol oynar.

Geçtiğimiz aylarda bazı yörelerdeki komitelerin yürüttükleri kampanyada ATILIM'a 200 bin liradan fazla yardım toplanması önemli bir olaydır.Şimdi bu kampanyanın deneyimlerini,sonuçlarını genelleştirmek,onu değişik koşullarda değişik biçimler altında sürdürmek,kalıcılaştırmak,böylece bir gelenek yaratmak gündemde duruyor.

ATILIM'a mektup,haber yollamak da böyle yaygın bir gelenek haline gelmelidir.Komünist gazetede yazmayı bütün komünistler görev bilmelidir.Lenin parti üyelerine şöyle sesleniyor:"Herkesten,özellikle işçilerden bize haber yollamalarını istiyoruz.Gazetemize yazmaları için işçilere her olanağı sağlayınız.Kesinlikle her şey üstüne,olabildiğince günlük yaşantıları,ilgilendikleri konular ve işleri üstüne yazsınlar...Ayrıca bize mektup ta yazmalarını istiyoruz.Yalnız haber yollamak için,yani mutlaka yayınlanması için değil de,redaksiyonla arkadaşça ilişkiler kurmak,onu yalnız olaylar ve olgular üstüne değil,

hareketin günlük, 'ilginç olmayan' olağan yanı ve havası, günlük işle-yişi üstüne de aydınlatmak için."

Özellikle işçi hareketinin önemli merkezlerinden sürekli haber ve mektup gelmesini sağlamak, halkın parti yayınlarını nasıl karşıladığını izlemek, yığınların hükümete, değişik politik akımlara karşı tutu-larındaki değişiklikleri kollamak, bu konularda yazmak, ATILIM'da "politik açıklamalar" için halka açık bir tribün oluşturmak, böylece parti kadrolarının, sempatizanların redaksiyon çalışmalarına sürekli katılmasını sağlamak canlı, savaşkan, Leninci parti başkanının vazgeçil-mez koşuludur.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI

TKP'nin gelişme güçlenme sürecinde kadroların işçi sınıfının ideolojisi ile eğitimi gittikçe daha fazla önem kazanıyor. İşçi sınıfının egemenliğini, proletarya diktatörlüğünü kurmak, sömürünün her türüne son vermek, toplumu sosyalist düzene ulaştırmak, bunun için de emperyalizme, sömürücü sınıf ve zümrelerere karşı bir sınıf savaşımı yürütmek, bu savaşımında bilinçlenmek, Marksizm-Leninizm teorisini canlı bir biçimde uygulamak işçi sınıfının çetin ideolojik savaşımı ile koşut yürür.

İşçi sınıfının tarihsel özgörevi, burjuvazinin egemenliği ve erki yerine işçi sınıfının erkini ve egemenliğini yerleştirmeyi, sosyalizmi kurmayı öngörür. Bu savaşımın silahı işçi sınıfının devrimci bilimi, Marksizm-Leninizmdir. İşçi sınıfının ideolojisi proletarya enternasyonalizmi ile yüğrulmuştur.

Partinin gelişme güçlenme sürecinde kadroları, özellikle yeni devrimci, komünist kuşakları işçi sınıfının ideolojisi, bilimi ile donatmak, TKP'nin gelişmesini sağlam temellere oturtmak bakımından çok önemlidir. İdeolojik eğitimin yapılacağı en uygun ve en sağlam yer sınıf savaşı alanıdır. İdeolojik eğitimi sınıf savaşımından ayırmak onu, yaşamını sağladığı topraktan yoksun bırakmak anlamına gelir. Sınıf savaşını işçi sınıfının ideolojisinden, devrimci teorisinden ayırmaksa, onu pusulasından yoksun bırakır.

İşbirlikçi güçlerin kanlı faşist saldırılar ve cinayetlerin yanı sıra işçi sınıfına, onun vartisi TKP'ye, sınıf sendika ve sendikacılarına karşı yoğun ideolojik bir saldırıya da geçtiklerini, bu saldırıyı değişik yönlerde geliştirdiklerini de görüyoruz. Kapitalist ülkelerde Marks'ı Lenin'e karşı çıkarmak, "tekrar Marks'a dönmek" sloganları ile işçi sınıfını şaşkırtmak, onu ideolojik şaşkınlıklara sürüklemek çabaları bazı sosyal demokrat çevrelerce gösteriliyor. Türkiye'de burjuva basını bu çabalara sayfalarını genişçe açıyor. Ayrıca TKP yöneticilerine karşı yalan ve iftira kampanyası da Göbbels'in yöntemlerini andıran yollara başvurması da

büyük burjuvazinin sınıf savaşımında moral çöküntüsünün genişliyen boyutlarını ortaya koyuyor. Emperyalizm, burjuvazinin en büyük bankaları Maoculuğu işçi sınıfına, partisine ve ideolojisine karşı daha geniş planda kullanmaya koyulmuştur. Bu da sınıf savaşımında önemle üzerinde durulacak bir gelişmedir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

İlkesellik-yararcılık

Egemen güçler,anti-TKP kampanyayı bugüne kadar görülmemiş ölçülerde yoğunlaştırdılar.Oportünistlerin seslerinin de giderek yüksek perdeden çıkması rastgele değil.

"Özgürlük Yolu" Atılım'a "yalancılık","gözüdünmüslük","oportünistlik" sözcükleriyle bezenmiş bir "eleştiri"yazısı yazmış.Burjuvazinin körüklediği bu yoğun anti-TKP kampanya olmasa ağzına alamıyacağı sözde "görüşlerini";Kürt ulusal sorunu,Kıbrıs sorunu ve Ege sorunu karşısında Maocuların tutumlarını "olumlu"bulan "görüşlerini" savunabileceği bir ortamın var olduğunu sanmış..."Okuyucularını budala yerine koymuş".

Maocuların Kürt ulusal sorunundaki tutumlarının "olumlu"olduğu doğru mudur?Kesinlikle hayır! Maocular,Kürt ulusal sorununa Orta Doğu'daki Amerikan,NATO çıkarları ve Pekin'in hegemonya planları açısından bakıyorlar.Onlar,bir yandan "Doğu'da Sovyet ve TKP kışkırtmalarından","bölücülük"ten söz ediyorlar.Böylece Türk burjuvazisinin en gerici,şoven kesimleriyle birleşiyorlar.Bir yandan da,Kürt ulusal,demokratik hareketinin iç düşmanlarıyla,Barzanici hainlerle,CİA-Savak ajanlarıyla kenetleniyor,bunların halkları bölücü,birbirine düşürücü tüm eylemlerine aktif katılıyorlar.Her halkın içindeki en gerici,en şoven güçlerle birleşmek,Maoculuğun "üç dünyacı"karşı devrim politikasının gereğidir ve bu politikada "olumlu"olan hiçbir şey yoktur.

Maocuların Kıbrıs sorunundaki tutumlarının "olumlu"olduğu doğru mudur? Kesinlikle hayır!Maocular Kıbrıs sorununda doğrudan doğruya NATO'nun çıkarlarını savundular.Türkiye,Yunanistan ve Kıbrıs halklarını Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırttılar.Özgürlük Yolu yazarının dediği gibi,"Maocular halkları birbirine düşman eden tavırlara karşı çıktılar"mı? Tam tersine:Maocular,Sovyetler Birliğini,halkları birbirine düşürmekle karalamaya yeltendiler.Özgürlük Yolu'nun "olumlu puan"verdiği bu politikadan daha şoven,daha gerici,daha barış

düşmanı bir politika olamaz.

Maocuların Ege sorununda tutumlarının "olumlu" olduğu doğru mudur? Kesinlikle hayır! Maocular Ege Denizi sorununda iki NATO ülkesinin birleşmesini ve Ege Denizi'ni Sovyetler Birliği'ne kapamasını isteyen bir tutum takındılar. Onlar Ege'de sözde "barış"ı, NATO'nun güneydoğu kanadını güçlendirmek, 4. orduyu Sovyet sınırına yığmak olarak anlıyorlar. Özgürlük Yolu yazarınca, "şovenizm eğilimine kapıldı" denen Maocuların politikası şovenizmin ta kendisidir.

Özgürlük Yolu dergisi, bütün ^{bu} sorunlarda Maocuların "olumlu" bir tutum içinde olduğu görüşünde ayak diremektedir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA DERGİSİ
TÜSTAV

Toplu sözleşme yılı

Bu yıl DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikalara üye 500 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmeler yapılacaktır.

Toplu sözleşmeler derin bir ekonomik bunalım ve salıyönetim koşullarında bağlanacak. İşbirlikçi tekelci sermaye kesimleri özellikle ekonomik bunalımı ortaya sürerek işçilerin ileri ekonomik-sosyal haklar ve kazanımlar elde etme savaşını bastırmak istiyor. İMF'nin dayattığı koşullara bağlı kalan CHP ağırlıklı hükümet işçilerin ücretlerini "kemerleri sıkma" politikası ile dondurmaya çalışıyor. Onlara Türk-İş başları "fedakârlık" çağrılarıyla, işçilere "Toplumsal Anlaşma"yı dayatarak yardımcı oluyorlar.

İşbirlikçi tekelci sermaye, holdingçiler "Toplumsal Anlaşma" benzeri anlaşmaları DİSK'e ve ona bağlı sendikalara da dayatmak istiyor.

DİSK Genel Yönetim Kurulu'nun yayınladığı bildiride, "DİSK'in görüş ve istekleri belirlerken parlamento aritmetiğini, dış borçları gözönüne alacağı "biçimindeki sözler bu dayatmanın bir yansımasıdır, açık belirtisidir. Bu görüşleri sınıf sendikalarının içine ışıklar, Güven, Nebioğlu gibileri taşıyor. Bu görüşlerin yanı sıra, sınıf uzlaşmacılığına karşı çıkan sendikaların kabaca suçlanması rastlantı değildir. Ekonomik bunalımı işbirlikçi tekelci sermaye yaratmıştır, dış borçlar tekelci burjuvazinin borçlarıdır. İşçilerin istekleri bunlara bakarak belirlenemez.

Sendikaların arasında bugün istenlerin saptanması sorununda başlıca iki ters görüş var. Birincisi, istemleri, patronların "olanaklarına", ne verebileceğine, kapitalist ekonominin "zorluklarına" bakarak sınırlama isteyen görüştür. Ötekisi ise somut durum üzerine zamansız abartmalı değerlendirmelerden, günlük kazanımların küçümsenmesinden kaynaklanan "iste isteyebildiğini, kazanamazsak, işçi bilinçlenir" görüşüdür. Her iki görüş de, aynı kapıya çıkıyor: Savaş engelliyor, eylemsizliğe düşürüyor.

İstenler işçilerin nesnel gereksinmelerinden kaynaklanan, acımasız sömürüye karşı kendi somut istemleri gözönünde tutularak saptanır. Komünistler, işçi sınıfının istemlerinin haklılığından hareket ederler. Bu istemleri, onların ölçüsü ne olursa olsun vargüçle desteklerler. "Nekadar birleşir, örgütlü savaşırsak, o kadar kazanırız" ve "Ne kadar çok koparsak hakkımızdır": Sınıf bilinçli işçinin belgisi budur. Komünistler en küçük, en yalın istemler için savaşı küçümseme politik savaşıyla bağlarlar.

Faşist tirmanış, baskı-terör altında, işçi sınıfının çetin sendikal savaşımını başarıya ulaştırmak, tekellerin saldırısını püskürtmek, ücretlerde artış, yığınsal işten çıkarmalara son, gibi istemleri gerçekleştirmek için şu belgiler yaşansalıdır: Sakıyönetimsiz toplu sözleşme için; Tunç ve Işıklar gibilerinin uzlaşmacılığı ve bölücü-liğüne karşı sendikal birlik için savaş!...

Parti basınında ajitasyonun yeri nedir?Partinin politik rotasında yurttta ve dünyadaki başlıca bir olayı,gelişmeyi ele almak,aydınlatmak,böylece yığınları eğitmek,örgütlemek ve partinin koyduğu devrimci görevlerin çözümü için eyleme yöneltmek.

Yurt çapında yayılan proleter devrimci bir organda ajitasyon; Lenin'in deyişiyle,"işçilerin tepkilerini,işçi grevlerini,proleter savaşın öteki biçimlerini,politik baskıların her türlü görünüş biçimini sürekli yansıtmak ve bu olguların her birinden,uzak amaç sosyalizm açısından,proletaryanın politik görevleri açısından belirli sonuçlar çıkarmak" görevini üstlenir.

Ajitasyon,konusunu tekil,somut,güncel olaylardan alır.İçeriğini,yönünü,Marksçı-Leninci ilkeler,parti politikası belirler.Biçimini,yöntemini somut koşullara uydurur.Parti basını,başarılı ajitasyonu ülke çapında yaygınlaştırır.

Lenin komünistlere sabırla yığınlara yönelmeyi,her katmanın,her işyerinden işçilerin,emekçilerin özelliklerini öğrenmeyi,onların yaşamlarıyla,savaşlarıyla sıkı sıkıya bağlanmayı salık verir.Yığın içinde politik çalışmayı inandırıcı,kanıtlayıcı bir biçimde,anlaşılır,açık bir dille,somut ve özlü konuşarak,yazarak yürütmeyi öğretir.Kimileri bunu pasif,kuru,"ruhsuz"yazmak olarak anlıyor.Böylelikle ajitasyon düzeyi düşük yazılar çıkıyor.Oysa ajitasyonun başarılı olması,onun tek düze değil,canlı,kimi zaman coşturucu bir deyişle yazılmasına,burjuvaziye,oportunizme karşı ideolojik savaş vurucu,militanca yürütmesine bağlıdır.Savaşkan olmayan,kendine güvenmeyen ajitasyon,amacına ulaşamaz.

Komünist Partisi'nin politikasının doğruluğuna yığınları kendi deneylerinden çıkararak inandırmak,yığınların devrimci bilincini,eylemliliğini geliştirmek gerek.Bunun için hem onların güncel,yakıcı istemleri,"ekonomik savaşları" için çıkışlarını,politik savaşla bağlamak,hem de,"çok yönlü politik açıklamalarda bulunmak" gerekir.

Hükümetin tekellerle uzlaşan, faşist tehlikeye yol açan politikasını yığınlara göstermek. Baş vuruşu emperyalizme, hükümeti devirmek isteyen gerici-faşist güçlere yöneltmek. Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, sıkıyönetime, politik baskılara karşı tepkileri var güçle desteklemek. Halk yığınlarının devrimci sesi olacak, onları harekete geçirecek bu içerikte etkin ajitasyonu yoğunlaştırmak gündemdedir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Sarı uzlaşma

CHP hükümeti, ekonomik bunalımın yükünü halkın sırtına yükleme yolunda bir adım daha attı. "Ekonomiyi kurtarma" adı altında bugünkü emperyalizme bağımlı kapitalist düzeni, tekellerin egemenliğini kurtarma amacını güden, kemerleri sıkma politikasını, halkımıza dayattı.

Hükümetin bu politikası, hükümet temsilcileriyle birlikte holdingçilerin, Türk-İş başlarının DİSK yöneticilerinin katıldığı üçlü toplantıda ele alında. Bu toplantı, gerçekte, holdinglerin ve hükümetin hazırladığı önlemlere sendikaların "evet" demesini sağlamak için hazırlanmıştır. Türk-İş başları alışılmış tutumlarıyla işçi ve emekçilere karşı önlemleri onaylarken, DİSK başları da bu "sarı uzlaşma"ya "evet" dediler

Çoğunluğunu artık kendi sendikalarında bile hiç bir desteği olmayan sendika bürokratlarının oluşturduğu DİSK yöneticileri, böylesine emek düşmanı bir politikaya "evet" demekle kalmadılar. Onlar, işçi ücretlerine ve haklarına saldırıya kesinlikle karşı koyacağını bildikleri DİSK üyelerinin çoğunluğunu etkisizleştirmek, onların direncini kırmak için de sınıf sendikalarına karşı saldırıya geçtiler. Maden-İş, Bank-Sen ve Baysen sendikalarını birer yıl ve Yeraltı Maden-İş sendikasını dört ay süreyle DİSK'ten uzaklaştırdılar. Aralarında DİSK kurucularının da bulunduğu bu sendikaların yöneticilerini de DİSK üyeliğinden çıkardılar.

DİSK'e bağlı bir çok sendika, demokratik yığın örgütleri, DİSK'in tabanı bu emek düşmanı "sarı uzlaşma"yı da, sendika yıkıcılığını da sert tepkilerle karşılıyorlar. Yeni durum, bir yandan, tekellerin ücretlere ve haklara karşı saldırısını püskürtmek görevini ortaya koyuyor. Bir yandan da sınıf sendikalarını yıkma amacı taşıyan saldırıyı geriletme görevini öne çıkarıyor. Baskının giderek arttığı sıkıyönetim koşullarında, faşizm tehlikesinin sürdüğü ve Demirellerin Şili tipi darbelerden söz ettiği bir ortamda, işçi sınıfı-

fının bölünmüşlüğüne karşı savaş tüm ivediliğiyle kendisini dayatıyor. İşçi hareketinin önündeki ikilem açık: Ya sınıf uzlaşmacılarıyla birlikte DİSK'i parçalamak, sınıf sendikalarını yıkmak; ya da sınıf sendikalarıyla birlikte DİSK'in birliğini gerçekleştirmek, sınıf uzlaşmacılığına yenmek...Bu ikisinin ortasında bir yol yoktur. Bu konudaki tutum, yalnızca sendikal hareketin içindeki bir sorunda değil, sınıf savaşının en önemli alanında takınılan tutumun da ölçüsüdür. Çünkü, şimdi DİSK içinde girilen parçalama eylemi, doğrudan doğruya tekелci burjuvazinin ve onun sözcülüğünü yapan CHP sağ kanadının damgasını taşıyor. DİSK üst yöneticileri tekелci burjuvaziyle, onun burjuva reformcu koluyla sınıf işbirliği yapıyor. Öyleyse, bu sorunda kesin tutum almak tekелci burjuvazi karşısında kesin tutum almak anlamına geliyor.

Nevar ki, işçi hareketi içinde yer alan kimi sosyalist parti yöneticilerinin tutumları açık değildir. Örneğin TİP yöneticileri, sendikal hareketin bu önemli dönemecinde, ikircimli, orta yolcu bir tutum alıyor.

TKP'nin tutumu açıktır. TKP, sendikal hareketin birliğini savunan sınıf sendikalarının konumlarını destekliyor.

Devrimci taktik

TKP, daha CHP ağırlıklı hükümetin kurulduğu ilk günden onun iç-yüzünü açığa vurmuştur. Emperyalizme boyun eğme, iç gericilikle uzlaşma, işçi hareketini frenleme, bölme eğilimini, bu niteliğini vurgulamıştır. Bu hükümete karşı taktığı, onun ileriye dönük en küçük adımlarını bile desteklemek, geri, tutarsız adımlarına karşı çıkmak, CHP yönetimini halka verdiği sözleri tutmaya zorlamak, onun sosyal demagojisini, reformist taktiklerini sürekli açığa vurmak olmuştur.

TKP, hükümetin sıkıyönetimcilik ve NATO'culuk politikasına, anti-demokratik baskılara, bunalımın yükünün emekçi yığınların sırtına yüklenmesine karşı çıkıyor. Ama hükümeti devirmek isteyen gerici, faşist güçlerle de en başta savaşıyor. Bütün ulusal demokratik güçleri, faşizm tehlikesini ve emperyalizmin, tekellerin dayatmalarını geriletmek hedeflerine yöneltiyor. Bu yolda somut istemler için CHP'ye de eylem birliği çağrısında bulunuyor. Ama yığınların hükümete umut bağlamasını, sıkı-yönetimden medet ummasını aşılayan her türlü görüşü sürekli eleştiriyor.

Sağ ve "sol" oportünizmle savaş, bu devrimci taktiğin ayrılmaz parçasıdır. TKP faşist saldırıların artması karşısında, halkın can güvenliğini sağlamak için yığinsal örgütlenme belgisini atmıştır. Faşistler ve Maocular bu belgiyi çarpıtıyor, TKP'yi "iç savaş" kışkırtıcılığıyla suçluyorlar. Egemen güçler kimi goşist gurupçukların terörist eylemlerinden, provokasyonlarından bu yolda yararlanıyor. Öte yandan kimi çevreler de halkın can güvenliğini kendisinin sağlaması, bunun için örgütlenmesi gereğinin üstünden atlıyorlar. Bu sorunun çözümünü bugünkü hükümetten, sıkıyönetimden bekliyorlar. TKP bireysel terörizme, serüvenciliğe karşı olduğu gibi, pasifliğe, eylemsizliğe de karşıdır.

Günümüz koşullarında bugünkü hükümeti destekleyen ulusal demokratik güçlerinin çoğunluğunu kazanmak yerine, güçler oranını göz önüne almadan hükümeti devirme çağrısı yapmak, serüvenlere sürüklenmek, gerici, faşist güçlerin ekmeğine yağ sürmektir. Buna karşılık bu hükümete ileri adım attırmayı, ya da onun sağa kayışını frenlemeyi, durdurmayı başlıca

görev bilen bir taktik de kuyrukçuluğa götürür. Böyle bir hükümet arabasına "pedal" ya da "fren" olmak TKP'nin işlevi değildir.

TKP, bağımsız, devrimci politikasıyla işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların gücünü, enerjisini kendinde topluyor. Türkiye'yi bunalımlardan, emperyalizme, NATO'ya bağımlılıktan kurtaracak, sosyalizme giden yolu açacak halkın devrimci erkini amaçlıyor. Gözlerini bugünkü hükümete bağlamıyor. İleri demokratik bir erk için savaşta ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği yolunu gösteriyor. Böylesi bir politika, komünistlerin öngül, özverili savaşları, TKP'yi günümüzde politik yaşamın odak noktası durumuna getiriyor.

Ulusal demokratik güçlerden oluşacak bir hükümet zorunluktur. Bunun gerekçelerini en geniş biçimde propaganda etmek sürekli bir görevdir. Pratik olarak böylesi bir hükümet henüz gündeme gelmemişse bunun tek nedeni, güçler oranının buna elvermemesidir: Yığınların emperyalizme, faşizme karşı olan kesimlerinin tümüyle bu zorunluğu henüz kavramamış olmasıdır. Köklü olmasa da reformizmin, gerilemiş olsa da antikomünizmin ve antisovyetizmin emekçi yığınlar arasındaki etkinliğinin silinmemiş olmasıdır. Bundan başka işçi sınıfının bölünmüşlüğü, ulusal demokratik güçlerin dağınıklığı da önemli bir olgudur.

Ekonomik ve politik bunalımların derinleşmesi, "bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların aktifliğinin belirgin bir biçimde artması" koşullarında güçler oranının ilerici güçlerden yana hızla değişmesi, ulusal demokratik güçlerin büyük çoğunluğunun tek bir cephede birleşmesi olasıdır. Böylesi bir durum, hükümet sorununu pratik olarak ulusal demokratik güçlerin gündemine getirecektir.

Bu nedenlerle TKP, bugünkü koşullarda yığınları uyandırmak, reformist etkilerden kurtarmak için savaşıyor. Hükümet politikasının içyüzünü kendi savaş deneylerinden çıkararak kavramaları, gericiliğin, faşistlerin demagojilerine kapılmamaları için çalışıyor. Komünistler, yığınların güncel ekonomik, sosyal istemleri, demokratik hak ve özgürlükler, anti-emperyalist hedefler için savaşlarını örgütleyiyorlar. En başta TKP'yi, onun

politik-ideolojik, örgütsel Leninci birliğini güçlendiriyorlar. İşçi sınıfının birliğini, işçi-köylü bağlaşıklığını, ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturmak yolundan yürüyorlar.

TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV
TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

İşçi-köylü emekçi yığınlar arasında yürütülen politik ajitasyon, ideolojik savaşımın önemli bir bileşenidir . Burjuva partilerinin politikalarının birbiri ardından iflas ettiği, yığınların çıkış yolu aradığı bugünkü koşullarda bunun önemi daha da artmıştır. Genellikle hükümetten, bu arada CHP'den emekçilerin umutlarını kesme eğilimi başlamıştır. Bu süreç içinde emekçi yığınların kendi başlarına çıkış yolunu bulacaklarını ummak, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmektir. Bu süreci frenlemeye çalışmak da burjuvaziye yaranmak olur. Tersine, halk hareketinde olası hızlı kabarmalara hazırlıklı olmak, bu süreci bilinçli, örgütlü yığın çıkışlarıyla hızlandırmak günün sorunudur. Yığın hareketi önündeki başlıca ideolojik engelleri kırmak, önem kazanıyor. Bu da, yığınların kendi deneylerinden yürüyerek burjuva reformizminin ve oportünizmin pasifliğe iten etkileriyle savaşmayı öne çıkarıyor. Öte yandan egemen güçlerin yıldırma - şaşırtma girişimlerine fırsat veren her türlü goşist, serüvenci görüşlere karşı çıkmayı gündeme getiriyor. Bunun yanı sıra, halkın direnişine TKP'nin rotasında yol göstermek için politik ajitasyona yeni bir hız kazandırmak gerek.

Yaşam, emperyalizme bağımlı bu çürüyen kapitalist düzeni halkın gözünde yerden yere çalmak için sayısız olanaklar veriyor. Önemli olan, bunları sığağı sığağına değerlendirebilmeyi başarmaktır. Düzenin halk düşmanı özünü halkımızın bilincinde açığa çıkaran politik gerçeklerin sergilenmesini örgütleyebilmektir. Doğru, etkin bir ajitasyonu, politik gerçeklerin, parti politikasının ışığında, günü gününe, çarpıcı ve canlı sergilenmesini ne kadar başarabilirsek, emekçi yığınlar eylem çağrılarımıza o kadar çok kulak vereceklerdir.

İşçi-köylü emekçi yığınların arasına, sınıf savaşlarının içine dalmak. TKP'nin programını, devrimci savaş çizgisini yığınlar arasında yaymak. Ülkemizi çıkmazdan ancak halk erkinin, ileri demokratik devrimin kurtarabileceğini göstermek. Politik gerçekleri gecikmeden, en yaygın biçimde açıklamak. Gerici-faşist güçlerin tüm saldırılarına

yığınsal karşı çıkmak. Yığınları örgütlemek. Hükümetten yüz çeviren ve daha henüz onu destekleyen güçleri, yığınları Ulusal Demokratik Cephe'ye kazanmak. Baş düşmana, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı birleşebilecek en geniş güçlerin birliğini sağlamak.

TEP'nin öne koyduğu bu devrimci görevlerin çözümünde, politik gerçeklerin sergilenmesi, tutulacak önemli bir halkadır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

Demokratik dönüşüm-demokratik devrim

Türkiye olağan, alışılmış günlerden ayrımlı bir dönem yaşıyor. Ülke sosyo-ekonomik çöküntü içinde. Yığınlardaki hoşnutsuzluk giderek artıyor. Memleket yığinsal patlamalarla ve daha derin politik bunalımlarla yüzyüze gelebilir. Böylesi bir durumda yığınlarla çok açık belgilerle gitmek, kime karşı, kiminle birlikte, ne için savaşıldığını anlatmak gerek.

Böyle bir sorunu tartışmak eylem birliğine engel değildir. Stratejik amaçta anlaşılmayan güçlerin, daha bu günden birlikte karşı koyacakları ortak düşmanları var: Ekonomik bunalımın sonuçları, kısıtlanan özgürlükler, faşist tehlike, artan emperyalist baskılar ortada. Bu sorunların her birinin çevresinde eylem birliği olanaklı. Bununla birlikte, oportünist görüşlerin çürütülmesi, ideolojik savaş eylem birliğinin olanaklarını genişletir, stratejik amaçları gerçekleştirmeye yönelik cephe birliğini yakınlaştırır.

Ülkemizde komünist olmayan sol akımların ortak yanlarından birisi şu ya da bu ülke, ya da ülkeler gurubu için geçerli olabilecek stratejileri, TKP'nin ülkemiz için öngördüğü stratejiye karşı çıkarma girişimidir. Bu kimi zaman bazı Uzak Asya, Latin Amerika ülkelerinin deneyini Türkiye'ye basma kalıp uydurma biçiminde ortaya çıkıyor. Serüvenci, küçük burjuva devrimcileri bu saptırmadan anti-Marksist, anti-Leninist konumlarını gizlemekte yararlanıyorlar. Bir başka tutum, gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partilerinin kendi ülkeleri için öngördükleri stratejilerin kimi görüşlerini Türkiye koşullarına basma kalıp uydurmaya zorlamaktır. Böylesi girişimler de küçük burjuva reformist görüşlere yarar.

Tarihsel deney-somut durum

TİP'in yayınladığı "Demokratikleşme için Plan: 78-82" adlı yapıt devrimci strateji sorunlarını tartışma gündemine yeniden getiriyor.

İşçi sınıfının önündeki ilk devrimci adımın sosyalist devrim olduğunu savunan ve bundan önce bir demokratik devrimi yadsıya görüş yeniden ileriye sürülüyor. Bu doğru bir görüş müdür?

Tarihsel deney bu görüşü doğrulamıyor. Rusya'da demokratik nite-

likli Şubat Devrimini Sosyalist Oktobr Devrimi izledi. İkinci Dünya Savaşından sonra kurulan Avrupa'daki sosyalist devletlerin çoğunluğu da, faşizm'e karşı savaş koşullarında bu yolu izlediler. Viyetnam ve Küba da sosyalist devrime bu yoldan gitti. Bu ülkelerin hepsinde demokratik ve sosyalist devrim bir tek, bütünsel devrim sürecinin iki aşamasını oluşturdu.

Bugün Lâtin Amerika ülkelerinin çoğunda, Portekiz, Yunanistan gibi ülkelerde kardeş komünist partilerin uyguladıkları strateji budur. Türkiye Komünist Partisi'nin de stratejisi Lenin'in "İki Taktik"te gösterdiği yolun Türkiye'nin somut koşullarına uygulanmasıdır.

Türkiye'de emperyalizm/^{e bağımlılık}ve tekellerin gelişmesi koşullarında temel çelişki , kapital-emek çelişkisi keskinleşiyor. Bunun yanısıra emperyalizm,işbirlikçi tekeller toprak ağalarıyla halk yığınları,ulusal demokratik güçler arasındaki çelişki biteviye sertleşiyor. Bu çelişki temel çelişkiyi bir ölçüde perdeliyor. İlk adımda sosyalist devrimin değil , demokratik bir devrimin koşullarını hazırlıyor.Dünya ölçüsünde olduğu gibi ülkemizde de kapital-emek çelişkisinin daha bu günden keskinleşmiş olması, çağımızda bu tür demokratik devrimleri biçimlendiren bir özelliktir. Bu durumda demokratik devrim geleneksel çerçevesini aşıyor , sosyalist devrime yaklaşıyor. Proletaryanın hegemonyası yoluyla demokratik devrim kesintisiz sosyalist devrime bağlanır. İki devrim aynı devrimci sürecin iki aşamasını oluşturur.

Gelelim devrimin demokratik aşamasını yadsıyan stratejiye: Gelişmiş kapitalist ülkelerde doğrudan doğruya, aşamasız sosyalist devrim olası -lığı tartışılıyor. Ama ülkemizde hiç kimse,sosyalist devrim stratejisini savunanlar da Türkiye'nin gelişmiş kapitalist ülkelerin benzeri bir durumda bulunduğunu savunmuyor. En azından kendi içinde tutarlı olabilmek için bu çevrelerin bu çelişkiye bir açıklık getirmesi gerekli. Tarihsel deneye uygun düşmeyen bu strateji somut durumla da çelişiyor.

İleri kapitalist ülkeler için tartışılabilecek bir yolu, dolaysız sosyalist devrimi önermek Türkiye'de ileri bir adım mı? Hayır.Çünkü kendini dayatan demokrasi görevi karşısında demokratik devrimi yadsımak,

bunu yapanları sonunda reformist bir yola girmeye zorlar. Örneğin, TİP Merkez Yürütme Kurulu'nun "Demokratikleşme İçin Plan, 78-82" çalışmasına eklediği sunuş yazısında sosyalist devrim öneriliyor, öngörülen köklü demokratik adımların hiç değilse bir kısmının burjuva erkler eliyle de uygulanabileceği belirtiliyor. Giderek, demokratikleşme görevinin tümü için de erk sorununun çözülmesinin zorunlu olmadığı ileri sürülüyor. Gerçi, "sosyalist devrimden önce, demokratik hedefleri gerçekleştirmek üzere siyasal iktidarın işçi sınıfı ile birlikte demokratik güçlerin eline geçmesi de mümkündür" diyor, bu yazı . Ama hemen ardından da altını çiziyor: "Partimiz..bunu demokratikleşme görevinin zorunlu bir koşulu saymaktadır." ^{ma}

Önce şunu belirtmek gerek: TİP yöneticileri ilk kez sosyalist devrimden önce, demokratik güçlerin erki ele geçirmesinin de olasılığını kabul ediyor. Bu TİP'in öteden beri savunduğu katıksız sosyalist devrim stratejisinden bir adım ileri, olumlu bir gelişmedir. Ama zorunlu görmese de, böyle bir olasılığı görmek bile, bu partiye bu olasılığın gerçekleşmesi için savaşmak zorunluluğunu yüklemeyi mi ?

Erkin alınmasının, devrim yolunun olası görüldüğü bir ortamda, "Zorunlu değil" diye bunu küçümsemek, burjuva erki eliyle yapılacak dönüşümlerden medet ummak, yığınlar karşısında bunu vurgulamak, alanı burjuvaziye bırakmak değil mi ?

Demokrasi-Sosyalizm

Baştan da belirttiğimiz gibi, "demokratik devrim" yerine, "dönüşümler yoluyla demokratikleşme" yolunun izlenmesi, gelişmiş kapitalist ülkeler için tartışılan bir olasılığı Türkiye'ye basmakalıp uygulamaya kalkışmanın kaçınılmaz sonucudur.

Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki kimi komünist partileri anti-tekelci bir aşama öngörüyorlar. Ama onlar, Lenin'in belirttiği gibi dolaysız sosyalist devrim olasılığını da hiç bir şekilde gözden uzak tutmuyorlar. "Gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partileri devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizmin gelişiminin sağladığı yeni olanakları kullanmaya çalışıyorlar. Onlar, demokratik talepler içeren geniş programlar formüle

ediyorlar (ekonominin demokratik denetimi, demokratik millileştirme ve programlama, vb.) Bu taleplerin gerçekleştirilmesi, finans oligarsisine güçlü bir darbe indirecek, işçi sınıfının ve tekel-dışı diğer bütün halk tabakalarının maddi yaşam koşullarını düzeltecektir. Bu taleplerin gerçekleştirilmesi, sosyalist devrimin 'siyasal ordusunun' oluşumuna ve sosyalizm davasının zaferine katkıda bulunacaktır." (Dünya komünist hareketi, konuk yayınları, 1977, s. 86)

"Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partileri, yabancı egemenliğini ve bu egemenliği destekleyen devletin tekelci sistemini yıkmak için, sosyalizmin yolunu açacak olan devrimin demokratik, anti-emperyalist ve anti-feodal aşaması için mücadele ediyorlar." (a.g.e. s. 87)

Türkiye'de de, birçok benzer ülkelerde olduğu gibi, egemen sınıfın elinde gelişmiş kapitalist ülkelerdeki olanaklar yok. Ne ileri bir teknik düzeyin olanaklarından yararlanabiliyor, ne de başka ülkeleri sömürmesi söz konusu. Bu durumda gericiğin de, burjuva reformizminin de yığın etkisi maddesel bir temelden çok, üst yapıdaki gerici kurumların etkisine, baskıya ve sosyal demagojiye dayalı oluyor. Burjuvazi devrimci barutunu ^{çıktan} tüketen, demokratik dönüşümler beklemenin, ne de demokratikleşmenin tümünü onun erkine yaptırmamanın olanağı reel değil. Buna karşılık, demokratik dönüşümler, istemler için savaşa atılan yığınların, erk sorununun bilincine varmaları başlıca olarak sübjektif etkene bağlıdır. Yığınlar ancak güncel istemleri uğrunda savaşı içinde erki ele almaya hazırlanabilir.

TKP, ulusun çoğunluğunun ortak istemlerini parti programında dile getirmiş, bu istemlerin çözülebilmesi, sosyalizme giden yolun açılabilmesi için ilk politik amaç olarak ileri demokratik halk devrimini gündeme koymuştur. Bu amaca ulaşabilmek için Ulusal Demokratik Cephe politikasını çizmiştir.

TKP'ye göre taktik sorunlarda burjuvazinin faşizme giden en tekelci koluna karşı, reformcu koluyla çeşitli düzeylerde (seçimlerde bloklaşma, destekleme, darbeye karşı ortak direnme vs.) geçici uzlaşmalara gidilebilir. Ama, ileri demokratik devrimin görevlerini burjuvazinin hangi kolundan olursa olsun beklemek - sözde ne denli sosyalizm denirse densin - demokrasi savasıyla sosyalizm savası arasına asılmaz bir duvar çekmek olur.

SBKP Merkez Komitesi'nin

"İdeolojik, politik ve eğitim çalışmalarının daha da
iyileştirilmesi için" kararı

SBKP MK'si, Sovyetler Birliği'nde gelişmiş sosyalist toplumun kurulması, ülkenin özdeksel ve tinsel potansiyelinin büyük ölçüde artması, SBKP ve Sovyet devletinin barış, dünyada halklar arasında işbirliği, halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı yönünde verdiği savaşta elde ettiği büyük başarıların partinin bilinçli komünist insanlar oluşturma yolundaki program ve hedeflerinin gerçekleşmesi için geniş olanaklar sağladığını belirtiyor. Bu hedefler şunlardır: Tüm emekçilerin sosyalist anayurda, komünizm davasına bağlılık, emeğe ve toplumsal mülkiyete karşı komünist tutum bilincinde eğitilmesi; burjuva görüş ve geleneklerinin tümüyle ortadan kaldırılması; bireyin çok yönlü ve harmonik biçimde geliştirilmesi; zengin bir kültür hazinesinin oluşturulması.

Sovyetler Birliği'nde yeni insanın oluşturulması, bilim, kültür ve eğitim alanında elde edilen büyük başarıları herkes biliyor. Bizim çok sayıda ve hazırlıklı kadrolarımız var. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarında zengin bir deneyim biriktirildi. Ülkede güçlü, modern araçlarla donatılı bir enformasyon-propaganda aygıtı (basın, televizyon, radyo) oluşturuldu.

Tüm bu güçlü enformasyon ve eğitim kompleksi milyonlarca insanı etkiliyor. Bu kompleksin başlıca görevi, Sovyet halkını, yeni yeni kuşakları tarihsel gerçekliğin yerilmez silahıyla silahlandırmak, Marksist-Leninist öğretimin sarsılmaz temelini dayanarak toplumsal gelişmenin yasallıklarını ve perspektiflerini derinlemesine kavramasını sağlamaktır.

SBKP 25. Kongresi komünizm yolunda ilerlemenin politik yolunu,

strateji ve taktiğini açık olarak çizmiş, şimdiki aşamada ideolojik çalışmaların ana yönlerini kesin olarak belirlemiştir.

Kongre, ideolojik çalışmaların iyileştirilmesi ve etkinliğinin artırılması yolunu da göstermiştir. Bu, tüm eğitim çalışmalarına komple (bütünsel) yaklaşımdır. Yani çeşitli emekçi guruplarının özelliklerini gözönünde bulundurarak politik, emek, tinsel eğitim arasında sıkı birlik kurmak. Parti yüce Lenin'in öğütlerini yerine getirerek geniş yığınların Marksist-Leninist teoriyi derinlemesine, bilinçli olarak öğrenmelerini sağlama çalışmalarını, ülkemiz emekçilerinin Sovyet yurtseverliği ve proletarya enternasyonalizmi ruhunda eğitmek, her Sovyetler Birliği vatandaşında emeğe karşı komünistçe tutum, toplumsal aktiflik, yüksek ahlaksal (tinsel) nitelikler oluşturma çalışmalarıyla birleşiyor.

SBKP MK parti kongresinin kararlarını yerine getirerek ideolojik ve eğitim çalışmaları sorunlarını bütünsel biçimde çözümüyle ilgili deneyim, (parti kadrolarının eğitimi alanında ödevler, yığinsal enformasyon ve propaganda araçlarının yönetimi, sözlü politik ajitasyonun rolünün artması, konferanslar yoluyla yapılan propagandanın iyileştirilmesi yönünde önlemler, emekçilerin ekonomi sorunlarını öğrenmelerine daha fazla önem verilmesi, amatör sanatçıların yaratıcılığının daha fazla geliştirilmesi, köylü ~~ve~~ halka yapılan kültürel hizmetlerin iyileştirilmesi üstüne kararlar aldı.

Parti Örgütleri Merkez Komitesi'nin kararları, L.İ. Brejnev yoldaşın konuşmaları, onun "Küçük toprak", "Yeniden doğuş", "Bozkır" ^{"Eldizmeni's Teymur"} kitapları temelinde ideolojik-eğitim ve enformasyon çalışmalarının iyileştirilmesi, derinleştirilmesi, etkinliğinin artırılması yönünde çok şeyler yaptılar. Parti, Komsomol ve ekonomi eğitimi hissedilir derecede aktifleştirdi, yaşama yakınlaştı. Basın, televizyon, radyo materyalleri daha özlü, daha çabuk, daha etkili, daha kolay anlaşılır oldu.

SBKP Merkez Komitesi ideolojik çalışmalar alanında elde edilen

bu büyük başarıların yanısıra halen bazı eksikliklerin, ciddi zayıflıkların bulunduğunu saptadı. Bunların başta geleni, bu çalışmaların niteliğinin Sovyet emekçilerinin yükselen eğitim ve kültür düzeyiyle uyumlu olmayışdır, günümüzde Sovyet toplumundaki dinamik sosyal-ekonomik gelişmeleri yeterince gözönünde bulundurmamasıdır. Dünyada son derece keskinleşen ideolojik savaşımın niteliğinin gerekli ölçüde gözönünde bulundurulmamasıdır.

Gelişmiş sosyalizm koşullarında, Lenin'in şu görüşü, yığınların bilinç düzeyi yüksek olduğu zaman devletin de güçlü olduğu, yığınların herşeyi bildikleri, herşey üzerinde fikir yürütebilmelikleri, herşeyi bilinçli olarak yaptıkları zaman devletin de güçlü olduğu görüşü her zamankinden daha günceldir. Bu alanda halkı ilgilendiren bir sürü sorun hakkında enforme etmeyi, sorunları doğru kavramalarını sağlayan yığinsal propaganda araçları son derece önemli rol oynuyorlar.

Basın, radyo ve televizyon, sözlü propaganda ve ajitasyon Sovyet insanına ülkedeki iç gelişmeleri ve dünyadaki olayları görmesinde ve doğru yön takınmasında, Sovyet insanların ortak davaya, komünizm kuruculuğuna en etkin biçimde katılmasına daha büyük ölçüde yardımda bulunmaları gerekiyor.

Basın/da , yığinsal-politik çalışmalarda bilimsel-teknik ilerlemenin hızlandırılması, bilim ve teknik alanında en yeni ulaşımların halk ekonomisine uygulanması, emek verimliliğinin artırılması, çalışmaların etkinlik ve niteliğinin yükseltilmesi, materyal, hammadde, yakıt, enerji ve finans kaynaklarında sıkı bir tasarruf yapılması gibi sorunlar gerektiği gibi aydınlatılmıyor.

Yığinsal enformasyon organları çoğu kez ayrı ayrı kişilerin, tüm emek kolektiflerinin elde ettiği büyük başarıları, öncü deneyimi canlı ve herkesin anlayabileceği biçimde yayma yeteneği gösteremiyorlar. Aynı zamanda bu deneyimin özü milyonlarca insanın ilgisini çekecek biçimde, bunun pratikte geniş olarak yayılmasına yardım edecek biçimde gözler önüne serilmelidir.

Partinin ideolojik-eğitim çalışmalarının iyileştirilmesi için öne koyduğu ödevlerle toplumsal yaşamımızda güncel olan sorunları açıkça tartışmaktan kaçınma, bundan korkma, çözülmemiş sorunları, kesin çözüm bekliyen sorunları suskunlukla geçiştirme eğilimleri, reel yaşamda varolan eksiklikleri ve güçlükleri görmezlikten gelme eğilimleri bağdaşmaz şeylerdir. Böylesi dış görünüşe önem veren bir tutum davaya yardım etmiyor, tam tersine bu genel sorunların çözümünü güçleştiriyor. Eleştiri ve özeleştiriye önem verilmediği, toplumsal sorunların geniş olarak tartışılmadığı yerde yığınların aktifliğine zarar veriliyor. Sosyalist toplumda ise en önemli güç kaynağı yığınların aktifliğidir.

Günlük yaşamımızda hala varolan, para biriktirme hırsı, rüşvetçilik, topluma hiç bir şey vermeden ondan daha fazla bir şeyler koparmaya çalışmalar, devlet mülkiyetine gereken özenin gösterilmemesi ve savurganlık, sarhoşluk ve külhanbeyliği, bürokratism, insanlara karşı ilgisiz tutumlar, acımasızlık, emek disiplinine ve toplumsal düzen normlarına uymama gibi sosyalizmin özüne düşman olan şeylere karşı basında, radyo ve televizyonda, parti örgütlerinde ve diğer yığın örgütlerinde tüm propaganda ve eğitim araçlarıyla sistemli, amaca yönelik ve uzlaşmasız bir savaş verilmelidir. Bu olgulara karşı savaşta sözle ikna etme ve yasaların kesin gücü kullanılmalıdır.

Söz ile iş arasında ayrılık olduğu yerde, örgütsel, ekonomik ve ideolojik çalışmalar arasında birlik sağlanmadığı yerde eğitim çalışmalarının etkinliği önemli ölçüde azalır. Ekonomi alanında yöneticilerin ve diğer kadroların çalışmaları değerlendirilirken yalnız üretim planlarının yerine getirme göstergeleriyle yetinilmemeli, kollektifte disiplin düzeyi, moral-politik ortam, işyerinde çalışma ve yaşama koşulları da dikkate alınmalıdır.

Eğitim çalışmalarının yurtlarda, az kişiden oluşan kollektiflerde, merkezden uzak yerleşim yerlerinde zayıfladığı görülüyor. Buna yol verilmemelidir. Fabrikalarda, kolhoz ve sovhozlarda, okullarda, şantiyelerde, hizmetler alanında çalışan gençler arasında ideolojik

ve eğitim çalışmaları daha canlı, daha somut, daha ilginç ve daha inandırıcı olmalıdır.

Kararda şunlara da yer veriliyor: Günümüzde Pekin şovenistlerinin, Çin saldırganlarının açıkça işbirliği yaptığı emperyalist propaganda Sovyet insanların kafalarını karıştırmak için aralıksız saldırılarda bulunuyor, en modern araçlarla, en ince, en kurnaz yöntemlerle Sovyet gerçekliğini karalıyarak Sovyet insanların zihinlerini karıştırmaya, onları zehirlemeye, sosyalizmi karalamaya, emperyalizmi ve onun saldırgan, insanlık düşmanı politika ve uygulamalarını süsleyip püslemeye çalışmaktadır. Haberleri tahrif etme, olguları tersyüz gösterme, susma, gerçekleri yarı yarıya söyleme, açıktan açığa, utanmadan yalan söyleme gibi çeşitli yöntemlere başvuruyor.

Bundan ötürü ideolojik-eğitim çalışmalarının ve enformasyon yayma organlarının çalışmalarının Sovyet insanlarına bu karalama eylemlerini kavramalarına yardım olmalıdır. Emperyalist propagandanın bu karalama eylemleri, onun sinsice uyguladığı yöntemler açık, somut ve inandırıcı biçimde ortaya konmalıdır. Dünya insanları sosyalizmin ilk utkuya ulaştığı ülkede olup bitenleri, gerçekleri bilmelidirler. Bu yapılırken her zaman şu anımsanmalıdır: Güncel sorunların aydınlatılmasına gereken dikkatin ayrılmaması, olaylar karşısında çabuk ve etkin davranmama, soruların yanıtsız bırakılması yalnız sınıf düşmanımızın yararınadır.

İnsanların bilinç ve duyguları üzerine etki yapma çalışmalarının etkinliğini önemli ölçüde azaltan büyük eksikliklerden biri de sık sık rastlanan formalizm (B biçimcilik), boş lakırdılar, çene çalmalar, propaganda çalışmalarında klişeciliğe, basma kalıp sözler kullanmaya eğilim, materyallerin sönük, renksiz, basmakalıp bir dilde, formel biçimde hazırlanması, herkesçe bilinen gerçeklerin yaratıcı biçimde düşünülerek, canlı ve kolay anlaşılır biçimde verileceği yerde defalarca mekanik biçimde tekrarlanmasıdır. Okuyucunun, dinleyicinin, seyircinin bilgisini artıran, görüş çevrenini genişleten teorik genel-

lemeler, ciddi, enine boyuna düşünülmüş çözümlemeler yerine çoğu kez görünüşte bilimsel olan bir dil, tutturaklı sözler kullanılıyor, delillerle kanıtlama, hitap edilen yığına karşı inandırıcı, güven verici bir ton kullanma yerine ders verir biçimde hitap ediliyor ve tuntuaklı sözler, beylik cümleler kullanılıyor. Tüm bunlar yaşamımızdan kesinlikle çıkarılıp atılmalıdır.

SBKP, emekçilerin komünist ruhta eğitilmesine, komünizm için savaşın önemli alanlarından biri olarak bakıyor. Ülkenin ekonomik, sosyal ~~P~~ politik ve kültürel gelişmesi, gelişmiş sosyalizmin olanaklarından tam olarak yararlanmak, Sovyetler Birliği'nin Leninci dış politikasını gerçekleştirmek, ülkenin uluslararası konumlarını güçlendirmek günden güne daha fazla ideolojik, politik, eğitim çalışmalarındaki başarılarla bağlı duruma geliyor.

SBKP Merkez Komitesi ideolojik, politik, eğitim çalışmalarının iyileştirilmesi, etkinliğinin artırılması, kalitesinin iyileştirilmesi, biçim ve yöntemlerinin yetkinleştirilmesi, eksikliklerinin ortadan kaldırılması için Birlik Cumhuriyetleri Komünist Partileri MK'ni, yöre, bölge, il, kent, semt, yerel parti örgütlerini somut önlemler almakla görevlendirmiştir. İdeolojik çalışmalar gelişmiş sosyalizmin, komünizm kuruculuğunun yeni istemlerine uygun daha yüksek bir düzeye çıkarılmalıdır. V.İ.Lenin'in öğrettiği gibi halk yığınlarının bilinç düzeyinin yükseltilmesi ve aktifliğinin artırılması için sürekli özen gösterilmesi her zaman olduğu gibi şimdi de parti çalışmalarının temeli ve çok önemli içeriği olarak kalıyor.

İdeolojik eğitim çalışmalarının yetkinleştirilmesi tüm parti örgütlerinin önünde duran temel sorunlardan biridir. Her komünist, nerede olursa olsun, Leninci partinin fikirlerinin propagandacısı, yayıcısı olmalıdır. Bu çalışmalarda tüm yeteneğini, bilgisini kullanmalıdır.

Parti örgütlerinin, ideolojik merkezlerinin, propagandacıların dikkati politik-ideolojik çalışmaların şu güncel ödevleri üzerinde toplanmalıdır:

- Ajitasyon ve propagandanın bilimsel açıdan daha yüksek bir düzeyde yapılması, Komünist idelerin yüceliğini, Marksizm-Leninizmin utkudan utkuyakoşan gücünü, Sovyet ülkelerinin gücünün artırılması ve halkın genlik düzeyinin yükseltilmesi için SBKP'nin yorulmak nedir bilmeden çalışmasını, sosyalizmin tarihsel üstünlüklerini, onun gerçek demokratizmi ve hümanizmini daha açık bir biçimde gösterilmelidir. Sovyet yaşam biçiminin içeriği, gelişmiş sosyalist toplumun başarıları, gelişmiş sosyalist toplumun yavaş yavaş komünist topluma dönüşme yolları somut verilere dayanarak en inandırıcı biçimde ortaya konulmalıdır. Teorik çalışmalarda, tüm ideolojik çalışmalarda bilimsel-teknik devrimin etkisiyle toplumsal gelişmede oluşan özellikler gözönünde bulundurulmalıdır. Sosyal-ekonomik ve kültürel alanlarda önümüzde duran ödevlerin başarıyla çözülmesi, Sovyet demokrasisinin daha da geliştirilmesi ve sosyalist devletin daha da güçlendirilmesi için neler yapıldığı ve daha nelerin yapılması gerektiği açıklanmalıdır. Tüm Sovyet insanları sosyalist vatanlarından gurur duyuyor, Sovyetler Birliği halklarının sarsılmaz kardeşçe dostluğu, ulusal değerlere ve ulusal kültüre saygı, her tür milliyetçilik belirtilerine karşı uzlaşmazlık ruhunda eğitilmelidir. Yüce Sovyet halkının birlik ve beraberliğinin daha da güçlendirilmesi için yardımda bulunulmalıdır.

- Ajitasyon ve propagandanın somutluk ve etkinliğinin artırılması, yaşamla, ekonomik, politik sorunlarla bağının güçlendirilmesi.

SBKP'nin, halkın maddi ve kültürel düzeyinin yükseltilmesine, sosyalist yarışmanın, emeğe karşı komünistçe tutum hareketinin her yönlü geliştirilmesine yönelik sosyal-ekonomik politikası iyice önüne serilmelidir. Sosyalizmin üstünlüklerini bilimsel-teknik devrimin başarılarıyla birleştirme tarihsel ödevinin başarıyla çözümüne, öncü deneyinin, Sovyet bilim ve tekniğinin başarılarının genelleştirilmesi ve geniş olarak propaganda edilmesine aktif katkıda bulunulmalıdır. Yasalara uymayı, emek disiplini güçlendirmek, verilen ödev karşısında sorumluluk duygusunu yükseltmek için, sosyalist ~~x~~ mülkiyete karşı

dikkat ve özen gösterilmesi için, tutumsuzluğa, ~~sav~~ savurganlığa, bakanlığa, genel müdürlüğe bağlı sorunları, yerel sorunları herşeyin üstüne çıkarma yeltenişlerine karşı sürekli savaşım verilmelidir. Sovyet ~~insan~~ ~~insan~~ ~~insan~~ insanı halk ekonomisi planlarının yerine getirilmesine, ülkenin daha da güçlenmesinin, komünizmin utkusunun çözümleyici koşulu olarak bilimsel-teknik ilerlemenin hızlandırılması, kendi kişisel katılımının toplumsal önemini açıkça kavramalıdır.

- Ajitasyon ve propagandanın atılğan niteliğinin geliştirilmesi. Tüm yeni, ilerici, geleceği olan her şeyi desteklemek, gelişmemize engel olan her şeye karşı kesin savaşmak.

Yenilikçilerin kırdıkları rekorlar, başlıbaşına bir amaç değil, emek verimliliğinin artırmada yığınların enerjisini seferber etmede önemli bir araç, üretimin etkinliğini artırma, çalışmaların niteliğini yükselmenin güçlü rezervi olduğu çıkış noktası yapılmalıdır. Çalışmalara, toplumsal yaşama aktif, yaratıcı katılım, insanın ideolojik bakımından, yurttaşlık görevini yerine getirme bakımından olgunluğunu gösterir.

Dünyada sosyalist ülkelerin, tüm ilerici güçlerin konumlarının güçlenmesi komünizm kuruculuğu için, emperyalizme, hegemonyacılığa, militarizme ve gericiliğe karşı ideolojik saldırının genişletilmesi için elverişli koşullar yaratıyor. Bundan böyle de SBKP'nin Leninci dış politikasını, reel sosyalizmin başarılarını geniş olarak propaganda etmek, sosyalist ülkeler halklarıyla, uluslararası işçi sınıfıyla, ulusal kurtuluş hareketleriyle dayanışmayı daha da güçlendirmek, kardeş partilerle ideolojik alanda işbirliğini daha da geliştirmek gerekiyor. Yıgınsal enformasyon araçları sosyalist ülkelerde yaşamı, kardeş partilerin güncel sorunları çözmede edindikleri deneyimi, bu ülkeler arasında eşitlik ve karşılıklı yarar ilkesine dayanan politik, ideolojik, ekonomik işbirliğini geniş olarak yaymalıdır. Kardeş komünist ve işçi partilerinin emperyalizme, yeni bir savaş tehlikesine karşı, işçi sınıfının, tüm emekçilerin, temel çıkarları için, toplumsal ilerleme için verdikleri özverili savaşını geniş olarak yansıtmalıdır.

"Soğuk harp" propagandası yapan emperyalistlerin, dünyada ger-
ginliği artıranların, silahlama yarışını körükliyenlerin, dünyayı
bir nükleer savaş tehlikesiyle karşı karşıya getirenlerin içyüzünü
kesin olarak açıklamalıyız. Çağdaş kapitalizmin halk düşmanı, anti
hümanist niteliğini, yeni-sömürgecilik politikasının soyguncu niteli-
ğini, "hak" ve "özgürlük" savunucularının gerçek yüzlerini bütün çıp-
laklığıyla ortaya koymalıyız. Pekin yöneticilerinin hegemonyacı, büyük
devlet özentili politikasını, onların saldırgan amaçlarını, emperyalizm
ve gericilikle, savaş kırıcılığı yapanlarla birleştiklerini bütün
açıklığıyla belirtmeliyiz. Emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin
ideolojik kışkırtmalarına zamanında yahıt verilmelidir. Oportünizmin
ve revizyonizmin her türüne karşı ardıcıl bir savaşım verilmelidir.

Bizim görevimiz sınıf düşmanının politik ve ideolojik baltalama
eylemlerine, sosyalizme kara çalma yeltenişlerine kendi ideolojik
birliğimizi güçlendirerek, sıralarımızı daha sıklaştıracak karşılık
vermektir. Her Sovyet insanında derin inanç yaratmak, onları devrimci
uyanıklığı daha da güçlendirmek, onu Anayurdu ve sosyalizmin devrimci
kazanımlarını savunmaya hazır olma ruhunda eğitmek başta gelen
ödevimizdir.

İdeolojik, politik ve eğitim çalışmalarımızın özü Sovyet insan-
larında bilimsel dünya görüşü yaratmak, onları partinin davasına,
komünist ülkülere sonuna kadar bağlılık ruhunda eğitmek, onlarda
sosyalist Anayurduna ve proletarya enternasyonalizmine karşı sevgi
aşılama ve öyle de kalmaktadır. Parti eğitimi, ekonomi eğitimi,
komsomol eğitim sistemlerinde, yığinsal propaganda yapılan her yerde
K.Marks, F.Engels, V.İ.Lenin'in yapıtları, SBKP Tarihi, 23. , 24. 25.
Parti Kongrelerinin belgeleri, L.İ.Brejnev yoldaşın ve diğer parti
yöneticilerinin yapıtları derinlemesine öğrenilmelidir. Bu yapılırken
SBKP'nin Marksizm-Leninizm ilkelerine bağlı kaldığı, bilimsel komünizm
teori ve pratiğinin yaratıcı biçimde geliştirilmesi için partinin
kollektif çalışmalar yaptığı belirtilmelidir. Devrimci teoriyi, parti

politikasını bilme, Sovyet insanların kanısı, komünizm için her tür yabancı ideoloji belirtilerine karşı savaşım veren direşken savaşçının yaşamı boyunca aktif doğrultusu, gelişmiş sosyalizmin güncel sorunlarını çözmede eylem kılavuzu haline gelmelidir.

Politik ve ekonomik eğitimde başarı sağlaması tamamiyle propaganda kadrosunun yöntem ve teorik hazırlıklı düzeyine bağlıdır. Propagandacıları ustaca seçmek, okutmak, eğitmek, onlara günlük yaşamda dikkat ve özen göstermek - tüm parti komitelerinin görevidir. Propagandacılar da, ideolojik çalışmalar yapanlar da eğitim çalışmalarının içeriği ve sonuçları için kendine özgü bir sorumluluk duygusu olmalı, insanlarla çalışmada sürekli yeni biçim ve yöntemler aramalıdır.

Kararda komünistlerin Marksist-Leninist eğitimi sisteminin yetkinleştirilmesi, propaganda kadrosunun yöntem ve teorik düzeyinin yükseltilmesi için bir sürü önlemler öngörülmektedir.

SBKP MK parti komitelerinin önüne işyerlerinde ve oturma yerlerinde yığinsal politik çalışmaları sürekli yetkinleştirme ödevi koyuyor. Öncü, işçi, köylü, bilim ve kültür işçileri uzmanlar arasından komünist ve komsomol üyesi ajitatörler, politik bilgi verenler, konferansçılar bileşimi güçlendirilmelidir. Ajitasyon-propaganda alanında çalışan militanların daha etkili olmaları sağlanmalı, yığinsal politik çalışmalar maddi-teknik temelini güçlendirilmesi için önlemler alınmalı, politik eğitim erleri, enformasyon merkezlerinin rolü artırılmalıdır.

Kararda, yaşamda ortaya çıkan sorunlara çabuk ve etkin karşılık vermek gerektiği belirtiliyor. Şu kural olmalıdır: Emekçileri ilgilendiren, onları kaygılandıran hiç bir sorun yanıtsız bırakılmamalıdır. Yığinsal politik eğitim çalışmalarının merkezinde iç ve dış politikada güncel, en çok ilgi uyandıran sorunlar, emek verimliliğinin artırılması ve çalışmaların niteliğinin iyileştirilmesi için savaş, disiplin ve örgütlülüğün güçlendirilmesi, kamu çıkarlarına zarar veren eylemlere, düşman ideoloji ve morale karşı uzlaşmaz bir tutum ruhunda eğitim gibi sorunlar yer almalıdır.

SBKP Merkez Komitesi , parti komitelerini, yığinsal enformasyon ve propaganda araçları yöneticilerini Marksizmi-Leninizmi, SBKP'nin tarihsel deneyimini propaganda etme çalışmalarının düzeyini, basın, radyo ve televizyonda verilen materyallerin ideolojik düzeyini yükseltmekle görevlendirmiştir. İşçi sınıfının, kolhozcu köylülüğün, aydınların yaşamı her yönlü aydınlatılmalı, ekonomi, bilim ve kültür alanında en büyük , en önemli başarılar gösterilmelidir. Ekonomik ve kültürel kuruculuk alanında ivedilikle çözümü gereken sorunlar, uluslararası yaşamın önemli sorunları okuyucular, dinleyiciler arasında tartışmaya sunulmalıdır. Parti ve devlet organlarının, çeşitli kuruluş ve yığın örgütlerinin çalışmalarının herkesçe bilinmesiyle ilgili Leninci ilke pratikte gerçekleştirilmelidir. İlkesel, açık, yapıcı eleştiri ve özeleştirinin geliştirilmesine yardım edilmelidir. Olayların aydınlatılması, olumlu ve eleştirisel değerlendirilmesi için ciddi ve objektif yaklaşım sorumluluğu artırılmalıdır. İşçi-köylü muhabirleri hareketi daha da geliştirilmelidir. Redaksiyona gelen mektuplar dikkatle ele alınmalı, emekçilerin iç ve dış olaylarla ilgili görüşleri düzenli olarak yayımlanmalı, mektuplarda ele alınan sorunlar parti ve devlet yöneticileri tarafından yanıtlanmalıdır.

İç ve dış olaylarla ilgili haberlerin konusu, hacmi, coğrafyası genişletilmeli, gazete ve dergilerde, radyo ve televizyonda yayımlanan materyallerin enformasyon bakımından daha yüklü olması sağlanmalıdır. Haber verme biçimleri çeşitlendirilmeli, üslup ve dile özel bir dikkat ayrılmalı, söz kalabalığına, bürokratizme, formalitelere bağlılığa kesinlikle son verilmeli, yayınlar canlı, çabuk, inandırıcı ve halkın anlayacağı, kabul edebileceği biçimde yapılmalıdır. Çoğu ailelerin en az üç gazete aldığı, sürekli radyo dinlediği ve televizyon seyrettiği gözönünde bulundurularak yayınların birbirini tekrarlama önlenmelidir. Gazete ve dergilerin temel konular çevreni,

materyalleri sunuş bakımından kendine özgü yanları kendi "yüzü" olmasıdır. Bu yönde çeşitli kuruluşlara somut ödevler verilmiştir.

SBKP Merkez Komitesi Birlik Cumhuriyetleri Merkez Komitelerini, yöre, bölge, il, kent, semt parti komitelerini ideolojik-eğitim çalışmalarının komple biçimde çözümü için, emekçilerin komünist ruhta eğitimi, tüm halk gruplarının ideolojik-politik, emek ve moral bakımından eğitimde birlik sağlanması için parti ve devlet organlarının, yığın örgütlerinin çabalarını koordine etmek amacıyla yıllık ve perspektif planlar hazırlamakla görevlendirmiştir. Bu yapılırken sosyolojik araştırmalar yapılmasına, kamuoyunu derinlemesine ve çok yönlü öğrenilmesine özel bir dikkat ayrılmalıdır. Her parti örgütünde, her kollektifte yüksek düzeyde ideolojik-eğitim çalışmaları yapılması sağlanmalıdır. İlkesel, titiz, dostça davranılan bir ortamta yaratılmalı, her insana dikkat ayrılmalı, onun beynine ve kalbine girme yolları bulunmalıdır. Yönetici kadroların ekonomi alanındaki çalışmalarının eğitici sonuçları için sorumlulukları artırılmalıdır. Yerel parti örgütleri, parti gurupları günlük ideolojik-eğitim çalışmalarının merkezi olmalı, her emekçiyle bireysel çalışmalar yapılmalı, onların sosyal ve emek aktifliği teşvik edilmeli, emek ve yaşama kültürü yükseltilmeli, yenilikçilik duygusu yerleştirilmeli, sağlam kollektifler oluşturulmalıdır. Tüm parti örgütleri, gençlerin, genç kuşakların eğitiminin her yönlü yetkinleştirilmesi için büyük özen göstermelidirler. Bu yönde tüm parti üyelerinin rolü ve sorumluluğu arttırılmalıdır.

Sosyalist yarışmanın, endüstri, tarım, kuruculuk, ulaşım alanlarında örgütlü çalışma biçimlerinin verdiği eğitim olanaklarından daha iyi yararlanılmalıdır. Yarışmanın gidişiyle ilgili zamanında ve geniş enformasyon verilmeli, emekçilerin mesleksel ve kültürel düzeylerinin yükseltilmesine özen gösterilmeli, insanların gereksinim ve istemleri karşısında dürüst davranılmalı, kollektifin tüm üyeleri-

nin görüşlerine saygı gösterilmelidir. Yarışmanın bilançosu yapılır-X
ken yalnız üretim göstergeleri değil, eğitim çalışmalarının durumu da
mutlaka gözönünde bulundurulmalıdır.

Köylüler arasında ideolojik-eğitim çalışmaları artırılmalıdır.
Köylü emekçiler tarımın her yönlü ve dinamik gelişmesi için,devlete
satılan tahıl, et, süt, pamuk, patates, sebze ve diğer ürünlerin arttırıl-
ması için büyük sorumluluk duyma ruhunda eğitilmelidirler. Tarım
üretiminin endüstri temelleri üzerinde oturtulduğu, köyde büyük sosyal
değişikliklerin yapıldığı koşullarda köylü emekçilerin genel öğrenim,
mesleksel ve kültürel gelişme düzeyinin yükseltilmesine büyük özen
gösterilmelidir. Gençlerde tarımla ilgili mesleklere sevgi aşılanmalı ,
gençlerin kolhoz ve sovhozlarda çalışmaya yönelik yurtsever duyguları
desteklenmeli ve geliştirilmelidir.

SBKP Merkez Komitesi parti komitelerini yerel basının, yerel
radyo ve televizyon yayınlarının rol ve sorumluluğunu artırmakla
görevlendirmiştir.

SBKP MK'nin kararında Marksist-Leninist teorinin güncel sorunları-
nın, ideolojik çalışma sorunlarının incelenmesine hız verilmesi gerek-
liği belirtiliyor. Bilim işçilerinin dikkati şu ana sorunlara toplan-
malıdır: SBKP'nin gelişmiş sosyalizm koşullarında ideolojik eylemi;
ideolojik çalışmaların etkinlik ve nitelik bakımından iyileştirilmesi
yolları; çeşitli emekçi guruplarında Marksist-Leninist dünya görüşünün
oluşturulması ; tinsel eğitimin en önemli ödevi olarak aktif yaşam
doğrultusunun hazırlanması; emek kolektifinin eğitici fonksiyonları;
tüm eğitim çalışmalarına komple biçimde yaklaşım yöntemi; kamuoyunun
inceleme; günümüzde dünya arenasında ideolojik savaşımın özellikleri
ve yöntemleri. İncelemelerin başlıca amacı, toplumun tinsel yaşamını
derinlemesine çözümlemek, politik-eğitim çalışmalarının daha öte
yetkinleştirilmesi için bilime dayalı öneriler hazırlamak olmalıdır.

Kararda çalışmalarda aksaklıkların giderilmesinde eleştiri ve
özeleştirisinin oynadığı rol, bunların eğitimdeki önemi belirtiliyor.

Parti komiteleri, sovyet, sendika ve gençlik örgütleri, bakanlık ve kurumlar emekçilerin eleştirilerine, basın yoluyla yaptıkları eleştirilere hemen ve sorunun özüne inerek eğilmelidirler, ekonomik kuruluşunu, komünist eğitimin, toplumsal yaşamın önemli sorunlarının el~~de~~ alındığı materyaller, ilkesel olarak incelenmeli, eleştiriyi susturma yeltenişlerine açık ve kesin olarak karşı konulmalıdır.

SBKP MK'nin kararında Sovyet sendikalarının yönetim okulu, komünizm okulu olmakla görevli oldukları, toplumsal yaşamın çözümleyici alanı olan üretiminde demokrasinin gerçekleşmesine yardımcı olmaları gerektiği belirtiliyor. Sovyet sendikalarının başlıca görevleri şunlardır: Sosyalist yarışma , emeğe komünistçe yaklaşım hareketi biçimlerini yetkinleştirmek, disiplinin güçlenmesi, emek verimliliğinin artırılması için savaş; emekçilerin haklarını ve çıkarlarını savunmak; eğitim çalışmalarının etkinliğini belirliyen sosyal sorunların başarıyla çözümü için enerjik çalışmak; işletme ve parti örgütü yöneticileriyle birlikte üretimde ve ideolojik ve eğitim çalışmalarında emek kollektifinin rolünün artması için çalışmak.

Kararda Sovyetler Birliği Leninci Komünist Gençlik Birliği Merkez Komitesi'nin, gençlik örgütlerinin ölümsüz Lenin'in "komünizmi öğrenim" öğüdünü sürekli ve ardıcıl olarak yaşama geçirmeleri gerektiği, L.İ.Brejnev yoldaşın Komsomol'un 18.Kongresinde ortaya koyduğu ödevleri yerine getirmek için savaşması gerektiği belirtiliyor. Tüm gençlik gurupları ideolojik etki kapsamına alınmalı, onlar partimizin ve halkımızın devrimci savaşım ve çalışma gelenekleri ruhunda, komünist moral ruhunda eğitilmelidir. Bu yapılırken gençlerin istemleri, sürekli yükselen öğrenim ve mesleksel hazırlık düzeyi gözönünde bulundurulmalıdır.

Tüm gençlik örgütlerinin somut ödevi genç kız ve oğlanların politik, emek ve tinsel bakımdan çelişmesine yardımcı olmak, onlarda bilime, kültüre, mesleğinde ustalaşmaya, ulusun malına karşı tutumlu yaklaşma arzusunu uyandırmaktır.

Parti ve gençlik örgütlerinin görevi, genç kuşağa sosyalizmin yazgısı, Anavatanın güvenliği ve serpilip gelişmesi için tarihsel sorumluluk duygusu aşılamaktır.

SBKP MK kararında gençliğin eğitimi için sendikalara, Komsomol'a spor örgütlerine, Savunma, Eğitim, Yüksek ve orta özel okullar bakanlıklarına, Teknik Okullar Komitesi'ne, Sovyetler Birliği Pedagoji bilimleri Akademisi'ne özel ödevler verildiği belirtiliyor.

Kararda aile, okul ve toplum arasında bağın sürekli güçlendirilmesi gerektiği vurgulanıyor.

Parti örgütlerinin, kültür ve ideolojik çalışmalar kurumlarının, yaratıcılar birliklerinin önüne sanat alanında çalışan aydınların ideolojik-politik eğitiminin yetkinleştirilmesi, Marksist-Leninist öğreniminin geliştirilmesi ödevi konulmuştur. Yazar, ressam, besteci, sinema ve tiyatro işçileri, gazetecilerin ileri fikirlilik, yurtseverlik, yaratıcı aktifliği geliştirme ruhunda eğitilmesi için özen gösterilmelidir. Edebiyat ve sanat alanlarında Sovyet halkının kahramanlık dolu başarılarını, ideolojik düşmanlarımızın yüreğine korku salan sosyalist toplumun gelişme sorunlarını ustaca yansıtan yeni, değerli yapıtlar yaratılmasına dikkat çekilmelidir.

Kararda ideolojik çalışmalar için varolan maddi temelden daha geniş , daha iyi biçimde yararlanmak için bir sıra önlemler getiriliyor. ~~XX~~ Bu amaçla, deniyor kararda, hangi kuruma bağlı olduğuna bakılmaksızın ülkede varolan tüm kültür sarayları, klüpler, kütüphaneler, salon ve stadyumlar politik-eğitim, yığinsal, kültürel, sportif çalışmalar için kullanılmalıdır. Varolan olanaklardan en etkin biçimde yararlanmadan yüce parti örgütleri ve Sovyet organları sorumludurlar.

Birlik Cumhuriyetleri Komünist Partileri Merkez Komiteleri, yöre ve bölge parti komiteleri, SB Sendikalar Birliği, SB Leninci Komünist Gençlik Birliği MK, ilgili bakanlık ve kurumlar 1979 yılı Aralık ayında ve 1980 yılı Aralık ayında bu kararın yerine getirilmesiyle ilgili rapor verme göreviyle ~~yükümlendirilmiştir.~~ yükümlendirilmiştir.

Kararda SBKP MK'nin tüm parti örgütlerinin, partinin 26.Kongresi öncesinde partinin bu kararını yerine getirmek için amaca yönelik örgütlenme ve politik çalışmalar yapacaklarına, ideolojik, politik ve eğitim çalışmalarının etkinliğini artıracaklarına, niteliğini yükselteceklerine, komünizm kuruculuğu ödevlerini başarıyla çözeceklerine kesin olarak inandığı belirtilmektedir.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV